

Demokrasi Devrimle Gelecek

Halk İçin Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 6 • Sayı: 136 • 30 Temmuz-16 Ağustos 2008 • Fiyatı: 1 YTL

e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

ERGENEKON, İDDİANAME VE GERÇEKLER

Ne için ve hangi amaçlarla yapıldığı başından beri belli olan Ergenekon operasyonunun içeriği, başsavcılığın 2 bin 500 sayfalık dosyayı açıklamasıyla teyit edilmiş oldu. Devletin, AKP'nin; Ergenekon operasyonunda propaganda edildiği gibi "demokrasiyi", "sivilleşmeyi" hedeflemediği, "darbeciliğe karşı" olmadığı kanıtlanmış oldu. Operasyonun "derinliği", zamanlamalar, hasıratı yapmalar, kontr-gerilla devleti esası gizlenerek ayrıntıların öne çıkarılması vb Ergenekon'un foyasını ortaya çıkarmıştı zaten. Zira birkaç tutuklamayla, günlüklerin deşifre edilmesiyle egemen sınıfların varlık yokluk meselesi, yapısal özelliği olan çeteleşmenin ortadan kaldırılması, devlet gerçekli-

ğinin tersine çevrilmesi beklenemezdi. Bugüne kadar birçok çete operasyonu, birçok 'tasfiye' operasyonu yapıldı. Devletin bizzat örgütlediği, aynı zamanda aynası olan bu örgütlenmeler hiçbir zaman ortadan kaldırılmadı. Bununla ilgili hiçbir dava sonuçlanmadı ya da daha davalar açılmadan "devletin ve ordunun menfaati" gerekçesiyle sonlandırıldı. Açığa çıkan "derin devlet örgütlenmeleri" hakkındaki her dava-soruşturmada görüldü ki; bunlar ya yenilenecek ve güçlendirilerek önü açıldı ya da başka başka yapılanmalar oluştu. Maraş-Sivas-Gazi katliamları, Susurluk, Şemdinli olayları en yakın tarihlî örneklerdir. Ucu devlete-orduya dokunan her operasyon terbiye edildi.

Devletin gerçekliği bu olduğu için her örgüt-çetenin ucu devlete çıktı-çıkma devam ediyor. Zira bugün Ergenekon operasyonunun 'devletin çetelerden arındırılması' olarak sunulması ve deyim yerindeyse bugüne kadarki icraatların 'Ergenekoncuların' üzerine yıkılmaya çalışılması büyük bir aldatmacadır. Mesele; ne devletin çetelerinden arındırılarak demokratikleşmesi, ne bir iç hesaplaşma, ne de hükümet-ordu arasındaki ilişkinin dışı vurumudur. Çok açık ki ABD emperyalizminin Ortadoğu stratejisi ekseninde Türk devlet sisteminin bütün kuvvetleriyle yeniden yapılandırılması ve olası itirazların ortadan kaldırılması için şimdiden 'Ergenekon Çetesi' adı altında tasfi-

ye ve hizaya sokulmasından başka birşey değildir. Evet Ergenekon operasyonu teferruattır. Asıl amaçlanan Türk devletinin ABD emperyalizminin bölgesel çıkarlarına tam uyumu ekseninde yapılandırılmasıdır. İşte Ergenekon tam da bunun adıdır. Bunun böyle olduğu; mahiyetinden fazla şişirilerek, "açıklandığında yer yerinden oynayacak" denilen iddianame açıklandığında da görüldü. İddianeme söylenenin aksine kontr-gerilla örgütlenme ve faaliyetlerini savunmak, ancak deşifre olmuş faaliyetleri Ergenekoncularla ilişkilendirerek hem devleti aklamaya çalışmaktadır, hem de denetimden çıkmış sivri uçları törpülemektedir.

DHP'lilerin tutuklulukları sürüyor

Geçtiğimiz Haziran ayında aralarında Konya, Adana ve Malatya büro çalışanlarımızın da bulunduğu 40'ın üzerinde Demokratik Haklar Platformu (DHP) üyesi gözaltına alınmıştı. Bunlardan 10'u asılsız iddialarla tutuklanarak hapisaneye konulmuşlardı. 2 Haziran 2008 tarihinde Adana Demokratik Haklar Derneği (DHD) üyelerine yönelik yapılan gözaltı ve tutuklama terörüne gerekçe olarak 1 Mayıs'ta atılan sloganlar gösterilip, örgüt üyesi oldukları iddia edilirken, gözaltına alınan 17 kişiden 4'ü tutuklandı. Hemen bir hafta sonrasında Konya'da yapılan gözaltı ve tutuklamalarda da benzer gerekçeler gösterildi. Demokratik kurum çalışanları icat edilmiş "deliller" ve onlara uydurulmuş yasalarla saldırıya maruz kalırken, bizzat polisçe ve onun yönlendirmesiyle yerel gerici medya aracılığıyla tacizler, linç teşvik edici hedef göstermelerle sonrasında da bu saldırılar sürdürüldü. Telefonda dinlenen konuşmaları delil yapmaya çalışan polis ve savcılık bir şey bulamayınca "şunu derken ne demek istedin?", "bu insanı nasıl bilirdiniz?" gibi ne hukukta, ne de mantıkta yeri olmayan sorularla, icat ettikleri suç tipine delil icat etme pervasızlığına düştü. Adana'da duruşma tarihi 22 Ağustos olarak belirlenirken Konya'da 5 kişinin tutuklu kalmasına rağmen hala duruşma tarihi belli değil. Somut hiçbir delil olmadan tutuklama terörüne maruz kalan demokratik kurum çalışanları şimdide duruşma tarihi belirsizliğe itilerek, 'ceza'landırılmak isteniyor.

SAYFA 5

Devletten gündem bombası, bilanço: 17 ölü, onlarca yaralı

Son günlerde, AKP'nin kapatılması davası ve davayla aynı süreçte başlatılan 'Ergenekon operasyonu' gündemdeki sıcaklığını korurken, bu defa İstanbul Güngören'de patlatılan bombalar yeni tartışmalara vesile oldu. Her zaman olduğu gibi bu patlamanın ardından da bilinen ezber tekrarlanarak, bu olayın arkasında PKK'nin ya da El Kaide'nin olabileceği üzerinde durulmaya başlandı. 'Teröre karşı birlik ve beraberlik' demagojileriyle PKK hedef gösterilerek yaratılan manipülasyonla kitlelerin dikkatleri başka yerlere çekiliyor. Zira gerek gündemdeki kapatma davası ve Ergenekon operasyonu, gerekse Türk devlet gerçekliği kriter olarak alındığında, İstanbul'daki patlamanın arkasında devletin olduğu, dolayısıyla bu saldırının PKK veya El Kaide tarafından değil, devlet eliyle patlatılan 'gündem bombası' olduğu esas olasılık ola-

rak kendisini göstermektedir. Bu katliamın gösterdiği şudur ki; devletin "kendi insanı"na verdiği değer ve "demokrasi" anlayışı, esasta onun bekasıyla doğrudan ilintilidir. Dolayısıyla devletin kontr-gerilla, çete, mafya, katliam vb ilişkilerden 'arındırılmaya çalışıldığı' büyük bir yalandır. Çünkü mevcut devlet sisteminin temeli bu örgütlenmeler üzerine bina edilmiştir. Bundan kaynaklı onun için insan yaşamı teferuat, Osmanlı'dan günümüze ve son olarak Güngören'de açığa çıkan gerçekliği ise esas olandır. Onun için hiç kimse 'devlet kendi insanını öldürür mü?' demesin ve katliamları kınamakla yetinmesin. Sayısız kere duasız ve mezarsız insanlarını devletin o hep "kutsal" emelleri sonucu toprağa gömen bir coğrafyanın halkları, kınamakla yetinmeyecek, er veya geç tüm bu suçların hesabını soracaktır.

PERSPEKTİF
ERGENEKON
SAYFA 8-9

Ergenekon operasyonunun sınıfsal tahlili

Ergenekon operasyonunun, hakim sınıflar arasındaki iktidar dalaşının bir ürünü olmadığını belirtmek isteriz. Zira operasyon; AKP çevresinde kümenlenmiş güçlerin, ordu ya da CHP ve onlar çevresinde kümenlenmiş olan güçlerle bir iktidar dalaşından ziyade, ABD eliyle yapılan bir düzenleme harekâtıdır ve hedefi farklı güçlerdir. CHP-AKP-ordu arasındaki mi-zansen bizleri yanıltmamalıdır. Ülke pazarını eline almak isteyen, Kemalizm'i devrimci görme yanılgısından ötürü katı bir şekilde savunan, Kürt ulusuna dönük açılımlara karşı direnen, "İslami" bir hükümeti hazmedemeyen, çıkarlarının erimesinden endişe duyan millî burjuvazi, bütün güçsüzlüğüne emperyalizmle olan ilişkisine karşın BOP sürecine direnme pozisyonundadır. İşte Ergenekon operasyonu, özü itibarı ile millî burjuvaziye ve emperyalizmin-devletin geçmişte kullandığı tetikçilerden aşırı uçlarda yer alanlara, deşifre olmuş olanlara dönük bir saldırı olarak okunmalıdır. Komünist ve devrimci güçlerin bu saldırılardan muaf olduğunu söylemiyoruz, ancak saldırının ana hedefinin bugün için bu güçler olmadığını ifade ediyoruz.

JİTEM İTİRAFÇISINDAN DEVLET GERÇEKLİĞİ SAYFA 4

<GÜNDEM> SİYASET VE POLİTİKALAR GOP'A AYARLI SAYFA 3

Fındık üreticisi umudunu kesti

2008 yılı fındık hasadına sayılı günler kalmışken TMO ve AKP'nin sessizliğe bürünerek bir açıklama yapmamları ve bir fiyat belirlememeleri, ortaya atılan spekülasyonlar, fındık fiyatında komik rakamların gündeme gelmesine yol açtı. Üreticinin mahsulünü toplamaya hazırlandığı bu günlerde, fındık taban fiyatı için konuşulan rakam 3-3.5 YTL! Geçen yıla göre

artış görmeyen ürün, artış görmeyen üretim girdisi yok gibi. Hükümetin enflasyon rakamları yüzde 10'ları gösterse de fındıktaki girdiler yüzde yüz oranında arttı. Gübre, ilaç fiyatları cep yaktı. Fındıkta fiyatlar da tepetaklak oldu. Bir zamanlar 7 YTL'yi gören fındık, 3 YTL'ye kadar geriledi. Oysa fındık üreticisinin geçen yıl 230 YTL'den aldığı gübre bu yıl 600 YTL'ye çıktı. Yine ilaçlama giderlerinde de yüzde yüzü aşan artış oldu.

SAYFA 6

TOKİ ve ODTÜ işbirliği bozuldu

'ODTÜ bizimdir' diyen toplumsal duyarlılığa ve geçmişten gelen devrimci geleneğe sahip ODTÜ'lü öğrenciler piyasacı belediyeçilik anlayışına sahip Belediye Başkanı Melih Gökçek'i sert kayaya çarpmakla uyardı. Çünkü ODTÜ'lü öğrencilere göre ODTÜ'yu piyasacı rektör değil, ancak devrimci geleneğe sahip çıkan ODTÜ'lü öğrenciler koruyabilir.

SAYFA 11

NEPAL KRİTİK BİR SÜRECİN EŞİĞİNDE

NKP(M) Başkanı Prachanda, parti olarak yaptıkları değerlendirme sonrasında yeni hükümeti kurmak için bazı talepler belirlediklerini belirterek, şartların kabul edilmemesi halinde hükümeti kurmayacaklarını söyledi. NKP(M)'nin 25 Temmuz günü gerçekleştirdiği merkezi toplantısından sonra gazetecilere konuşan Prachanda, yeni hükümeti kurmak için karar altına aldıkları talepleri açıkladı. "İlk olarak; NKP, NKP(BML) ve MJF arasındaki 'kutsal olmayan' ittifak sona erdirilmelidir" diyen Prachanda, diğer iki şartlarını ise şöyle özetledi. "İkinci olarak; bizim seçim-

dan sonra gazetecilere konuşan Prachanda, yeni hükümeti kurmak için karar altına aldıkları talepleri açıkladı. "İlk olarak; NKP, NKP(BML) ve MJF arasındaki 'kutsal olmayan' ittifak sona erdirilmelidir" diyen Prachanda, diğer iki şartlarını ise şöyle özetledi. "İkinci olarak; bizim seçim-

lerde dillendirdiğimiz programımızı da kapsayan, geniş kapsamlı bir ortak program hazırlanmalı. Son olarak bizim başkanlığımızda kurulacak olan hükümetin, yeni anayasayı yazması ve iki yıl boyunca hükümette kalması garanti altına alınmalı." SAYFA 10

DERSİM'DE FESTİVAL HEYECANI

Bu yıl 8'inci düzenlenen "Munzur Kültür ve Doğa Festivali" yine binlerce insanı bir araya getirerek birlikteliğin, tartışmanın ve üretimin olduğu yerde baskılar ve engellemelere dönük uygulamalar da kendisini hissettirecek. Dersim halkının başeğmez duruşu da.

SAYFA 16

[RÖPORTAJ] YOL-İŞ EĞİTİM DAİRE BAŞKANI YILDIRIM KOÇ SAYFA 13

Savcıdan avukatlara sesleniş: “Susun ulan”

19 Aralık Katliamı'ndan sağ çıkan tutuklu ve hükümlülere açılan davaya jandarma ve polis müdahale etti. Duruşma salonuna polis çağırın Cumhuriyet Savcısı Mehmet Demir, bulunduğu kürsüden ayağa kalkarak tutuklu ve hükümlülerin avukatına 'Kes sesini ulan!' diye bağırdı. Sözde bağımsız olan mahkeme başkanı ise yaşananlara sessiz kalarak mahkemelerin gerçekliğini bir kez daha gözler önüne serdi.

Bayrampaşa Hapishanesi'nde 19 Aralık 2000 tarihinde düzenlenen ve adına 'hayata dönüş' denilen saldırının ardından 167 tutuklu ve hükümlü hakkın da "cezaevine karşı silahlı ve toplu isyan ettikleri" gerekçesi ile açılan davaya devam edildi. Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya 2'si başka suçlardan tutuklu, toplam 4 sanık katıldı.

Duruşmada ifade veren sanıklar, “Hem katledilip hem de sanık sandalyesine oturtulan bizleriz” dediler. "Katliamcıların ifadeleri alınmadan dava zamanışımından düşürüldü” diyen tutuklu sanık Kenan Günyel, katliamın asıl sorumlularının cezasız bıraktığını söyledi. Diğer tutuklu sanık Serdar Karaçe-lik ise "Zamanaşımına düştüğü için bu dava utanç

davasıdır. Bizim davamızın da zamanışımına uğramasını istemiyoruz, gerçeklerin açığa çıkmasını istiyoruz” dedi.

Sanık avukatları ise, yedi yılı aşkın süredir dile getirdikleri taleplerini tekrarladılar. Taleplerinin sürekli karar altına alındığını ancak, mahkeme başkanının sürekli değiştiğine dikkat çeken Avukat Oya Arslan kararların yerine getirilmemesini suç olarak değerlendirdi. Duruşma esnasında salonda bulunan tutukluları mahkemeye getiren Jandarma Astsubay, sanık avukatlarının müvekkilleri ile duruşma esnasında konuştuklarını iddia ederek mahkeme heyetinin avukatlara müdahale etmesini istedi. Jandarmasının sanık avukatlarına sert çıkışına ve müdahalesine mahkeme heyeti sessiz kaldı. Yetkinin mahkemede olduğunu ve hakimın olanlara sessiz kalmamasını isteyen sanık avukatlarına ise bu sefer de savcı tepki gösterdi. Savcı Mehmet Demir, bulunduğu kürsüden ayağa kalkarak sanık avukatına, 'Kes sesini ulan!' diye bağırarak polisleri duruşma salonuna çağırdı. Demir'in, mahkeme başkanı Ali Belen'e, "Dışarı atın bunları" diye bağırmasına Hakim Belen yine sessiz kaldı.

Saldırılar zapta geçmedi

Sanık avukatlarından Seval Balıkkaya, savcının meslektaşlarına 'ulan' demesinin, askerlerin mahkemeye müdahale etmesinin ve polisin duruşma salonuna çağırılmasının zapta geçirilmesini talep etmesine karşın, mahkeme başkanı yaşananları zapta geçirmeyerek yaşananları gizledi. Ara kararın ardından söz alan savcı, iddianameye konu olan silahların kim tarafından kullanıldığını tespit edilememesi durumunda suçun 304/1 ve 2. maddeleri gereğince zamanışımı yönünde incelenmeye alınmasını talep etti. Savcının talepleri üzerine söz alan sanık avukatı Ömer Kavili ise iddianamenin özensiz hazırlandığını belirterek, iddianameyi hazırlayan savcının meslek etik kurallarını çiğneyerek görevini kötüye kullandığını söyledi. Müvekkillerinin beraat etmesi gerektiğini belirten Kavili, mütaalaya katılmadıklarını söyledi.

12 tutuklu ve hükümlünün yaşamını yitirdiği, 55 kişinin de yaralandığı devletin saldırısında rol alan jandarma hakkında 'görevi kötüye kullanma' suçlaması ile açılan davanın zaman aşımına uğradığına hükmeden mahkeme hakimi Ali Belen, davayı 28 Nisan 2009 tarihine erteledi.

Bayrampaşa Hapishanesi kapatıldı

Bayrampaşa Hapishanesi, Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin'in de katıldığı bir 'törenle' kapatıldı. 40 yıldır kullandım da Bayrampaşa Hapishanesi bugüne kadar devrimci tutsaklara yönelik pek çok baskı, saldırı, katliamla ve hapishanenin 'üstün güvenliği'ne rağmen konforlu yaşantılarını her türlü teknolojik imkânla sürdüren mafya ve çetelerin hesaplaşmalarıyla gündeme gelmişti.

Hak ihlallerinin, saldırıların,

katliamların adresi: Bayrampaşa

19 Aralık 2000'de ülke genelinde 20 hapishanede eş zamanlı olarak gerçekleştirilen ve 30 devrimci, komünist tutsağın (bunların 12'si Bayrampaşa Hapishanesi'nde katledildi) yaşamını yitirmesine neden olan 'hayata dönüş' saldırısında hafızalarda yer edinen, siyasi tutsaklara yönelik anti-

demokratik uygulamalarla sık sık gündeme gelen Bayrampaşa Hapishanesi kapatıldı. 19 Mayıs 1994'te tecavüz suçundan dolayı tutuklu bulunan 5 kişinin boğularak ve işlenerek öldürülmesi, 20 Eylül 1999 tarihinde Alaaddin Çakıcı'nın yeğeni Kenan Ali Gürsel ile Hakan Çillioğlu'nun adamları arasında çıkan çatışmada 8 kişinin ölmesi ve 19 Aralık saldırısında 12 devrimci tutsağın yaşamını yitirmesi gibi olaylarla gündeme gelen Bayrampaşa Hapishanesi, son olarak 'hayata dönüş' saldırısının ardından 167 tutuklu ve hükümlünün hapishane idaresine karşı silahlı toplu ayaklanma 'suç'lamasıyla yargılanmasında görevlendirilen 25. hakimın de dosyayı incelemek için duruşmayı 9 ay sonrasında ertelemesiyle gündeme gelmişti.

Bayrampaşa'ya törenli veda

Kapatma 'töreni'nde konuşan Adalet Bakanı Mehmet Ali

Şahin; “Tören yapmamızın nedeni, bu cezaevi, tarihimizin sembolik cezaavidir. Bu cezaevini kapatıyoruz, terk ediyoruz. Ayrıca onun şahsında çağdaşı kalmış ceza infaz sistemi ni de terk ediyoruz. Çağdaş ve modern kurumları inşa etmiş ve tutukluları nakletmiş olarak kapatıyoruz” dedi.

19 Aralık 2000'de yapılan saldırının ardından devrimci tutsaklar, günler süren işkencelere maruz kalarak F tipi hücrelere sevk edilmişlerdi. İlk açıldığı dönemlerde de çağdaş, modern infaz kurumları olarak lanse edilmek istenen F tipi hapishanelerin fiziki, psikolojik, sosyal boyutlarıyla insan sağlığı üzerinde tahribatlar yarattığı çeşitli kurumların hazırladığı raporlarla defalarca ispatlanmış olmasına, bu koşullar nedeniyle birçok tutuklu ve hükümlünün sağlık durumunda kalıcı hasarlar oluşmuş olmasına rağmen hakim sınıflar bugün de 'modern infaz sistemine geçiyoruz' safsatalarını dillendirmekte bir çekince duymuyorlar.

Hakim sınıfların

modernleşme anlayışı

Bayrampaşa Hapishanesi'nin kapatılmasını çağdaş ve modern infaz kurumlarına geçiş olarak adlandıran Mehmet Ali Şahin'in söylemleri, 30 devrimci tutsağın katledilişini 'hayat dönüş' olarak açıklayan dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in sözlerini hatırlatır nitelikte. Özellikle 12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından hapishanelerde devrimci tutsaklara yönelik işkencelerini sistemleştirerek arttıran devlet güçleri, devrimci mücadelenin yükseldiği dönemlerde ise bu baskı ve saldırıların katliamlara kadar vardırımtı. 1993-1996 Buca katliamları, 1999 Ulucanlar katliamı, 19–22 Aralık'ta 20 hapishanede gerçekleştirilen katliamlar, devletin toplumun ilerici kesimlere yönelik gerçek yüzünü gösteren en önemli örneklerdendir. Katliamların görünürde sorumlularının ise zaman aşımından faydalandırılarak serbest bırakılması, hatta üstüne üstük terfi ettirilmeleri de katliamların arkasında aranan 'derin' güçlerin tüm mekanizmalarıyla devletin kendisi olduğunu göstermektedir.

lik'in 5. hükmünün m fıkrasına göre; “Aramalarda insanın saygılığını küçültecek, onurunu incitecek veya aramanın amacıyla bağdaşmayacak tutum ve davranışlarda bulunulamaz.”

Yine aynı yönetmeliğin 6. maddesine göre ise; “Ceza infaz kurumu görevlileri ve dış güvenlik görevlileri dahil olmak üzere, sıfat ve görevi ne olursa olsun, ceza infaz kurumlarına girenler duyarlı kapıda geçmek zorundadır. Bu kişilerün üstleri metal dedektörle aranır; eşyaları x-ray cihazından veya benzeri güvenlik sistemlerinden geçirilir, ayrıca şüphe hâlinde elle aranır. Bu cihazların bulunmadığı yerlerde arama ve kontrol elle yapılır...”

“Vücudun müstehcen bölgelerinin kontrol edilmesi anlamına gelen ince arama ise ancak şüphe üzerine ve hakim izniyle yapılabilir”.

Devlet güçleri kendi koyduğu yasaları, yönetmelikleri dahi hiçe sayarak hem tutsaklara, hem de tutsak yakınlarına yönelik insanlık dışı, keyfi uygulamalarında sınır tanımıyor. F tiplerinin ziyaretçi girişlerinde X-Ray cihazının bulunmasına rağmen ve şüphe oluşturacak bir durumun varlığına bakılmaksızın tutsak yakınlarına elle arama yapılıyor. Hatta bu keyfi uygulama elle arama sınırını da aşarak, hakim izni olmadan, yani tamamen hukuksuz ve insanlık onuruna aykırı bir şekilde ince arama boyutuna varınıyor.

Devrimci Demokrasi'den

Emperyalist çıkarlar doğrultusunda “düzenleme” sürecine sokulan Kemalizm ve bunun paralelinde Ergenekon'la yaratılan ordu ve AKP arasındaki suni çatışma doğrultusunda yeni operasyonlar sürmekte. Bir yandan ABD'den bağımsız bir şekilde operasyonun düğmesine kendisi basmış görüntüsü yaratmaya çalışan AKP, “temiz eller” olarak lanse ettiği bu süreçte göğsünü şişirerek gezinirken; diğer tarafta Kemalist zehrin etkisiyle gerçekleri göremeyen 'millici' faşist güçler, katı Kemalist bürokratlar ile milli burjuvazinin büyük bir kesmi ise bu operasyonları “demokrasi”ye yapılmış saldırılar olarak niteleyip halk kitlelerini kendilerine destek vermeye, AKP'ye karşı çıkmaya çağırıyorlar. Burjuva medyanın da çığırıklanlığı yaptığı, ki her basının hizmet ettiği kiliğin istekleri çerçevesinden sunduğu bu suni çatışma içerisinde sürüklenmek istenen halk kitleleri, kliklerin çıkarları doğrultusunda gözleri boyanarak, ordudan-AKP'den ya da Ergenekonculardan yana taraf olmaya zorlanmaktadır.

Ülkemizde Aleviler, Ermeniler, Kürtler, kısacası ezilen ulus, azınlık uluslar ve azınlık inanç gruplarına ve komünist, devrimci-demokratlara yapılan faşist saldırıların-katliamların tek suçlusu konumuna getirilen Ergenekoncularla, geçmişte yapılmış olan bu saldırılardan da bir çeşit anıma yöntemi uygulanıyor. Hrant Dink cinayetinin bir sürüncemeye sokulduğu şu günlerde, Dink'in katliamı sadece bu çeteye mal edilerek devletin cinayettteki rolü ve karakteri halk kitlelerinden gizlenme çalışılmakta. Hrant Dink'e düzenlenen saldırıyı bilen ve sessiz davranan Emniyet Müdürlüğü de, askerler de bu devletin “hizmet” servisi-dir. Bu katliamı gerçekleştiren de askeri, polisi, MİT'i ile devletin kendisidir. Yargılanacak olanlar da birkaç paralı tetikçi ya da birkaç askerle sınırlı olamaz.

Ergenekon gibi çetelerin bu ülkede bir ya da birkaç tane olmadığı muhakkak bir gerçek. Çete olan, derin bir faşist yapı taşıyan ordu ve AKP'nin temsil ettiği kliklerin ta kendisi iken, yapılan ‘temiz eller’ operasyonları da yalnızca bu kesimlerin çıkarına hizmet eden ve daha kirlil bir sürecin hazırlanması anlamına gelen hamlelerdir.

Bu ülkede devrimci-demokratlara yönelik düzenlenen, Gazi katliamı, Sivas katliamı, Hrant Dink cinayeti, Şemdinli vs hiçbir saldırı ve katliam hakim sınıf kliklerinden, ve de onların ellerinde bulunan devletten bağımsız değildir. 19 Aralık 2000'de hapishanelere düzenlenen saldırılarda devrimcilerin katledilmesi, tüm bu kesimlerce seyirlik korku salma hamlesine dönüştürülmüştü. Bu saldırıların yapıldığı süreçte, bu kesimlerin temsilcileri olan medyada yer alan haberler de bu faşist anlayış temelinde olmuştur. O dönem içerisinde devrimciler saldırgan olarak gösterilmiş, asıl saldırıyı gerçekleştirenler, katledenler, diri diri yakanlar kahraman ilan edilmişti.

Bugün 19 Aralık'ta tetiği çekenlerin mahkemede zaman aşımından yararlandılarak aklanması, katliamın arkasındaki gerçek özenin devlet olduğunun en bariz kanıtıdır. Mahkeme katliamları yapılanları yargılamak sürecini oldukça ağırdan alıp davayı zaman aşımına uğrattırken, hapishanelerde öldürülen, kimyasal bombalarla yakılan ve kendilerini savunan komünist, devrimci tutsakları ise devlet malına zarar verdikleri gerekçesi ile açtığı davayı jet hızıyla sonuçlandırarak, ‘ceza’ yağdırdı. Açılan davada, saldırılarda ölen ve yaralanan mahkumlara da para cezası verildi.

Diğer taraftan çıkarlarına ters düşen her çeşit sesi en barbar yöntemlerle bastırmaya ve susturmaya girişen devlet, göz altlarına sindirme politikasını devam ettiriyor. Bu anlayışla gazetemiz de dahil olmak üzere bir çok devrimci-demokrat kuruma saldırılar gerçekleştiriyor. Birçok ideki bürolarımıza baskın yapan polis, gazetemiz çalışanlarını gözaltına alarak, bürodaki bilgisayarlara el koymuştur. Saldırlar kapsamında aralarında bür çalışanlarımızın da bulunduğu DHP üyesi 40 devrimci gözaltına alınmıştı ve şuan 10 kişi hala tutuklu bulunmakta.

En geniş manada muhalif olarak tanımlayabileceğimiz basın-yayın kurumlarına dönük sansür saldırısını boyutlandıran Türk devleti, Kürt basınına ise solum aldırıyor. Kürt ulusunun sesi olmayı hedefleyen basın kanallarını tıkayan devlet, diğer taraftan ordu kanalı ile sürdürdüğü savaşta da Kürt ulusunu bir saldırı cenderesi içerisinde alıyor. Savaş sırasında bilinci tahrir edilen, bombalarla yakılan ormanların ardından coğrafyada derin tahripier yaratılıyor. Birçok hayvan ve bitki türlerinin yok edildiği yangınlara hiçbir şekilde müdahale edilmiyor ve edilmesine izin verilmiyor. Gerilla savaşını darbelemek isteyen devlet, her türlü saldırıyı gerçekleştiren, bölge halkını da bu saldırılarla zorunlu göçlere, sefalete sürüyor.

Halk kitlelerine ve onun sesi-soluğu olma iddiası ile yola çıkan öznelere dönük bütün bu saldırılar, halk kitlelerinin yaşanan yıkımdan dolayı geliştirebilecekleri tepkilerin örgütüü bir güce dönüşerek devlete yönelmesinden korkulmasından ileri geliyor. Baskıdan, sömürüden, yoksulluktan, safaletten, zamdan ve zulümden kurtulmanın yolu, komünistler önderliğinde toplanarak Halk İktidarı bayrağını yükseltmekten geçiyor. Bizleri görmez gelen, ezen, birer köle olarak gören bu düzene karşı örgütelenelim, devletin ve onu elinde tutan hakim sınıfların korkularını büyütelim...

ÇHD İzmir Şubesi'nden aramalara tepki

ÇHD İzmir Şubesi aramalarda yaşananların ardından bir açıklamayarak; F tipi hapishanelerdeki kadın tutsaklara ayrımcı politikalar uygulandığına ve bu uygulamaların hem tutsaklara, hem de onların ailelerine yönelik ikinci bir 'cezalandırma' yöntemi olduğuna değindi.

Açklamayı ÇHD İzmir Şubesi Cinsiyetçiliğe Karşı Kadın Çalışma Grubu Sözcüsü Av. Züleyha Kılıç yaptı. Tire ve Kırklar F tiplerinde ziyaretçilere yapılan aramaları anlatan Kılıç, kişinin cinsel bütünlüğüne yönelik arama yapma hakkını, hiçbir görevlinin, hiçbir kanun maddesine sığdıramayacağını belirtti. Bu hukuksuz uygulamanın mağdurları açısından durumun iki farklı yönü olduğuna dikkat çeken Kılıç, ziyaretçinin hem kişilik haklarına saldırıda bulunularak rahatsız edildiğini, hem de tutuklunun cezalandırılmış olduğuna söyledi. ÇHD İzmir Şube Sekreteri Nazan Sakallı sözü devralarak, devletin güvenliği gerekçe yaparak kişi hak ve özgürlüklerini hiçe saydığını, hapishanelerde bulunan tutuklu ve hükümlü kadınların ayrımcı politikalara maruz kaldığını ifade etti. Sakallı, bu uygulamaların amacının tutuklu ve hükümlü yakınlarının cezalandırılması olduğunu, yaşananların evrensel insan hakları hukukuna göre insan onuru ve haysiyetini zedeleyen bir tutum olduğunu söyledi. Ayrıca ÇHD İzmir Şubesi, ince arama iddialarına ilişkin suç duyurusunda bulunarak konuyu Adalet Bakanlığı'na taşıdı.

YURTIÇİ HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Akсарay Şubesi: 0094208-6
İş Bankası İst. Akсарay Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDİŞİ HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Akсарay Şubesi: (Euro) 3013710-9
İş Bankası İst. Akсарay Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abonelik Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

Siyaset ve politikalar Ortadoğu projesine ayarlı

Ülkemizde emperyalizmin vesayeti altında hâkim sınıflar terbiye edilirken, emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılanırken, taşlar yerinden oynarken yanı başımızda Ortadoğu'nun yine ABD emperyalizminin stratejik çıkarları doğrultusunda şekillendirildiği, yeni siyasi yönelim ve hamlelerin yaşandığı günlerden geçiyoruz. Yaşadığımız süreç ve uzunca bir sürecin pusulası olduğu gün gibi ortada olan Genişletilmiş Ortadoğu Projesi, farklı farklı yolları kesiştirerek kendi mecrasına akıyor. Evet, bugün çeperine aldığı alanlarla birlikte Ortadoğu adeta bir ameliyat masasına yatırılmış durumda. Peş peşe gelen diplomatik ataklar, Ortadoğu projesinin yetmezliklerini tamamlayacak ve bazı parçaları bu projeye eklemlenecek alternatif bir birlik olarak düşünülen Akdeniz Birliği toplantıları, NATO üyesi ülkelerin gerçekleştirdikleri güvenlik, enerji kaynakları ve nükleer sistem eksenli toplantıları, Lübnan-Suriye'nin ehlileştirilme çabaları, şimdi de İran'ın hizaya getirilme çabası, Irak'ta yaklaşan yerel seçimler ve Kerkük referandumu, enerji kaynakları üzerinde yoğunlaşan projeler, Türk devletinin Irak ziyareti vb önümüzdeki günlerde siyasi gündemin yoğun olacağı^{ının} işaretlerini taşıyor. Kuşkusuz bu süreç alttan alta emperyalistler arası kutuplaşmanın taşlarını da döşüyor. Ortadoğu projesinde efendilerine hizmet ve bağlılık noktasında biat eden Türk devletini bu süreçte önemli roller bekliyor.

Petrol ve doğal gaz yılı bile deliğinden çıkarır

Petrol ve doğal gaz kaynaklarının denetimi, işletilmesi ve buna göre bir güç dengesi oluşturulması üzerinden hareketle Irak'ın yapılandırılması, bölgeyi siyaset meydanına çevirmiş durumda. Bu pastadan pay kampa, böylece siyasi ve ekonomik gücünü gösterme hamlesine çok sayıda ülkenin katılımı söz konusu. Müttefik olan da, ittifakin dışında olup hatta karşı tarafta yer alan ülkeler de tav olmuş durumda. Irak'ta petrol ve doğal gaz kaynaklarının yoğun olduğu bölgelerde hâkimiyet kurma yarışının ciddi bir problem teşkil ettiğini belirtelim. Yaklaşan yerel seçimler ve Kerkük referandumu önde duran iki mesele. Zira merkezî hükümetin elinde bulunan yetkinin yerel yönetimlere büyük oranda devredilmesini ön-gören yerel seçim yasası önceleri Şiilerin tepkisine neden olmuş, şimdi ise Kerkük referandumunu (Irak anayasasının 140. maddesi) ötelediği ve Kerkük'ün statüsünün Kürt Bölgesel

Yönetimi'nin aleyhine belirlediği gerekçesiyle Kürt Bölgesel Yönetimi'nden tehdide varan sert bir tepki aldı.

Aktarılan verilere göre bugün için Irak'ta kanıtlanmış petrol rezervleri 112.5 milyar varil, doğal gaz rezervleri ise 3.115 trilyon varil. Cana eşit görülen bu iki kaynak, Şiilerin hâkim olduğu Basra bölgesi ile kuzeyde Kürt Bölgesel Yönetimi'nin hâkim olduğu bölgede yer alıyor. Ve bu rakamlar emperyalistlerin ve onlardan nemalanan ülkelerin ağzını sulandırıyor. Son günlerde, işbirliği, ekonomik projeler, enerji kaynakları projelerinden geçilmemesi, diplomasi furiasının yaşanması bundandır. ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Stephen Hadley'in 17 Temmuz'da yanını günün bulmayan Ankara ziyaretinde Gül, Erdoğan, Babacan ve Saygun'la görüşmesi gündemde pek bir yer işgal etmese de gözlerden kaçmadı. Aynı saatlere sıkıştırılan NATO üyesi 8 ülke (İngiltere, Almanya, İspanya, İtalya, Polonya, Romanya, Danimarka ve TC ulusal güvenlik danışmanları toplantısının ağırlığı enerji kaynakları, güvenlik ve nükleer yapılanma oluşturdu. Toplantının yapıldığı esnada yine enerji kaynakları ve nükleer proje anlaşmaları için Hindistan Başbakanı Manmohan Singh ile şürekâsı hazır bulundu. ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Hadley ile Hindistan Başbakanı arasındaki görüşmenin nükleer işbirliği konularının hem Pakistan, hem de sürmekte olan uluslararası görüşmeler çerçevesinde İran boyutuyla gerçekleştirildiği kuvvetle muhtemel. Nükleer tesis ve silahlara sahip olan Hindistan'ın, ABD'nin baskıları ve uyguladığı ambargoyu kaldırması teklifi karşılığında tesislerini uluslararası denetimlere açık tutması sağlanmıştı. Bugün için benzer bir hamle İran'a yönelik yapılmaya çalışılıyor. Böylesi bir enerji ve nükleer işbirliği kontekstinde her fırsat değerlendirip uluslararası siyasi arenada rol almaya can atan Rusya'nın olmaması olmazdı. Nitekim projenin başlarında İsrail'in yanında Rusya'nın küresel boyuttaki devi Gazprom'un Başkan Yardımcısı Alexandr Medvedev hazır bulundu. Rusya'nın derdi ise ülkemiz üzerinden İsrail ve Güneydoğu Asya'ya gaz taşımak, ama esasında Ortadoğu'da siyasi rol almak, dişini göstermek.

Ankara'da gerçekleşen yoğun diplomasi trafiğinde T.C.-İsrail-Hindistan arasında petrol ve doğal gaz stratejik işbirliğine yönelik görüşmeler ön plana çıktı. Hindistan'ın enerji ihtiyacını karşılaması açısından böylesi bir proje önemli bir yerde duruyor. Hazar, Karadeniz ve Akdeniz'e taşınan petrol ve doğal

gazın ülkemiz ve İsrail üzerinden Güneydoğu Asya'ya taşınması, söz konusu projenin iskeletini oluşturuyor. Karadeniz'e ve Hazar'a inen Rus, Kazak, Azeri petrol ve doğal gazını hem kısa, hem güvenli, hem de siyasi işlerlik kazandıracak bir yoldan alması Hindistan'ın büyük önem verdiği bir mesele.

ABD ve AB'den İran'ı hizaya getirme atağı

Ortadoğu'da politikalarını hayata geçirme adına önünde hiçbir engel, pürüz istemeyen ABD, bu ihtiyaç doğrultusunda bölgeyi şekillendiriyor. Filistin sorununda "barışçıl" bir muhteva katarak esasında İsrail'in güvenliğini sağlamayı ve Hamas'ı yalnızlaştırıp hizaya getirmeyi amaçlayan ABD, aynı politikayı Lübnan'da Hizbullah'a karşı kullanarak bir yandan sivillikleri törpülemekte, öte yandan denetimini sağlayacağı yönetimler oluşturmaktadır. "Şer eksenli" içinde gördüğü Suriye'yi diplomatik atakla islah etmeye çalışması, geçtiğimiz haftalarda gündemde yer işgal etmişti. İran ile ABD arasında gerginliğin doruk noktasında olduğu bu günlerde aralarında görüşmeleri "sorunlar giderildi, diplomatik görüşmelere başlanıyor" düşüncesinin aksine "şer" olarak görülen İran'ın ABD tarafından hizaya getirilmesinin siyaseti şeklinde görülmelidir. Zira ABD tıpkı Kuzey Kore'ye uyguladığı, Suriye'ye uygulamakta olduğu siyaseti bugün İran için denemektedir. İran'a yönelik askeri saldırı tehdidinin yanında, diplomatik atak geliştirme şeklinde işleyen süreç, İran'ın nükleer enerji üretme faaliyetlerinin önünü kesmesi hedefliyor. AB ve BM'nin de bu işe iştirak ettirilmesiyle ABD, istediklerinin yerine getirilmesi karşılığında "cazip" teşvikler öneriyor. İran'ın, nükleer faaliyetlerini ve uranyum zenginleştirme programını dondurması, bu alanları uluslararası denetime açması, Hamas, Hizbullah gibi Ortadoğu'daki "şer" örgütlerine her türlü yardımını kesmesi karşılığında birtakım siyasi-ekonomik destekler öneriliyor. Mesela; uluslararası işbirliği çerçevesinde nükleer faaliyetine destek vermek, bölgesel işbirliği oluşturmak, İran'ın küresel pazar ve sermayeye katılımını sağlamak gibi. Yanı sıra ABD, diplomasi geliştirmeye çalıştığını gösterse de "İran rejimi ya nükleer işbirliğini ya da çatışmayı seçmekle karşı karşıya" demesi, İran'a karşı güttüğü politikada bir değişiklik olmadığını gösteriyor.

5 Kasım 2007 tarihli Bush-Erdoğan görüşmesiyle yenilenen ve sağlaştıran stratejik uşaklık anlaşmasının demir başlarından birisi de Türk devletinin İran'a yönelik siyasetinin ABD çıkarlarına olması idi. ABD'nin İran'a yönelik saldırısında Türk devletinin kullanılması öngörülen bir şeydi. Zira Türk devletinin bu süreçte Ortadoğu siyasetinde önemli roller üstlendiğini, üstleneceğini Suriye-İsrail arasında görüşmeleri sağlamasından, Akdeniz Birliği Projesi'ne Ortadoğu ülkelerinin katılımını sağlamak için kolları sıvamasından, Irak'la geniş bir işbirliği geliştirmesinden ve şimdi de İran'ın hizaya getirilmesi için arabuluculuğu kabul etmesinden anlamak mümkün. Dışişleri Bakanı Ali Babacan, İran'la ABD arasında arabuluculuk yapacağını büyük bir heyecanla dile getirmişti. Akabinde Muttaki'yi Ankara'da kabul etmiş, nükleer üretim noktasında görüşmeler gerçekleştirmişti.

Erdoğan'ın "Bağdat Seferi"

ABD'nin "Kürt Bölgesel Yönetim'i çıkarlarını için tanıyın, diyalogunuzu geliştirin, ekonomik-siyasi işbirliğinizi yoğunlaştırın" yönlü talimatı karşılığını buluyor. Kuşkusuz bu biatın ödülü de olacaktı. ABD'nin bu talimatı Türk devleti tarafından (AKP-ordu mutabakatı dâhilinde) hemen uygulanmıştı. Karşılığında Türk devletine Ortadoğu projesi çerçevesinde başta Ortadoğu ülkeleriyle görüşme, onları ikna etme, küsleri barıştırma gibi roller verilecekti. Bunun yanında ekonomik olarak nemalanması jesti de yapılacaktı. Enerji kaynaklarının taşınması, işlenmesi projelerinde ön planda olması bu durumla açıklanabilecek bir şey. Zira Ankara'daki diplomasi trafiğinin öncesini takip eden günlerde Başbakan Tayyip Erdoğan, görkemli bir karşılamayla Irak'taydı. Irak'ın yapılandırılması ve güç dengelerinin oluşturulması eksenli bu ziyarette Erdoğan, Irak'ta çeşitli kesimlerle görüşmesinin yanında, Kürt Bölgesel Yönetimi'yle de görüştü. Öte yandan Irak'taki petrol ve doğal gazın denetimi, işlenmesi ve taşınması (Kerkük-Musul-Ceyhan hattı projesi ve de Bakü-Tiflis-Ceyhan hattının-Nabucco projesinin birleştirilmesi) noktasında Türk devletine hangi görevlerin düştüğü, görüşmelerin konu listesinde yer aldı. Kıscası ABD-Irak-Türk devleti arasında 2007'de billurlaşan işbirliği prosedürü tam gaz devam ediyor. Enerji kaynakları üzerinden yapılan yoğun görüşmeler kuşkusuz Türk devleti ile AB ülkelerinin İran ile olan enerji anlaşmalarının önündeki engelleri kaldırmayı hedefliyor. Ortadoğu projesinin ve Irak'taki enerji kaynaklarının cazibesi karşısında Erdoğan'ın; "Ana gibi yar; Bağdat gibi diyar olmaz" değişti anlaşılır bir durumdur. Ya da Irak'tan dönerken; "Ben Şii, Sünni Müslüman değilim, sadece Müslümanım" demesinin başka bir anlamı olabilir mi? Başbakana refakat eden Cengiz Çandar'ın belirttiği gibi; "Bağdat ve genel olarak Irak, muazzam bir gelecek potansiyelini ifade ediyor ve Türkiye, bu gelecek potansiyelini en can alıcı şekilde yakalayan ülke konumunda". Nitekim başbakanın ziyaretleriyle imzalanan petrol anlaşması ve bir dizi diğer anlaşmalarla ekonomik ve siyasi anlamda aktör/oyuncu olma yolunda nasıl bir resmin çizildiği birçok yönüyle belli oluyor. Erdoğan'ın "Bağdat seferini" bir de "Yüksek Düzeyli Türkiye-Irak Stratejik İşbirliği Konseyi Antlaşması"nı imzaladıktan sonra Irak Başbakanı Nuri El-Maliki'nin ağzından dinleyelim: "Sadece bizim değil, Irak'ın da hiçbir başka ülkeyle arasında böyle bir anlaşma yok". Erdoğan, ziyaretini "Bağdat seferi" şeklinde niteleyerek petrol anlaşmasını kopardığını ima ederken ve "Bu bize siyasi-ekonomik güç katacak" derken, ABD'nin stratejik çıkarları doğrultusunda uygulanan Ortadoğu projesine ve efendisi ABD'ye hizmetinde kusur etmediğini de ifade etmiş oluyordu.

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

İdeolojik mücadele ve yükseltelim

ABD emperyalizminin öncülüğünde yürütülen Genişletilmiş Ortadoğu Projesi doğrultusunda bölgeye çeki düzen veriliyor. ABD emperyalizminin eliyle Türk hâkim sınıfları terbiye ediliyor, devlet yabana atılmayacak bir yeniden yapılanmadan, tatlattan geçiyor, geçiriliyor. Yakıcı bir şekilde hisseden bu sürecin başlangıcı kuşkusuz yıllar öncesine dayanmaktadır.

Kapitalist-emperyalist sistem, dünya üzerinde politikalarını uygularken ya da kendisine bağımlı ülkelere dayatırken, süreci karşılayacak bütünlükte bir alan dolgusu yapar. Boşluğa mahal vermemeye çalışır. Bahsettiğimiz bu alanlar siyasi, ekonomik, sosyal olmakla birlikte hepsini temellendirecek olan ideolojik söylemleri var eder. Emperyalizmin stratejik çıkarları doğrultusunda, Türk hâkim sınıflarının yeniden yapılandırıldığı, eskiyen yönlerinin hurdalığa kaldırıldığı bu günlerde, bu "değişim" sürecinin ideolojik dayanağı son derece sistematik bir şekilde işletilmektedir. Bilhassa 2002'de AKP ile birlikte hızlanan süreçte, bu süreçte hizmet edecek söylemler, bütün ideolojik aygıtlar devreye sokularak pompalanmaya çalışılmıştır. Nedir bu ideolojik saldırının müstesna söylemleri? "Demokratikleşme", "değişme", "dünya ile bütünleşme", "büyüme", "AB'yi yakalayarak çağdaşlaşma" vb. Kuşkusuz oluşabilecek boşluklar, bu söylemler doğrultusundaki yapılanmalarla doldurulacaktır. Halk kitlelerinin enerjisi, tepkisi bu söylemlerin arkasına dolayısıyla hâkim sınıfların gerisine yedeklenecektir. Emperyalizme entegrasyonda, kitlelerin ezenin dümende dönmesi böylece böylece olacaktır.

Bahsettiğimiz tablo içerisinde hâkim sınıfların yeni anayasının dillendirilmesi, "demokrasinin ve özgürlüklerin önünün açılması", "dünya ekonomisiyle bütünleşme", "darbelere ve darbecilere son verme" gibi söylemler öne sürmesini az evvel ifade ettiğimiz yönelim çerçevesinde görülmelidir. İlgincidir. Bu dönemde Ergenekon operasyonunu gerçekleştirdi, Kemalizm olmadığı kadar tartışıldı, demokratikleşme laflarından geçilmedi. Bu taşları üst üste koyduğumuzda karşımıza nasıl bir kompozisyonun çıktığını kestirmek zor değil. Pekî, bu süreçte emperyalizmin ve uşaqı Türk hâkim sınıflarının hamallığı, akıl hocalığı, dalkavukları kimler olacak? Tarihinde çok iyi öğrettiği gibi tabii ki liberaller, reformistler, "sol" söylemli sistem sevencileri. İşte Taraf gazetesinin çıkışı böyle değerlendirilmelidir. Radikal İki'ye böylesi bir anlam yüklenmelidir. Baskın Oranlar'ın, Ahmet İnsel'in, genç siviller gibi "sivil toplumcu" örgütlenmelerin, sol liberallerin, AB "sosyalistlerinin" değeri böylesi süreçlerde ortaya çıkar. Emperyalistler ve uşakları ne yapsa bunlara hakkını ödeyemez. Hâkim sınıflar bu zevatlar sayesinde hamlelerinin "demokratikleşme" hamleleri olduğu yanlış bilincini kitleler üzerine enjekte edebilmektedir. Ergenekon gibi hamlelerle "darbeciliğe karşı olunduğu", "darbecilerin yargılandığı" yanlışlaması yaratılmakta, bunun için AKP saflarında alkış tutma çağrıları yapılmaktadır. Darbeciliğe karşı mitingler, gazetelerindeki yazılar, tartışma forumları somut örneklerdir. Bu süreçte taraf olmayı anti demokratik, darbeci şeklinde nitilemekte, çağrılara cevap vermeyen, refleks göstermeyen solcuları itham etmekte, "değişim karşıtı ve statükocu" addetmektedir.

Şunu iyi görmeliyiz ki sistem bir "sol" ve buna göre solcu anlayışı oluşturmayı gerektirir. Hâkim sınıfların dümeneğine su taşıyacak, emperyalist politikalara karşı çıkmayacak ve bunun ideolojik alt yapısını kitlelere propaganda edecek bir sol ve solcu. Sol liberallerin söylemleri-pratikleri ile bugün için coğrafyamızda yaşanan sürecin seyrine baktığımızda, aralarında derin bir bağın olduğunu rahatlıkla görürüz. 85 yıllık statüko karşısında AKP öncülüğündeki süreci bir "devrim" bir değişim, "hesaplaşma" nihayetinde "demokratikleşme" hamlesi olarak göstermeye çalışıyorlar. Söylemlerinin hiçbir cümlesinde emperyalizm, emperyalizme mücadele yoktur. Ki böyle bir dertleri yoktur. Zira ülkeyi çevre olarak görmekteler. Bu çevrenin gelişimini merkez (emperyalizm diyelim) müdahalesiyle mümkün görüyorlar. Haliyle emperyalizm eliyle ve Ortadoğu projesi eksenli yapılandırma hamlesini olumlu görüyorlar. Bu sürecin ülkeyi sürekli demokrasiye doğru götürdüğünü söylemekteler. Somut olarak, ülkede sivil toplumun doğduğu ve bu toplumun demokrasi istediği örneğini veriyorlar. Dolayısıyla hem iç güçler, hem dış güçler ülkeyi sürekli demokrasiye doğru götürüyorlarmış. Bu hâkim sınıfların bayraktarları tarafından ABD demokratikleşme ve sivilleşmenin çıpası olarak görülüyor. Emperyalist sermayeyle bütünleşme, bu sermayenin tepeden tırnağa ülkeye girişi geliştirmiş, yani emperyalizm ilerciymiş. 85 yıllık Kemalist iktidar statükosu ancak bu şekilde bertaraf edilmiş. Ne hikmetse solculuk ve Marksistlik noktasında mangalda kül bırakmıyorlar. Asıl Marksistler onlarmış, devir değişmiş ve onlar buna ayak uyduruyormuş. Sınıf savaşının yok olduğunu direk söylemiyorlar; lakin bugünkü mücadele salt sınıf mücadelesi değildir, sermaye sistemine karşı çıkılmamalıdır, üretim güçlerini kim geliştiriyorsa (bu emperyalizm de olabilir) yanında yer alınmalıdır denilerek dolaylı bir reddedişi dayatıyorlar, reformistler başta olmak üzere demokrasi güçleri içerisinde bu yönde var olan çatlıkları genişletmeye çalışarak, emperyalizme iltihak çabını yapıyorlar. Sol liberalizmin esas amacı Marksizm'in yetersizliklerini geliştirmek diyen kadırsız liberallerimizin esasında Marksizm'in yanlışlığını kanıtlama çabasına girerek, teorileştirerek bunu solun teorisinden ve programından çıkarmayı hedeflemektedirler.

Necip 'Marksist'imiz ve solcu entelektüelimiz Baskın Oran, nasıl bir özet sunuyor: "Şu anda Türkiye'de tek bir sorun var. O da, darbe yanlılarını tasfiye etmek. Ben bir solcu olarak darbecileri tasfiye etmek için AKP dâhil gereken yerlerde koalisyona yaparım. Ancak bu temel meseleyi çözüldükten sonra Kürt-Türk, Alevi-Sünni, laik-dinci kavgası gibi sorunlara bakarım. Şu anda bunların hiç önemi yok." Bu özetinin arkasından "Ancak bir devlet emperyalist olabilir. AB bir devlet değil ki." diye ekliyor. Bu yolla AB emperyalizmini şirin göstererek emperyalizmine dönük hizmetlerini gizleyebileceğini umuyor herhalde. Bu süreçte hakim sınıfların dili olma noktasında ciddi bir rol alan, misyonunu hakkıyla yerine getiren "sol" söylemli liberal-AB ve ABD'ci Taraf gazetesinin itinayla seçip konuşturduğu hızlı Komünist, şimdi ise tövbeli Nabi Yağcı'nın söyledikleri meseleyi anlamamız ve süreci kavramamız noktasında muazzam veriler sunuyor. Yağcı'ya göre ülke kriz yaşamıyor, devrim yaşıyor. Emperyalizme tam bir entegrasyon, buna göre yapılanma ve rol alma noktasında evet, bir devrim yaşandığı doğrudur. Lakin Yağcı, bu devrimi demokratikleşme, ilerleme yönünde bir devrim olarak görüyor. Söyleşisinde bol bol Marks-Engels ve Lenin'den atıp tutan Yağcı, solcu olmak değişimci olmak diyor. ABD emperyalizmi ve uşaqı Türk hâkim sınıfları eliyle yapılmaya çalışılan "değişimin" karşısında durmanın, AKP'nin karşısında durmanın solculuk olmadığını söylüyor. Devamla sınıf savaşının değiştiğini, "eskiden işçi sınıfı önderliğinde bir devrim tasarlanıyordu, bugün için böylesi bir gerçeklik yoktur, bugün sınıf mücadelesi sadece proletarya ile burjuvazi arasında yaşanmıyor" demektedir.

Sonuç olarak emperyalizm ve uşakları, saldırılarının ideolojik alt yapısını çok yönlü bir şekilde örüyorlar. Bu süreçte ezilen halkların ve ulusların tepkisini, kendi çepesinde yaratdığı havuza aktırmak istiyorlar. Kendi solunu ve solcusunu oluşturmaya çalışıyorlar. Yoğun bir ideolojik saldırının gerçekleştirildiği bu süreçte, emperyalizmin ve uşaklarının sözcüsü olan kesimlerin ideolojik söylemleri, masumane ve nedensiz görülemez. Bugün için yapmamız gereken, ideolojik mücadeleli her alanda yoğunlaşmak, doğru bir temel üzerine oturtmak, mücadelemizin bilimsel teori ve pratiği olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'e sınırlıdır. Sınıfsal mücadelede ısrar ederek Yeni Demokrasi mücadelesini yükseltelim.

96 Ölüm Orucu ve SAG direnişçileri anıldı

Türk devletinin 1996 yılında Eskişehir tabutluklarını açıp, devrimci tutsakları buralara sevk etmek istemesine karşı başlatılan ve zaferle sonuçlanan Ölüm Orucu (ÖO) ve süresiz açlık grevi (SAG) direnişinde 12 devrimci tutsak ölümsüzleşmişti. 96 ölüm orucu direnişinin 12. yılında Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) üyeleri, 25 Temmuz tarihinde Karacaahmet Mezarlığı'nda toplanarak 12 kızıl karanfil anı

Açlığa yatan bedenler zaferi kucaklamıştı

İSTANBUL- 96'da hakim sınıfların devrimci tutsaklara dayatmak istediği tabutluk saldırısı, tutsaklar tarafından SAG ve ÖO direnişinin başlatılmasıyla yanıt bulmuştu. Düşmanın saldırıları karşısında tereddüt etmeden bedenlerini açlığa yatan devrimci ve komünist tutsaklar, saldırıları boşa düşürme ve hiçbir koşulda düşmana teslim olma bilincinden aldıkları cüretle ve güçle sürdürmüşlerdi direnişi. Direnişin halk üzerinde yarattığı etki ve destek sonucu devlet, tutsakların taleplerini kabul edip tabutlukları kapatmak zorunda kalmıştı. Direnişte 'Aygün Uğur, Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, Müjdat Yanat, Tahsin Yılmaz, Ayşe İdil Erkmen, Hicabi Küçük, Yemilha Kaya, Osman Akgün ve Hayati Can ölümsüzleşen devrimci ve komünist tutsaklardı.

TUYAB: İçeride, dışana hücreleri parçala

TUYAB üyeleri, 96 direnişinde ölümsüzleşenleri anmak için 25 Temmuz'da Karacaahmet Mezarlığı'nda bir araya geldi. "96 şehitlerinin

resimlerinin ve 'Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi Şehitleri Ölüm-süzdür" pankartının taşındığı eylem, Hüseyin Demircioğlu'nun mezarına yapılan yürüyüşle başladı. TUYAB üyeleri yürüyüş boyunca "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz", "İçeride, dışana hücreleri parçala", "Analann öfkesi katilleri boğacak", "Bedel ödedik, bedel ödeceğiz" sloganlarını attı. Demircioğlu'nun mezar başında TUYAB adına bir açıklama yapıldı. Açıklamayı okuyan İsmail Karagöz, 96 ÖO direnişinin 80 askeri faşist darbesinin politikalarına ve hapishanelerdeki zulme karşı yapıldığını söyledi. Faşist diktatörlüğün '77 1 Mayıs, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi ve 19 Aralık katliamlarının hesabını vermeden dosyaları kapattığına, Kürt ulusuna yönelik inkar ve imha politikalarının sürdürdüğüne dikkat çeken Karagöz, "Bilincimizde ve yüreğimizde kızıl birer meşale gibi yanan şehitlerimiz, direnişleriyle tarihin kızıl ve şanlı sayfalarında yerlerini aldılar. Onlar sonsuzluğa uğurlandılar. Bizim şehitlerimize sözüümüz var. Onlardan devir aldığımız bayrakları daha da yukanlara taşıyacağız" diyerek açıklamasını sonlandırdı. Ayrıca anmada Hüseyin Demircioğlu'nun kardeşi Muharrem Demircioğlu da bir konuşma yaptı.

MKP: On ikilerin kazanma azmiyle günün ve anın görevlerine sarılalım

MKP Siyasi Büro '96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi'nin yıl dönümünde bir açıklama yayımlayarak, "Ölümün ufkundan zaferi koparıp alanlar selamıyoz" dedi.

MKP Siyasi Büro tarafından kaleme alınan açıklamada; ölüm orucunun sebepsiz olmadığı, haklı bir davanın, halkın ikidara mücadelesinin bir parçası olduğunu hatırlatılarak, "Politik İktidara yönelmiş devrimci ve komünist hareketin diri bulunduğu alanlardan biri de kuşkusuz hapishanelerdir. Hapishaneler, devletin gücünü kısıtlamaya çalıştığı, istediği zaman istediği şekilde saldırılarını yapabildiği ve kanlı yüzünü göstererek halka korku salıp sindirmeye çalıştığı ve bu amaçlarını gerçekleştirdiği alanlardan biridir" denildi.

Hakim sınıfların fiziksel denetiminde bulunan özgür tutsaklara pervasızca saldırarak, muhalif kesimlere mesaj verip toplumu ölüm sessizliğine itmeye çalıştığı belirtilen açıklamada, "Topluma yönelik plan ve projelerini gerçekleştirmenin ilk adımlarını çoğu kez hapishanelerde devreye sokar. Tutsak alınmış devrimci ve komünistlerin teslim alınıp kişisizleştirilmeyle emekçi halkımızın moral değerlerini çökerterek, halkımızı derin bir umutsuzluğa sürükleye çalışır ve devrimci mücadele yürütenlere de yaptıkları işin ne kadar anlamsız ve sonuçsuz olduğunu göstermeyi amaçlar. Bu amaçları doğrultusunda devrimci ve komünist tutsakların politik kimlik ve kişiliklerini saldırın nişangahına oturtarak her türlü yol ve yöntemle yok etmeyi stratejik ve politik olarak uygulamaya koyar" ifadelerine yer verildi.

1996 yılında özgür tutsaklar üzerindeki devletin hain emellerinin hız kazanarak tırmadığına diken çekilen açıklamada, "Geliştirilen kapsamlı saldırılar karşısında, özgür tutsaklar cephesinden Ölüm Orucu biçiminde büyük bir direniş yükseldi. Devrimci ve komünist tutsakların politik kimlik ve kişilikleri başta olmak üzere, yaşam haklarına kasten gelişen stratejik saldırı dalgası, 1996'da ciddi boyutlara varmıştı. İzolasyon, tecrit ve tredman politikası gerçekleştirilerek, tutsaklar teslim alınmak ve kişisizleştirilip kimliklerinden anıdırılmak isteniyordu. Bu vahim saldırı asla kabul edile-

mez, sessiz kalamazdı. Ölüm pahasına da olsa bu saldırı püskürtülmeliydi. Dayatılan, ya teslim olarak kişisiz, düşkün, sefil bir yaşamın benimsenmesi, ya da onurlu yaşamı ölüm pahasına benimsemektir. Bu ikilem karşısında, komünist ve devrimcilerin tercihi gün kadar açık, tutumları tartışma götürmez derecede netti. Onursuz yaşamaktansa onurlu ölüm yeğdi! İşte 1996 Ölüm Orucu ve SAG irade direnişine böyle gelindi" denildi.

Ölüm Orucu direnişinde 12 kızıl karanfil'in ölümsüzleştiği devrimci, komünist iradenin zaferiyle sonuçlandığı hatırlatılan açıklamada, "Hakim sınıflar bir kez daha tecrit-izolasyon ve tredman saldırı planlarını ertelemek zorunda kaldılar, saldırarak yenilgiyi tattılar. Aynı zamanda Komünist ve devrimci iradenin gücü bir kez daha kanıtlanmış oldu. Direnişin önderliğinde rol oynayan ve direnişin önemli güçlerinden olan partimiz, bu irade savaşında üç üyesini fiziken yitirerek zaferin kazanılmasında üstüne düşen sorumluluğu hakkıyla yerine getirmiş, zaferi omuzlamada belirgin rol oynamıştır. Diğer siper yoldaşlarımız da aynı sorumluluk ve rolü yerine getirmiş, devrimci hareket direnişten alınmış ayıkla çıkmıştır. DHKP-C beş üye ve militan direnişçisini, MLKP, bir kadrosunu, ve direnişi Süresiz Açlık Grevi biçiminde yürüten TIKB üç üye ve militan direnişçisini fiziken yitirerek zaferi omuzlamışlardır. Diğer Ölüm Oruçlarından farklı olarak bu direnişte bir kadın direnişçinin (Ayşe İdil ERKMEN) şehit düşmesi, bir ilk olması bakımından direniş ve zaferi ayrı bir anlam katmaktadır" denildi.

MKP açıklaması şu sözlerle son buldu: "12. yıl dönümünde 1996 Ölüm Orucu direnişi zaferinin köşe taşı olan on iki kızıl karanfil saygıyla anarken, bilinç ve iradeleriyle kazanıp devrimci dünyaya armağan ettikleri zaferi coşkuyla karşılıyor, kuşanıyoruz. Büyük irade savaş zaferinin emektar gazilerini ve 10 Mayıs-27 Temmuz siper yoldaşlığı ruhuyla zaferi omuzlayan direnişçileri devrimci duygularımızla selamlıyoruz."

Açıklamada ayrıca 27 Temmuz 1973'te Hindistan devleti tarafından işkencede katledilen Naksalbari Hareketinin komünist önderi Çaru Mazum dar da anıldı.

JİTEM İTİRAFÇISINDAN DEVLET GERÇEĞİ

JİTEM itirafçısı verdiği ifadelerde Şemdinli'de yapılan saldırıların yanı sıra, birçok saldırı gerçekleştiren JİTEM'in nasıl örgütlendiğini ve saldırıları neden yaptığını açıkladı.

Fırat Haber Ajansı, JİTEM itirafçısı İdris Özer'in verdiği ifadeleri yayınlamaya devam ediyor. SAG tarafından yayınlanan itiraflarda, Şemdinli olayları da dahil olmak üzere, PKK'yi karalamak adına yapılmış birçok bombalı saldırıyı anlatan Özer, JİTEM'in bölgedeki bazı işletmeleri fuhuş ve işkence yeri olarak kullandığını söyledi.

JİTEM'in faaliyetleri

İdris Özer; Umur Kitabevi'nin bombalanmasının ardından suçüstü yakalanmalarına karşın "iyi çocuk" ilan edilen Astsubay Özcan İlideniz ile aynı ekiple ne tür bir çalışma yürüttüklerini ve JİTEM için neler yaptıklarını anlattı. Şemdinli'de suçüstü yakalanan JİTEM elemanı astsubaylar Ali Kaya ve Özcan İlideniz ile birlikte çalıştığını itiraf eden Özer, Şemdinli olaylarıyla ilgili, "Bu eylem JİTEM birimine görev olarak verilmeseydi, benim içinde bulunduğum Emniyet İstihbarat Birimi tarafından yapılacaktı" dedi.

Şemdinli'de Umur Kitabevi'ne atılan bombanın talimatının, dönemin Hakkari İl Jandarma Komutanı E.K. tarafından verildiğini belirten Özer şunları ifade etti: "Bu eylem İl Jandarma Alay Komutanlığı'na verilmeseydi bize, yani O'nun grubuna verilecekti. Ben, O. ve I. gidecektik Şemdinli'ye. Albay E.K. görevi kendi elemanları olan Ali Kaya, Özcan İlideniz ve onlarla birlikte çalışan Veysel Ateş'e verdi. Olay olduğunda ben Yüksekova'daydım. Bütün ekip bombanın patlayacağı zaman Yüksekova ve Şemdinli'de toplanmıştı. Bir aksilik çıktığında herkes orada olacaktı. İçlerine doğmuştu sanki bir aksilik çıkacak diye. Öyle de ol-

du zaten. İş yüzlerine bulaştı."

Hakkari'de valiliğin 'yola mayın döşerken öldürüldüğünü belirttiği Yusuf Yaşar'ı nasıl infaz ettiklerini anlatan Özer, ayrıca Yüksekova'da Zagros İş Merkezi'nin Fethullah Gülen Cemaati'ne yakınlığıyla bilinen Çağlayan Dersanesi'ne yer vermediği için Yüksekova istihbaratında çalışan A. adlı kişi tarafından roketle vurulduğunu da söyledi.

JİTEM'in örgütlenme yöntemi

Genç kadınları ve erkekleri tuzaklarına düşürmek için özellikle pastanelerin kullanıldığını belirten Özer, başta kendisinin çalıştığı Damla Pastanesi olmak üzere, birçok pastanenin fuhuş yeri gibi kullanıldığını ve buralardan gençlerin JİTEM'in ağına çekildiğini belirtti. Hakkari başta olmak üzere, Bölgenin birçok kentine JİTEM tarafından hayat kadınların getirildiğini söyleyen Özer, getirilen kişilerin yalnız fuhuş için çalışmadıklarını, aynı zamanda bir JİTEM ajanı olduklarını ifade etti.

PKK'yi karalama eylemleri

JİTEM tarafından düzenlenen ve PKK üzerine atılan saldırıların amacının Kürtleri PKK'den soğutmak olduğunu belirten Öz, saldırıların arkasında JİTEM'in olduğunu itiraf etti. 2005-2006 yılında Hakkari'de peş peşe patlayan bombaların, Umur Kitabevi'ne ve askerlerin çocuklarını taşıyan öğrenci servisine yönelik bombalı saldırının ve DTP'li Hakkari eski belediye başkanı Metin Tekçe ile il başkanı Sabahattin Suvağı'ya yapılmak istenen suikast gibi birçok saldırının JİTEM tarafından tasarlandığı ve uygulandığı da Özer'in itiraflarında yer alıyor. Yüksekova'da katıldığı bombalı saldırılardan birini anlatan Özer; devletin, bu saldırıların sorumlusu olarak PKK'yi göstermeye çalışarak halkı PKK'den soğutmaya çalıştığını ifade ediyor.

Bingöl'de JİTEM işbaşında: Köylüler silahlı saldırıya uğradı

'PKK köy bastı', 'arazi kavgası' gibi ifadelerle burjuva basında yer alan, Bingöl'de köylülerin tarafından olayındankurtulan köylülerin verdiği ifadelerde, saldırının JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylülerin üzerine açılan ateş sonucu 4 kişi ölüirken, 2'si ağır, 7 kişi yaralanmıştı. Olayların üzerinden geçen zamana karşı yaşanan durum devlet tarafından JİTEM tarafından planlanıp uygulandığı gerçeği ortaya çıktı.

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Yayla Köyü ve Eski Köy Mezrası'nda köylüler

Demokratik haklar mücadelesi yürütenler halen tutuklu

Geçtiğimiz Haziran ayında aralarında Konya, Adana ve Malatya büro çalışanlarımızın da bulunduğu 40'ın üzerinde Demokratik Haklar Platformu (DHP) üyesi gözaltına alınmıştı. Bunlardan 10'u asılsız iddialarla tutuklanarak hapisaneye konulmuşlardı

Devletin demokrasi anlayışı

Devlet, karakteri gereği her dönem saldırınken özellikle son süreçte kendi yasalarını dahi hiçe sayarak, saldırılarını yoğunlaştırmış durumda. AKP ile dillere pelesenk olan demokrasi söylemiyle paralel ilerleyen süreç, hakim sınıflar arası çatışmanın iyice derinleştiği son dönemlerdeçok yönlü saldırılar şeklinde ilerliyor. Basın açıklamasına katılmanın, 1 Mayıs'ta pankart taşımanın, yıllardır atılan sloganları atmanın ve bunun gibi meşru, hatta yapılması zorunlu, devletin yasalarınca dahi yapılabilir kabul edilen faaliyetler gerçekce gösterilerek örgüt üyeliği, propagandası gibi asılsız iddialarla devrimci, demokrat kişi ve kurumlara yönelik baskı uygulanıyor. Öyle ki savcılarca hazırlanan ve çoğu zaman mahkemelerce (hâkimlerce) dikkate alınan, ona dayandırılarak cezalar verilen iddianamelerde tek somut delil basın ve kamuoyunun davetli olduğu, faaliyetlere katılan kişilerin fotoğrafları ve atılan 'Faşizme karşı omuz omuza', 'Yaşasın halkların kardeşliği', 'Yaşasın devrimci dayanışma', 'Devrim şehitleri ölümsüzdür', 'Kahrolsun faşizm' vb. sloganlar oluyor. DGM tabelası indirilip Ağır Ceza tabelası asılan mahkeme salonlarında yapılan duruşmalar, devletin karakterini ve hukukun kimin için olduğunu tüm çıplaklığıyla gösteriyor. Sırtını "Adalet mülkün temelidir" yazısına dayayan hâkim ve savcılar mülksüzlerin demokratik hak ve taleplerini savunulanlara saldırırken, bunu millet adına yapma söylemiyle faşizmdevlet terörünü meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

Asılsız iddialar öne sür

her şeyi delil göster, suç icat et, tutukla

Polisinjandarmarının söylediklerini aynen iddianameye koyan savcılar ve o iddianameye dayanarak tutuklama kararları verip, cezalara hükmeden hakimler, sınıflar arasındaki çıkar dalaşında halkımızı taraf ya-

pıp egemen sınıfların daimi sömürü sistemini sürdürme politikasını teşhir eden, demokratik haklar mücadelesi veren kişi ve kurumlara saldırarak temsilcisi oldukları sınıfların beklüğünü yapıyorlar. Bu beklüğün son halkası Adana ve Konya'da yaşanan saldırılarda somutlandı. 2 Haziran 2008 tarihinde Adana Demokratik Haklar Demeği (DHD) üyelerine yönelik yapılan gözaltı ve tutuklama terörüne gerekçe olarak 1 Mayıs'ta atılan sloganlar gösterilip, örgüt üyeliği suçlaması yöneltilirken, gözaltına alınan 17 kişiden 4'ü tutuklandı. Hemen bir hafta sonrasında Konya'da yapılan gözaltı ve tutuklamalarda da benzer gerekçeler gösterildi. Demokratik kurum çalışanları icat edilmiş "deliller" ve onlara uydurulmuş yasalarla saldırıya maruz kalırken, bizzat polisçe ve onun yönlendirmesiyle yerel gerici medya aracılığıyla tacizler, linçe teşvik edici hedef göstermelerle sonrasında da bu saldırılar sürdürüldü. Telefonda dinlenen konuşmaları delil yapmaya çalışan polis ve savcılık bir şey bulamayınca "şunu derken ne demek istedin?", "bu insanı nasıl bilirdiniz?" gibi ne hukukta ne de akıl mantıkta yeri olmayan sorularla, icat ettikleri suç tipine delil icat etme pervasızlığına düştü. Yerel basın da gözaltına alınanların fotoğrafları, adları ve oturduğu yerler gösterilerek linçe davet eden devlet kendi hukukunda yer alan "kimse suçu sabit olmayıncaya kadar suçlu sayılmaz" maddesini çiğneyerek faşizmin klasik uygulamasını sergiledi. Konya'da demokratik haklar mücadelesi veren kişi ve kurumlar buradaki halkın ilgisini çekince egemenlerin sömürü düzenine alternatif olmaya başlayınca tedirgin olan faşizm, saldırılarını aymazlık boyutuna vardiirdi. Bu uygulamalar terörün ve teröristin kim olduğunu gösteriyor. Adana'da duruşma tarihi 22 Ağustos olarak belirlenirken Konya'da 5 kişinin tutuklu kalmasına rağmen hala duruşma tarihi belli değil. Somut hiçbir delil olmadan tutuklama terörüne maruz kalan demokratik kurum çalışanları şimdiye duruşma tarihi belirsizliğe itilerek.

Devlet, sansürün 100. yılını kutluyor

Sözde sansürün kaldırılışının 100. yılında ülkemizde devrimci ve muhalif basın devletin faşist sansür saldırılarına maruz kalmaya devam ediyor. sansürün kaldırılışını kutlayan devlet erkani ise gerçekleri çarpıtırıp halkın gözünü boyayarak demokrasi güllüçükleri dağıtmaya çabalyorlar.

24 Temmuz Sansürün kaldırılış günü, sadece göstermelik bir tarih olarak kaldığı ülkemizde, kılıfına uydurma yöntemi ile basında, özellikle devrimcidemokrat basına yönelik önemli oranda susturma ve sindirme yöntemi kullanılıyor. BIA Medya Gözlem Raporu'na göre geçen yıla göre ülkemizde düşünceye yönelik açılan davalar yüzde 60 oranında artış gösterdi. 18 Temmuz'da BIA Medya Gözlem Masası'nın yayımladığı NisanMayısHaziran 2008 Medya Gözlem Raporu, devletin işleyiş ve uygulamaları konusunda görüş ifade eden ve devlet odaklı hak ihlallerini kınayan 194 kişinin üç aylık dönem içinde yargıç karşısına çıkarıldığını saptamıştı. Rapora göre, 88 ayrı davada yargılananların 79'u gazeteciydi. Geçen yıl aynı dönemde 132 kişi yargılanıyordu. Bir yıllık karşılaştırma 2008'in aynı döneminde dava edilenlerin sayısında yüzde 60

artış olduğunu ortaya koyuyor. Son iki yılda 14 gazete toplam 33 kez kapatılırken, 20'nin üzerinde gazeteci de tutuklandı. Tüm bu tabloya rağmen Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ise 24 Temmuz gününün anlam ve önemini bildiren konuşmasında söylediği şu sözle trajikomik bir durum sergiliyor: "Basının sansüre maruz kalmadan sorumluluklarını yerine getirebilmesi, demokratik düzen açısından zorunludur."

Sansür uygulamalarını yoğun olarak devrimcidemokrat basın üzerinde sürdüren devletin sansür saldırısına son maruz kalan Hayat Tv oldu. Keyfi uygulamalar ile sindirme politikası uygulayan devletin devrimci basına ve Kürt basınına uyguladığı katmerli sansürbaskı uygulaması ise gözlerden kaçamayacak kadar büyük. Kızıl-bayrak, Yürüyüş, Gündem, Haftaya Bakış, Azadiya Welat gibi gazete ve dergiler bu saldırılar sonucunda sürelişüresiz kapatılanlardan sadece birkaçı. Gazetemiz Devrimci Demokrasi'nin de kapatma ve toplatma kararları şeklinde uğradığı bu sansürbaskı anlayışı, aradan geçen 100 yılda ülkemizde sansürün kaldırıldığıının sadece biçim değiştirdiğinin bir kanıtı durumunda.

'Sınırı aşan' sansürleniyor

Hayat Tv'ye sansür saldırısıİçişleri Bakanlığı'nın talimatıyla harekete geçen RTÜK, Hayat Tv'nin yayın akışını hiçbir açıklama yapmadan ve mahkeme kararı olmadan durdurdu. Hayat Tv Genel Yayın Yönetmeni Aydın Çubukçu, uygulamayı sert bir dille eleştirerek, uğradıkları zarar karşısında yasal yollara baş vuracaklarını açıkladı. Bu arada demokratik kurumlar Hayat Tv'nin kapatılmasını ülke çapında yaptıkları eylemlerle protesto etmeye devam ediyorlar.

Devlet yetkilileri sessiz

Roj Tv'ye destek yayın yaptığı gerekçe gösterilerek İçişleri Bakanlığı Güvenlik Şubesi'nin uyarısı sonucu Türksat tarafından yayını durdurulan Hayat Tv'nin heyeti, yetkililerle görüşerek sansürün derhal kaldırılmasını istediler. Radyo Televizyon Üst Kurulu (RTÜK) Başkanı Zahid Akman ile görüşen Hayat Tv heyeti, daha önce yapmış olduğu açıklamalarda Türksat yetkilileri ile de yapmayı planladığı görüşmelerden sonuç alınamazsa mahkemeye başvuracaklarını belirtmişlerdi. Yapılan her iki görüşmeden de kanalın yayınına devam edebilmesi yönünde olumlu bir sonuç çıkmadı. Hukukçu Semih Mutlu; görüşme yaptıkları Akman'ın, kanalın Britanya lisanslı bir

şirket olduğu için Türkiye'den denetimini yapamayacaklarını ifade ettiğini, İçişleri Bakanlığı'ndan gelen yazıyı Türksat'a göndermek dışında bir tasarruflarının olmadığını söylediğini aktardı. Mutlu, görüşmeler sonucunda karar düzeltilmezse uğratılan zararın telafisi için yasal yollara başvuracaklarının altını çizdi.

Protestolar sürüyor

Hayat Tv heyeti Ankara'da bakanlarla görüşmek dahil, kanalın yayın hayatına devam etmesi için birçok yöntemi denerken, kanalın seyyirci kitlesinin yaptığı ve birçok sendika ile demokratik kurumun da desteklediği, ülkenin birçok ilinde gerçekleştirilen eylemlerde, "Sansüre inat, yaşasın hayat", "AKP elini Hayat'ımızdan çek" sloganları ile kanala yapılan sansür saldırısı kınandı.

TürkAlman ortaklığında Roj Tv saldırısı

PKK'nin propagandasını yaptığı gerekçesi ile Türkiye devletinin saldırılarının hedefinde olan Roj Tv'ye bir saldırı da Belçika'dan geldi.

Roj Tv'nin faaliyetinin yasaklandığı Almanya'da, kanala ayrıca 4 milyon Euro'luk vergi bor-

Devlet 'Cerrah'ını korumayı sürdürüyor

İSTANBUL Ermeni Gazeteci Hrant Dink katliamında 'ih-malle ölüme sebebiyet vermek'ten hakkında suç duyurusunda bulunulan İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah ve 8 polis hakkında soruşturma yapılmasına izin verilmedi.

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in katledilmesinin ardından, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün cinayetteki sorumluluğunu tespit etmek için İçişleri Bakanlığı müfettişlerince başlatılan ve yaklaşık 1.5 yıldır devam eden ön inceleme süreci, İstanbul Bölge İdare Mahkemesi'nin gerekçesiz kararıyla sona erdi. Ön inceleme sonucunda müfettişlerin ulaştığı birçok bilgiye

ve bilirkişilerin, görevlilerin sorumlu olduklarına dair yaptıkları birçok tespite rağmen, Bölge İdare Mahkemesi, Cerrah'ın da aralarında bulunduğu görevlilerin hiçbirini hakkında soruşturma izni verilmemesine karar vererek olayı kapatmada kararlı olduğunu gösterdi.

Celalettin Cerrah'ın da Dink katliamından haberdar olmasına ve katliamın destekçisi misyonuna karşın bir kişinin red oyu kullandığı oylamada Cerrah ve 8 polis hakkında soruşturma açılmaması kararı alındı.

Oylamada Cerrah'ın hakkında soruşturma açılması yönünde oy veren üye hakim Sadettin Yaman, Cerrah hakkında soruşturma izni verilmesi gerektiğini belirten karşı oyunda, "Hrant Dink'e şahsi, fiziki ve mekansal korruma verilmesi hukuk devleti ilkesinin tabii sonucudur. Bunun sonucu olarak, düşünce ve kanaatlerin serbestçe açıklanması, fikir sahiplerine yönelik ciddi bir tehdit oluşturan ya da onların temel hak ve hürriyetlerini tehlikeye sokan eylem ve girişimlere karşı önlemler almak zorunluluktur" dedi.

Emniyet de tetikçisini koruyor

Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanı Ramazan Akyürek'in; TBMM'de kurulan Hrant Dink Cinayeti Alt Komisyonu'na verdiği ifadede, müebbet hapis istemiyle yargılanan Erhan Tuncel'i savunduğu ortaya çıktı. Akyürek, Hrant Dink cinayetinin azmettiricisi olduğu iddiasıyla yargılanan Tuncel'le ilgili çıkan haberlerden dolayı özünü duyduğunu ve Tuncel'in yıpratıldığını komisyonda söyleyerek muhbirine sahip çıktı.

Hrant Dink cinayetinin tetikçisi Erhan Tuncel'i savunan Akyürek'in; "Devletin bir görevlisi olarak, Erhan Tuncel'in medyada fazlaca örselenmesi beni üzmüştür. Tuncel'in deşifresinden sonra bu tarz çalışan kişilere ilişkin ciddi zorluklar yaşıyoruz. Bu ülkemiz için önemli. Yalnız Emniyet İstihbarat Dairesi'nin değil, başka diğer bu konuda çalışan teşkilatlarımız da muhtemelen aynı sıkıntıyı çekiyor" dedi.

Polis vuruyor, mahkeme yargılıyor

Yürüyüş dergisi dağıtırken polis tarafından hedef gözetilip vurulan Ferhat Gerçek, konuyla ilgili açılan davada 'suçlu' konumuna geçirilerek, 15 yıl hapis istemiyle yargılanıyor. Gerçek'e saldırarak vuran polisler ise davada mağdur pozisyonuna konuluyor

Polisler tarafından üzerine ateş açılan ve açılan ateş sonucu felç olan Yürüyüş dergisi dağıtımcısı Ferhat Gerçek, polislerin yargılanmasını istemişti. Bakırköy Cumhuriyet Savcılığı tarafından hazırlanan iddianamede saldırıyı yapan polisler yerine mağdur durumda olan Gerçek ve arkadaşları için 'ceza' istendiği öğrenildi. Savcı tarafından polisleri aklamaya dönük hazırlanan idanamede, polisler tarafından keyfi şekilde saldırıya uğrayan Ferhat Gerçek'in de aralarında bulunduğu Yürüyüş dergisi dağıtımcısı 4 kişininin, 2911 sayılı "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefet", "Görevi yaptırmamak için direnme", "Kamu görevlisine hakaret" ve "Mala zarar verme" gibi sözde "suçları" işledikleri iddia ediliyor. İddianamede polis Cengiz Ç, Yavuz.Ö, Aydın Ö, Hasan B, Can K, Emre T ve Muzaffer Ü. ise 'mağdur' olarak nitelendirilerek, ölüme teşebb-

büsten değil, "zor kullanma yetkisini aşarak kasten yaralama" iddiasıyla yargılanacaklar.

Davada suçlu, mağdur oldu

Polisler hakkında şikâyetçi olan Ferhat Gerçek ve Bahçelievler İlçe Emniyet Müdürlüğü'nde görevli olan 7 polis aynı dosya kapsamına alındı. Ancak polisler hakkında şikâyetçi olan Gerçek, mahkemede hem davacı hem de sanık olarak yer alacak. Bakırköy 9. Asliye Ceza Mahkemesi tarafından açılan dava 26 Aralık 2008'de görülecek.

Ferhat Gerçek sırtından vurulmuştu

7 Ekim 2007 günü Yenibosna semtinin Zafer Mahallesi'nde Yürüyüş dergisi dağıtımcıları, polisler tarafından "hepinizi geberteceğiz" şeklinde tehditlere maruz kalmışlardı. Tehditlerin ardından Yürüyüş dergisi dağıtımcılarının üzerlerine araçlarını süren polisler, Yürüyüş dergisi dağıtımcısı Ersin Kip'i keyfi şekilde gözaltına almak istemişti. Polislerin bu keyfi uygulamasına itiraz eden, aralarında Ferhat Gerçek'in de bulunduğu, Yürüyüş dağıtımcıları, Kip'i polise vermek istemediler. Bunun üzerine polisler Yürüyüş okurlarına coplar ve biber gazıyla saldırmıştı. Polisler saldırıda silah da kullanarak, kendini korumaya çalışan dergi dağıtımcısı Ferhat Gerçek'i sırtından silahla vurmuştu.

Saldırıları devam ediyor; sıra kıdem tazminatında

Emperyalizmin neoliberal politikalarının yaşam bulması için ülkemiz hakim sınıflarının emekçi kesimlere yönelik saldırıları yoğunlaşarak ilerliyor. Özelleştirme, ekonomiksosyal hakların gaspı, kamu hizmetlerinin tasfiyesitamamen paralı hale getirilmesi gibi politikaların izlendiği süreçte, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS), İstihdam Paketi yasalaştı; Sendikalar Kanunu Meclis'te görüşüldü, yasalaşmayı bekliyor. Şimdi ise hükümet, daha önce birkaç kez gündeme getirdiği ancak uygulamaya koymadığı kıdem tazminatını uygulamaya koyma hazırlığına girişti. SSGSS saldırısının bir parçası olan ve kıdem tazminatını ortadan kaldırmayı hedefleyen düzenleme; sendikaların, meslek örgütlerinin ve demokratik kitle örgütlerinin tepkilerine neden olmuştu. Güçlü bir muhalefetle karşılaşmayan, dolayısıyla sessiz sedasız Meclis'ten geçirilen SSGSS ve İstihdam Paketi'nden sonra hükümet şimdi de kıdem tazminatını sorunsuz bir şekilde hayata geçirmenin hesabını yapıyor.

Geçen hafta iki bakan tarafından yapılan açıklamalarda, kıdem tazminatının kaldırılması vurgusu öne çıktı. İlk olarak Devlet Bakanı Mehmet Şimşek, MÜSİAD toplantısında, "Birçok ülkede kıdem tazminatı kalmadı. Bu konuda bütün hissedarlarla bizim de çalışmamız lazım" açıklamasını yapmıştı. Ülkemizde işsizlik sigortasının yanında kıdem tazminatının da olduğunu söyleyen Bakan Şimşek, "Birçok ülkede kıdem tazminatı kalmadı. Bu konuda bizim bütün hissedarlar-

la hep birlikte çalışmamız lazım. Burada atmamız gereken adımlar var" açıklamasını yapmıştı.

Kıdem tazminatı kalkarsa iş güvencesi kalkacak

Demokratik haklar mücadelesinin önemli kazanımlarından biri olan ve 1936 yılında çıkarılan 3008 sayılı İş Yasası'nda yer alan kıdem tazminatı, çalışanlar için oldukça önemli bir hak. Önceleri 5 yıl çalışma koşulu aranan ve 15 gün üzerinden hesaplanan kıdem tazminatı, işçilerin mücadelesi sonucunda 1975 yılında 1 yıl çalışmayla ve 30 gün üzerinden hesaplanmaya başlanmıştı. İşveren için önemli bir maliyet unsuru olarak görülen kıdem tazminatı; işçi çıkarılmasında, özellikle de toplu işçi çıkarılmasındacaydınıcı bir etkiye sahip. Kıdem tazminatının, işçi çıkarılması konusundaki caydınıcı etkisi, işçi için fiili olarak iş güvencesinin gerçekleşmesi anlamına da geliyor.

Öte yandan kıdem tazminatı, işsiz kalan işçinin yeni iş bulana kadar geçecek sürede yaşamını sürdürebileceği bir güvence. Bu özelliği ile de kıdem tazminatı, bir ölçüde de olsa işsizlik sigortası işlevi görüyor. Egemenler, neoliberal politikalar doğrultusunda çalışma yaşamının yeniden düzenlenmesi adı altında, çalışma koşullarının daha da yıkıcı hale getirildiği, güvencenin ortadan kaldırıldığı "Kıdem Tazminatı

Fonu Yasa Tasarısı"na göre, mevcut sistemde işveren tarafından İş Kanunu'na uygun olarak oluşturulan kıdem tazminatı, Çalışma Bakanlığı'na bağlı olarak kurulacak, Kıdem Tazminatı Fonu'nda toplanacaktır. İşçi; ancak yaşlılık, emeklilik, malullük, ölüm ve toptan ödeme ile 15 yıl prim ödeme koşulunu yerine getirdiği takdirde kıdem tazminatına hak kazanabilecek.

Tasarı, sermayenin yükünü hafifletmeyi amaçlıyor

AB kriterleri, uluslararası Çalışma Örgütü Sözleşmeleri, yapısal düzenlemeler ve uyum gerekçeleri öne sürülerek yapılan 'düzenleme'ler gerek ulusal, gerekse de uluslararası sermayenin önünü açmayı hedefliyor. Tıpkı SSGSS'de, İstihdam Paketi'nde olduğu gibi. Böylece sermaye sahipleri kıdem tazminatı düzenlemesiyle kendisine engel gördüğü yükümlülüğten muaf olarak, İş Kanunu'nda da yer alan esneklik düzenlemelerine uygun bir şekilde, kolaylıkla işçi kartabilecek. Yine, işçilere geri dönüşü uzun zamana yayılmış olan fondaki birikimler, borsa, mevduat vs yöntemlerle kredi olarak sermayenin projelerine, harcamalarına akıtılacak. Düzenleme, sermayenin çıkarlarına hizmet ederken, emekçiler hanesine iş güvencesinin ve işsizlik sigortasının ortadan kalkması şeklinde yazılacak.

FINDIK ÜRETİCİSİ UMUDUNU KESTİ

AKP hükümetinin; AB, IMF ve Dünya Bankası ile elele tanımda uyguladığı politikalar, üreticinin belini bükmeye devam ediyor. ANAP-DSP-MHP hükümeti döneminde çıkarılan 4572 sayılı Birlik ve Kooperatifler Yasası ile devletin tanıma desteğinin ortadan kaldırılması sonrası yaşanan yoksullaşma süreci hızlanarak sürüyor.

Dünya fındık üretiminin yüzde 75'ini gerçekleştiren ve yine dünya fındık ihracatının yüzde 80'ini elinde bulunduran ülkemizde, küçük ve orta halli fındık üreticisinin sırtındaki borç yükü her geçen yıl daha da artıyor. Bu yıl mazot-tan gübreye kadar hemen hemen tüm üretim girdilerine büyük miktarda zam gelmesine karşın fındık için düşünülen taban fiyatı 3.5 YTL.

Fındıkta fiyat kırma hamleleri

Geçtiğimiz dönem FİSKOBİRLİK yönetimine kendisine yakın kişileri getirmek isteyen AKP, seçimleri kaybetmesinin ardından bu kuruma kredi verilmesini engellemiş, Toprak Mahsulleri Ofisi'ni bu kuruma rakip olarak fındık alımıyla yetkilendirmişti. FİSKOBİRLİK yöneticileri ile AKP hükümeti arasındaki bu çıkar dalışı nedeniyle fındık fiyatları büyük bir düşüş yaşamış ve üretici, ürününü maliyetinin altında satmak durumunda kalmıştı. Fındık taban fiyatı nedeniyle büyük miktarda zarara uğrayan küçük ve orta ölçekli fındık üreticisi, bu hasat mevsimine yine borçla girdi. Fındık üreticisinin her geçen gün kötüye gi-

den durumunda bir değişiklik yaşanmazken, AKP hükümeti bu yıl yine fındık taban fiyatını maliyetinin altında belirlemek için çalışmalara başlamış durumda. Belirli çevreler tarafından fındık üretiminde bu yıl büyük bir artış olacağı ve TMO'nun depolarında çok fazla fındık stoğu olduğu söylen-tileri yayılarak, fındık fiyatının düşük belirlenmesi için zemin hazırlanıyor. Bu çevrelerin, bu yılki fındık üretiminin 800-900 bin ton dolayında olacağına dönük iddialarına yanıt veren Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) Başkanı Şemsi Bayraktar, bu rakamların gerçeği yansıtmadığını söyleyerek, "Bu yıl 36 ilimizde üretilcek fındık miktarını 700 bin ton civarında bekliyoruz" dedi.

AKP fiyat belirlemiyor, tüccar seviyor, üretici endişeli

2008 yılı fındık hasadına sayılı günler kalmışken TMO ve AKP'nin sessizliğe bürünerek bir açıklama yapmamanın ve bir fiyat belirlememeleri, ortaya atılan spekülasyonlar fındık fiyatında komik rakamların gündeme gelmesine yol açtı. Üreticinin mahsulünü toplamaya hazırlandığı bu günlerde, fındık taban fiyatı için konuşulan rakam 3-3.5 YTL!

Her şeyin fiyatı artarken fındığın üretim maliyeti düşmüştü!

Geçen yıla göre artış görmeyen ürün, artış

görmeyen üretim girdisi yok gibi. Hükümetin enflasyon rakamları yüzde 10'ları gösterse de fındıktaki girdiler yüzde yüz oranında arttı. Gübre, ilaç fiyatları cep yaktı. Fındıkta fiyatlar da tepetaklak oldu. Bir zamanlar 7 YTL'yi gören fındık, 3 YTL'ye kadar geriledi.

2008 ürünü öncesi fındık maliyetinde yaşanan hesaplama üreticilerin kafasını karıştırdı. Rekolte yüksek hesaplanarak maliyetin geçen yıla göre düşük çıkartılması üreticiler arasında tartışma yarattı. Ziraat Odaları Birliği geçen yıl bir kilogram fındığın maliyetini 4.59 YTL olarak hesapladı. Aynı kurum bu yıl maliyetin 1.50 YTL düştüğünü öne sürerek, fındık üretim maliyetini 3.54 YTL olarak hesapladı.

Oysa fındık üreticisinin geçen yıl 230 YTL'den aldığı gübre bu yıl 600 YTL'ye çıktı. Yine ilaçlama giderlerinde de yüzde yüzü aşan artış oldu. Mazot, gübre ve ilaç fiyatlarındaki artışa dikkat çeken fındık üreticileri, Karadeniz ekonomisinin çay ve fındık üzerine oturduğu, bunların bitmesi halinde Karadeniz'in büyük bir yıkım yaşaçağının altını çizerek; "AKP bu yıkımın sorumluluğunu kaldıramaz. Kimse kaldıramaz. O yüzden bu yıl fındığın gerçek üretim maliyeti olan 4.5 YTL baz alınmalı ve fiyat en az 7 YTL olarak belirlenmeli" diyor.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Emekçilere saldırının yeni adı: Sendikalar Kanunu'nda Değişiklik

Hâkim sınıflar, emperyalist sermayenin önündeki engelleri kaldırmak, sermayenin serbestçe dolaşımını sağlamak, üretim maliyetleri düşürmek ve var olan sömürüyü arttırmak doğrultusunda emekçi kesimlerin sosyal-ekonomik hak gasplarını ön gören düzenlemeleri bir bir hayata geçiriyor. Tüm emekçi kesimleri etkilen-etkileyecek iki önemli yasa geçtiğimiz günlerde peş peşe meclisten geçerek yasalaştı. Birincisi emeklilik yaşını mezara kadar uzatan prim gaspını getirin SSGSS; ikincisi ise "İstihdamı artırma" yalanıyla sessiz sedasız yasalaştırılan "İstihdam Paketi" diye lanse edilen, "İş Kanunu ve Bazı Konularda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun Tasarısı." Emekçiler cep-hesinde son derece önemli olan ağır hak gasplarını taşıyan bu iki yasa birbirini bütünleyen yasalar olmakla birlikte içerikleri incelendiğinde sermayenin yükünü hafifletmeyi, dolayısıyla sermayeye jest yasası olduğu bariz bir şekilde görülebilir. Zira istihdam yasasıyla patronların üstündeki sigorta primlerinde 5 puanlık indirim yapılarak, işsizlik fonunda biriken fonlar sermayeye aktararak kıyak geçildi. Taşeronlaşmanın önünün açılması öngörülerek, böylece iş sağlığı ve güvenliği tehlikeye hiçe sayıldı. Kısacası İstihdam yaratmak bir yana patronların zorunlu istihdam oranı yüzde 6'dan yüzde 3'e indirildi. İstihdam adı altında aslında DB ve IMF'nin aracılığıyla sermayenin istekleri yerine getirilmiş oldu. SSGSS yasasında olduğu gibi İstihdam Paketi yasasında da emekçi kesimlerin örgütlü ve güçlü bir şekilde karşı koyduğu ne yazık ki söylenemez. Sendikaların, meslek örgütlerinin, demokratik kitle örgütlerinin bu saldırılara karşı mücadelesi cılız, günü kurtaran, dar perspektifli, güçlüğü, birleşik ve devrimci olmayan bir tarzda seyretti. Zira düzenlemeler yasalaştıktan sonra ortalık süt limana döndü.

Emekçi kesimlerin haklarını budama hedefli saldırılar SSGSS ve İstihdam Paketiyle sınırlı kalmayacaktır kuşkusuz. Nitekim hâkim sınıflar, bu saldırıların devam edeceğinin işaretlerini gerek açıklamalarında gerek ekonomi politikalarında gerekse de somut uygulamalarında verdiler/vermeye devam ediyor. Şimdide sömürücü hâkim sınıflar, Sendikalar Kanunu ile Toplu Sözleşme Grev ve Lokavt Kanunu'nda yapmayı ön gördükleri değişikliklerle emekçi kesimlere yönelik saldırılarını "büyük bir hızla devam" ettirmenin hazırlığı içerisinde. 2821 sayılı Sendikalar ve 2822 sayılı kanun konusundaki değişiklik önerisi Meclis gündemine taşındı bile. Sokulacağı kisse de "İLO (87 ve 98 sayılı sözleşme) ve AB normlarına uyum sağlamak üzere sendikal örgütlenmenin önündeki engelleri kaldırmak."

Öte yandan AB'ye bağlılığın ve kistaslarına uyulduğunun gösterimi. Meclise taşınan değişiklik teklifinin resmi henüz çizilmemiş olmakla birlikte temel konular üzerinde tartışmalar sürüyor. Yani sıra bazı sendikalar değişikliğe dair görüş belirtmek. İLO sözleşmesi doğrultusunda değişiklik yapacaklarını belirten hükümetin düşündüğü değişiklin ne kadar göstermelik olduğu, İLO sözleşmesi normlarının ve isteklerinin birçoğunun es geçildiğinden anlaşılabilir. Nitekim İLO'nun yıllık konferansında Türk devletini sendikal uygulamalarda "eleştirdiği" yön değişiklik önermesine katılmıştır. Dolayısıyla sendikalar kanununun revizyonundan öteye geçmiyor. Yüzde 10 barajının kaldırılması teklifinin yanında bağımsız sendika yasası yer alıyor. Üç konfederasyona üye olmayan sendikalara üye olmayan sendikalara toplu sözleşme hakkı tanınmıyor. Yüzde on barajının kaldırılması düşünüldüğü ama yerine konfederal bir baraj ikame ediliyor. Bir iş yerindeki ve işletmedeki 50+1 barajına dokunulmuyor. Hâlbuki emperyalistlerin kurumlandın Türk devletinin de uyum gösterdiği İLO sözleşmesinde bu barajın kaldırılması yer alıyor. Nihayetinde düzenleme, grev hakkıyla ilgili düzenlemeler de esaslı bir değişiklik sağlamayıp grev yasaklarını ve erteleme yolunu korumaktadır. Genel grev, hak grevi, dayanışma grevi, iş yavaşlatma yasaklarının devamı öngörüldüğü. Toplu sözleşme hakkı tüm işçilere tanınmıyor. SSGSS ve İstihdam Paketinde de görüldüğü gibi Hâkim sınıflar "iyileştirme", "düzenleme", "demokratikleşme" teraneleriyle kendilerinin ve efendilerinin çıkarlarını esas alan düzenlemeler hayata geçirilmektedir. Zira bu böyle olmak zorundadır. Sömürücü hâkim sınıfların işçi ve emekçilerin lehine ve onların mücadelesini yükseltecek düzenleme yapması beklenemez, bu ham hayaldir.

Dolayısıyla sendikalar kanununda düşünülen değişiklik lanse edildiği gibi "düzenleme", "demokratik kriterlerin tesisi"yle uzaktan yakından alakası yoktur; SSGSS ve İstihdam Paketi gibi düzenleme değil, emekçi kesimlerin hak gaspını ön gören saldırılardan başka bir şey değildir. Düşünülen değişiklik emekçi kesimlerin örgütlülüklerini ve örgütlenme hakkını engellemeyi, boğmayı hedeflemektedir. Sendikal bürokrasiyi güçlendirerek emekçilerin arkasına yedeklemek, emekçilerin örgütlü mücadelesinin, sendikaların sisteme entegrasyonu ve uzlaşmacı bir hatta yöneltmek için, hakim sınıflar sendikalar kanununda değişiklik yapmanın ihtiyacını hissettirmektedir. SSGSS ve İstihdam Paketinden sonra sendikalar kanunu değişikliğiyle emekçi kesimlere saldırısını kısa zamanda hayata sokacaktır. Bütün emekçi kesimlerin, özellikle sendikaların, meslek örgütlerinin ve demokratik kitle örgütlerinin kendisini göstererek gelen bu saldırıları güçlü, örgütlü, birleşik, devrimci, geniş perspektifle karşılamalıdır. Aksi takdirde bu saldırılar rahatlıkla amacına ulaşacaktır. Aynı şekilde SSGSS ve istihdam Paketindeki "durumun" tekrerrü kendisini işletecektir.

Sendika düşmanı Arkas Holding'in işçi kıyımına tepki

Ambarlı'daki Arkas Holding'e bağlı Kumpört ve Marport Limanlarında çalışan 57 işçi, sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarıldı. Arkas Holding'in işçi kıyımı Türk-İş'e bağlı Liman-İş tarafından protesto edildi. Türk-İş İstanbul 1. Bölge Temsilciliği ve Liman-İş, Arkas Holding'e bağlı Ambarlı'daki Kumpört ve Marport Limanlarında çalışan 57 işçinin, Liman-İş Sendikası'na üye olduğu gerekçesiyle işten çıkartılmasını Arkas Holding önünde protesto etti. İşten çıkarılan işçilerle birlikte yaklaşık 400 işçi ve işçilerin çocuklarının Arkas Holding önünde gerçekleştirdiği eylemde holdingin binası önünde polis, yoğun güvenlik aldı.

Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Tank Büyükburç, işçilerin sendikaya üye olmasından dolayı işten çıkarılmasını anayasal bir hakkın engellenmeye çalışılması olarak değerlendirdi. "İnsanların örgütlenme hakkına sahiptir ve bu örgütlenmeyi kimse engelleyemez" açıklamasında bulundu. Liman-İş Genel Başkanı Muzaffer Akkunar, İstanbul Büyükşehir-mece Ambarlı'da bulunan Arkas Holding'in bir kuruluşu olan Arser İş Makineleri Servisi ve Ticaret AŞ'de örgütlenmeye başlayan 57 işçinin hukuksuzca çıkarıldığını belirterek, işçilerin her şeyi rağmen sendikal haklarını elde etmek için Liman-İş sendikasında örgütlendiklerini, işverenin baskılarına rağmen 406 işçinin sendikaya üye olduğunu söyledi. İnsanca yaşama ve çalışma koşulları yaratılana kadar örgütlenme ve mücadelelerinin devam edeceğinin belirttiği açıklamada; "İşten çıkartılan işçiler geri alınsın. İşçiler bir haftadır grevdedirler. Bu grev işten çıkarılan işçilerin işe alınmasına kadar sürecektir" dendi.

Taciz ve baskılara karşı Mısırlı kadınlar ayakta

Mısır'da, son zamanlarda kadınlara yönelik artan cinsel tacizlere karşı kadın örgütleri protesto eylemleri gerçekleştiriyor. Sünnet gibi, kadını tahakküm altına alan baskıcı yöntemlerin uygulandığı Mısır'da kadına yönelik taciz ve cinsel saldırılar neredeyse olağan bir hale gelmiş durumda. Kahire'de erkeklerin ve yabancı kökenli kadınların da katıldığı Mısır Kadın Hakları Merkezi'nin yaptığı araştırma sonuçlarına göre, Mısırlı kadınların yüzde 46'sı 'günlük olarak' tacize uğruyor. Merkezin Müdürü Abul Qumsan, bu rakamların kadınların giderek daha fazla cinsel saldırıya maruz kaldığını gösterdiğini ifade ediyor. Araştırma sonuçlarına göre; Mısırlı kadınların yüzde 83'ü bir şekilde cinsel tacize maruz kalırken, araştırmaya katılan kadınların çoğunluğu sokaklarda veya kamu ulaşım araçlarında taciz edildiklerini söylüyor. Yaşam alanı sınırlandırılan ve tacizlerle baskı altına alınan, ezilen kadınlar tüm bu baskıların sonucunda güvensiz, korku içerisinde şekillendiriliyor.

Mısır Kadın Hakları Merkezi'nde çalışan Angie Ghozi-an, yaptığı açıklamada: "Gerçek şu ki herkes mutlaka tacize maruz kalıyor. Nerede ya da kim olduğun önemli değil, ne giyindiğin ise hiç önemli değil. Başörtüsü ya da peçe ta-

kan kadınlar da, en az örtünmeyen ya da yabancı kadınlar kadar taciz ediliyorlar" ifadelerine yer veriyor. Sokakta yürürken arkasından ıslık çalınarak, küfürlü sözlerle, elle tacizlerle ve tecavüzlerle saldırılara maruz kalan kadınlardan mahkemeye başvurabilenler ise mahkemeye, erkekleri ölçsüz ve utanmazca davranmaya kıskırtmakla suçlanıyorlar. Abul Qumsan, Mısırlı erkeklerin üçte ikisine yakınının, yani yüzde 62'sinin, başörtüsü takan kadınlar dâhil, kadınları taciz ettiklerini belirtirken; "Bu da sürekli olarak dile getirilen tacizin salt kadınların giyinimleri ile ilgili olduğu inancının yanlış olduğunu gösteriyor" ifadelerine yer veriyor. Taciz ve tecavüze uğrama oranının oldukça yüksek olduğu Mısırdaki tacize uğrayan kadınların sadece yüzde 12'si polise şikâyetle bulunmuş. Çünkü saldırıya uğrayan ve mağdur olan kadınlar her şartta haksız bulunuyor. Kadın hakları için çalışan erkek aktivistlerden biri olan Ahmed Sami; "Üniforma, polislere ve askerlere güç veriyor ve onları dokunulmaz kılıyor, bu yüzden, kadınları taciz edebileceklerine ve ceza almadan kurtulabileceklerine inanıyorlar. Bir yandan sürekli dini ahlaktan söz ediyor, diğer yandan ise taciz ve tecavüz gittikçe boyutlanıyor" dedi.

Sincan'da devrimci kadın tutsaklara 'tekmil' dayatması

F tiplerinde devrimci tutsaklara yönelik hapisane idarelerinin baskı ve saldırılarına (görüş ya-sağı, iletişim yasağı, su şaşalı bulundurmama, revire çıkartmama) bir yenisini de Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi'nde eklendi.

12 Eylül döneminde devrimci tutsakların hapisane memurlarını ve kolluk kuvvetlerini devletin askeri gibi tekmil vere-rek karşılamaya zorlayan Türk devleti, 28 yıl sonra da bu uygulamasından vaz geçmeyerek devrimci tutsaklara tekmil iş-kencesini dayatmaya devam ediyor. Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'nde devrimci tutsakların telefon görüşmelerine yeni uygulama getiren hapis-hane idaresi, telefon görüşme-lerinde karşı tarafın telefonu açtığında görüşmeyi yapanın adını, soyadını, aradığı numarayın yüksek sesle söylemesi isteniyor. Bu saldırıları kabul etmeyen devrimci tutsakların ise telefonu kapatılarak görüşmele-ri engelleniyor. Bu uygulamadan nasibini alan ise Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'nde bulunan kadın tutuklular. İzmir Cezaevi İnisiyatifi'nin yaptığı bilgilendirmeye göre, 18 Haziran günü Deniz Tepeli ve Sema Gül, 25 Haziran günü Deniz Tepeli, Resmîye Vatansever ve Münevver Şeker, 1 Temmuz günü Fadime Özkan ve Zeliha Bulut'un telefon görüşmeleri 'tekmil' uygulamasını reddet-dikleri için kapatılarak engel-lendi. Oysa Ceza İnfaz Yasa-sı'na göre F tipi hapisanelerde bulunan tutuklu ve hükümlülerin haftada bir gün yakınlarıyla telefon görüşmesi yapma hakkı bulunuyor. Ve devlet bu hakkı kendi cephesinden siyasi tut-sakları teslim alma politikaları-na dönüştürerek hapisaneler-deki kimliklesizleştirme uygulama-larını gözler önüne seriyor.

İran'da recm zulmü devam ediyor

Şeriat hukukunun uygulandığı İran'da,evlilik dışı ilişkiye girenler recm cezasına mahkum edilmeye devam ediliyor. Recm cezasının 2003 yılında fiili olarak askıya alınmış olmasına rağmen, İran devletince fiili olarak uygulanıyor olması, İran'da ve dünyada tepki çekiyor.

İnsanlık dışı uygulama; recm cezası

İslam hukukunda; İslami nikâh yapmadan cinsel birliktelik yaşan-ması anlamına gelen zina 'suçu'na karşılık recm, yani taşlayarak öldür-me cezası öngörülüyor. Bu insanlık dışı uygulama, günümüzde Afganis-tan, İran, Nijerya, Pakistan, Suudi Arabistan, Sudan ve Birleşik Arap Emirlikleri gibi birçok İslam ülkesinde görülüyor.

İran'da yürürlükte olan şeriat hukukunda da zina suçunu işleyen kadın ve erkeklerin taşlanarak öldürülmesi hükmü yer alıyor. Bu ya-saya göre erkekler beline kadar, kadınlar ise boynuna kadar toprağa gömüldükten sonra ölene kadar taşlanıyor. İran Adalet Bakanı; şeriat kanununda öngörülen recm uygulamasının 2002 yılında bir direktifle askıya alındığını açıklamış, ancak bu karar 2006 ve 2007 yıllarında ihlal edilmişti.

Gönüllü Avukatlar Ağ'ndan recme karşı tepki

Geçtiğimiz hafta sekiz kadın ve bir erkeğin recm cezasına mahkûm edilmesi, İran'daki Gönüllü Avukatlar Ağ'ı tarafından tepkiyle karşılan-dı. Gönüllü Avukatlar Ağ'ı üyesi Av. Şadi Sadr yaptığı açıklamada, sekiz kadın ve bir erkeğin recm cezasına çarptırıldığını, bu cezaların uygulan-masından kaygı duyduklarını söyledi. Ayrıca sanıkların hiçbirinin avu-kat ve olayın tanığı huzurunda dört kez itirafının gerçekleştirilmediğini, hepsinin hakimlerin keyfi tutumlarıyla mahkum edildiğini belirtti. Yine İran'lı avukatların yaptığı açıklamalara göre, hem daha az eğitilmiş ol-maları, hem de mahkemede iyi temsil edilememeleri nedeniyle kadınlar bu cezaya daha çok çarptırılıyor. Yürürlükteki recm yasasının düzen-lenmesi için aktif mücadele yürüten Gönüllü Avukatlar Ağ'ı, iki yıl için-de zina 'suç'lamasıyla mahkûm olan 5 kadın ve bir erkeğin recm ceza-sından kurtulmasını sağladı. İran'da 2006 yılında da yasalardeki kadı-nerkek eşitliğine aykırı düzenlemelerin değiştirilmesi için '1 milyon im-za' kampanyası başlatılmıştı. Bu kampanyayı düzenleyenlerin büyük çoğunluğu gözaltına alınmış, gözaltına alınanların 10'dan fazlası ise hap-is cezasına çarptırılmıştı.

AKP'den kadın haklarını gasp eden düzenleme

Kadın-erkek eşitsizliğini ortadan kaldır-mayı amaçladıklarını, kadınlara istihdam sağlanacağını, pozitif ayrımcılıkla kadınları ön plana çıkardıklarını her fırsatta propa-ganda eden AKP'nin icraatlarının ardı arka-sı kesilmiyor. Söylediklerinin aksine AKP'nin, kadına yönelik düzenlemelerle eşitsizliği, ayrımcılığı daha da arttırdığı gö-rülüyor. Üç çocuk ısrarıyla kadını kuluçka makinesi gören, istihdam paketi düzenleme-siyle kadını çalışma yaşamından alıp eve hapseden başbakan ve partisi, son düzen-le-meyle boşanan kadınların Konut Edindirme

Yardımları (KEY) ödemelerinden yararlanama-masını sağlayarak, ayrımcı olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

Düzenlemeye göre; hem eşi, hem de kendisi memur olan, ancak boşanan kadın-lar 1987-1995 yılında kesintisi yapılan KEY ödemelerinden yararlanamayacak. Düzen-lemeyi ayrımcı ve kadını ikincilleştiren bir uygulama olarak değerlendiren kadın örgüt-leri ve çeşitli kitle örgütlerinden tepki geldi. Ödemede, uygulama döneminde hesap, er-kek olan memur adına kayıtlı olduğu ve ta-kip edildiği için sadece erkeğe yapılacak.

Kadının bu ödemeden yararlanamayacak olması AKP'nin ve uygulamasının erkeği "aile reisi", kadını ise hak talep edemez bir konumda gördüğünü gözler önüne seriyor. 1987-1995 yılları arasında sürekli çalışmış bir kişiye yapılacak olan yaklaşık bin 391 YTL tutarındaki konut edindirme ödemesi-sinden boşanmış kadınlar yararlanamaya-cak. Kadın örgütleri düzenlemenin, kadını hiçe sayan, eşitlik ilkesine aykırı ve ataerkil bir zihniyetin ürünü olduğunu belirtiyor. 28 Temmuz'da başlanacak KEY yardımı geri ödemelerinde kadınların haklarını gasp eden düzenleme Medeni Kanunu'na aykırı. 2002'de değişen Medeni Kanun'a göre (152. madde) aile reisi kavramının yerine "eşler" denmesine rağmen yapılan bu "düzenleme" yasaya da aykırı. AKP'nin hazırlayıp, Mec-listen geçirdiği, AKP'li kadınların kabul oyu kullandığı düzenleme, Cumhurbaşkanı Ab-dullah Gül tarafından onaylandı.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Erkeğin gölgesi ya da yaşamın öznesi

Sınıf mücadelesi yürütülmesi zorunluluğunun hem düşüncede, hem de yüreğin derinliklerinde hissedilmesi ve bu mücadelenin bir neferi olma gerekliliğinin bireyin yaşam pratiğiyle buluşmasıdır devrimci olma yolunda atılması gereken ilk adım. Örgütlü birey, doğru bir zeminden yükselen, bu adımın üzerinden devrimin uzun ve meşakkatli yolunda, onun gereklilikleri doğrultusunda şekilleni-lecek yolu zamanla kat etme gayretiyle ilerlemelidir. Davaya ada-nıp, onun tüm bedellerini göğüslemeye hazır olabilmek her şeyden önce kendi yaşamına müdahale etmekten, yani yaşamın öznesi ol-ma zorunluluğunu kavramaktan geçer devrimcileşmek. Sistemin yaratmak istediği kadın; kendi amaçları, hedefleri, idealleri doğrul-tusunda ilerleyen bir yaşam yerine; erkeğe, (babaya ve/veya koca-ya) çocuklara bağımlı bir akış içerisinde sürüklenmek istenendir. Devrimci saflar içerisinde örgütlü mücadele yürüten kadınlarımızın dahi, sistemin kadını hapsedmek istediği bu cendereden sıyrıldığını söyleyebilmek mümkün değildir. Günlük yaşam içerisinde ortaya çıkan eksikliklerden, zafiyetlerden yola çıktığımızda dahi, kadının çok temel bir sorunla karşı karşıya olduğunu göreceğiz: Özne ola-bilmek!

Yaşamda hiçbir sorun, çelişki ya da daha genel bir ifadeyle ger-çeklik onu ortaya çıkartan, besleyip geliştiren koşullardan ve bu koşulların kişinin üzerinde bıraktığı etkilerden bağımsız ele alına-maz. Böylesi bir yaklaşım ve yöntem, geri yanlarımızı doğru bir şe-kilde tespit edip bunlara çözüm üretmekten ziyade sorunları kişile-re fatura eden, eleştirene de eleştirilene de eksikliklerini giderme yolunda bir şey katmayan olumsuz bir durum yaratacaktır.

Tam da bu nedenle kadınlarımızın devrimcileşmemesi soru-nundan bahsederken, erkek yoldaşlarımızın da devrimcileşmemesi-sinden, yani saflarımızda devrimci yaşam tarzının oturtulamama-sından bağımsız bir tartışma yürütmek; bizi kadın sorununu kadı-nın sorununa indirgeyen, idealist bir yaklaşıma sürükleyecektir.

Söylenmiş genel olarak bilinen ve kabul edilen ama tek tek bi-reylerin algılandığı oturtulamamış genel bir yargıdan yola çıkmak gerekiyor. 'Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan insanlık kurtulmaz!' Pekli, kadının devrim mücadelesindeki varlığını, rolünü nasıl anladırıyoruz? En önemli kadınlarımız bu sorunun doğ-rudan muhatabı olarak kendi gerçekliklerine ne kadar hâkim?

Bu sorulardan kasıt, bireylerin taşıyabileceği sorumlulukların ağırlığının ayrılaştırılması olarak algılanmamalıdır. Çünkü var olan toplumsal yapı gerçekliği içerisinde farklı sosyo-ekonomik şartlarda yetişmiş bireylerin her birinin özgün bir kültürü ve gelişim seyri var-dır. Bunun da mücadelenin farklı alanlarında, farklı sorumluluklar taşıyan bireyler olarak kendisini göstermesi mevcut gerçekliğin doğ-al bir sonucudur. Sistemin kadın üzerinde yarattığı şekillenişte er-keğe ve aileye bağımlı gelişen bir yaşam biçimi varken; erkek üye-rinde ise kadını 'koruyup kollanacak' ikinci cins olarak gören ve esas olarak cinsel, duygusal paylaşımlara girebileceği hakimiyetin-deki bir meta olarak gören yaklaşımlar vardır. Sınıflı toplumda yaşa-manın doğal bir sonucu olarak, feodal kültürü kendi içerisinde kırı-mamış devrimci örgütlerdeki kişiler de bu şekillenışten kopuşu sağ-layamamış olanların varlığını kim yadsıyabilir ki? Bu kültürel şekil-lenişin olumsuz yansısıları kadın ve erkek üzerinde farklı sonuçlar üzerinden kendisini gösterse de aynı temelden beslenmektedir. Bunun kadın üzerindeki en önemli görüngülerinden biri, devrimci savaşım gerçekliğinin ve onun ihtiyaçlarının omuzlarına yüklediği sorumluluk üzerinden düşünüp karar almak yerine, çoğu zaman duygusal birlikteliğinin olduğu erkeğin politik duruşunun ve tercih-lerinin yön verdiği bir gelişim seyri izlemek şeklinde ortaya çıkmak-tadır. Kadının birey olamamasının bir sonucu olan bu geri ve bir o kadar da yanlış anlayışın gündelik yaşamdaki birçok pratik üzerin-den bile bolca örneğini görmek mümkündür. Nitekim kadınların duygusal birliktelik yaşadığı kişiye göre örgütlü bir yaşamı tercih etmesi, başka bir örgüte geçmesi ya da erkeğin bırakmasıyla birlik-te mücadeleden kopması aslında kadının devrimci yaşam felsefe-sinden öte, bağımlı olduğu erkeğin(e) tutunduğunu göstermektedir. Böylesi bir yaşam pratiği somutlukla arz etse de özünde 'ko-ca'sının, çocuklarının yaşamları arasında sıkışıp kalmış ve onlara gö-re şekillenen kadının yaşamından niteil bir farklılık taşımamaktadır.

Erkek yoldaşlarımız ise zaman zaman duygusal birliktelik yaşa-dığı kadınlara karşı; arka çıkmak, yanlışlarına-eksikliklerine göz yummak, savunmacı yaklaşmak gibi yanlış pratikler sergileyebil-mektedirler. Ancak hepsinden daha önemli birlikteliklerinde kadı-nı dost, yoldaş ve sevgili olarak algılayacak bir kavrayışı yerine, bur-juva-feodal ideolojinin ilişkilerdeki yansıması olan, toplumsal ilişki-lerdeki kapallılığı, baskılanmanın getirdiği deneyimsizliklerle de beslenen pratikler, kadın-erkek ilişkilerinde bir handikap oluşturma-ktadır; yanlışlamalı yaklaşımın yaşamımıza sirayet etmesine olanak sağlamaktadır. Daha bağımsız bir birey olmadan, 'özgürlük', 'cinsel özgürlük' vb yanlışlamalı tartışmalar yürütülmektedir. Burjuva-feo-dal sosyo-ekonomik yapının devrimci kadın ve erkek üzerinde orta-taya çıkardığı bu gibi gerici ya da hatalı yaklaşımlar bir yandan ka-dının birey olma sürecini sekteye uğrattı onu erkeğin gölgesi ko-numuna düşürürken, diğer yandan da erkeğin devrimcileşme sü-re-cine olumsuz etkilerde bulunmaktadır. Özcesi kadın erkek tarafın-dan ezilirken, aynı zamanda erkeğin "erki" kendisini de ezmektedir. Bu zihniyetin kadını da erkeği de cenderesine alıp öğüttüğünü gör-mek, kavramak durumundayız.

Evet, sınıflı toplumlarda bu gibi eksiklikleri, zafiyetleri bünyesi-ne de bir şekilde taşıyan zihniyetin devrimci mücadele içerisindeki bi-reylerde de varlığını koruyor olması kaçınılmaz bir realitedir. Ancak; Yeni Demokratik Halk İktidarını kurma amacıyla şekillenen her bir aktivistin, yeni insanın kültürünü bugünden kendi yaşamında var etme gayreti içerisinde olması gerekliliğinden hareketle, sistemin üzerimizde oluşturduğu tüm olumsuz yanlarımızın üzerine acıma-sızca gitmek ertelenemez bir zorunluluktur. Devrimci olmanın gere-kliliği eskinin tüm alışkanlıklarını devrimden; ileri olanı yakala-manın, yenide, değişimde ısrarın yaşamın her alanında ve her anın-da olduğunu bir an bile unutmayalım. Kadın olsun, erkek olsun bu olgunun öznelidir. O öznelerin dinamik, bilinçli rolü olmasız ol-mazdır. Yaşamın, kendimizin, özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin öznesi olalım.

ERGENEKON OPERASYONU

Emperyalizmin ülkemiz ve Ortadoğu bölgesine dönük planları çerçevesinde ülkemizde cereyan eden gelişmeler karşısında doğru bir tutum takınmak, süreci doğru bir şekilde tahlil etmek kadar mühimdir. Ergenekon operasyonu sonrasında yaratılan atmosfer içerisinde her birey, örgüt, kurum ‘darbeci’lere ya da ‘şeriatçı’lara karşı taraf olmaya sürükleniyor. Oysa ortada ‘şeriatçı’ olarak gösterilen AKP ile ‘darbeci’ gösterilen ordu arasında bir çatışma yoktur. Çatışma, milli burjuvazi ve Gladio çetelerinin sivrilmiş faşist tetikçileri ile emperyalizmin maşası hakim sınıflar arasındaki bir çatışmadır. Ve bu çatışmayı yaratan, ABD emperyalizminin Ortadoğu’ya dönük politikalarıdır

Dünya ve özel olarak da Ortadoğu coğrafyası, yeniden emperyalist ameliyat masasına yatırılmış durumda. Evveliyatı 1950’li yıllara değin uzanan, ABD patentli Genişletilmiş Ortadoğu Projesi (GOP), bugün Ortadoğu’daki yanı-sömürge devletlerin yeniden organize edilmelerinin adı durumundadır. Filistin, Lübnan, Afganistan ve Irak’ta yaşananlar, ABD emperyalizminin bölge üzerindeki politikalarının bir yansıması olarak okunmalıdır. Yine biçim olarak, biraz evvel dile getirdiğimiz ülkelerdeki gibi olmasa da, bölge ülkelerinin tamamına yakını GOP çerçevesinde bir bir hizaya getirilmekte, sürece en uygun şekilde düzenlenmektedir. Hiç kuşku yok ki, emperyalizmin bu operasyonundan ülkemiz de ziyadesiyle nasibini almaktadır. 1950’li yıllardan bu yana ülkemizi, bir yanı-sömürgesi olarak boyunduruğu altında bulunduran ABD, GOP çerçevesinde ülkemizde de bir dizi ‘kritik’ noktaya neşter vurmaktadır.

Ülkemizde patlak veren 2001 krizi, ABD’nin bölgeye dönük politikaları çerçevesinde AKP’nin yaratılması ve hükümete getirilmesi bu sürecin başlıca adımları olarak ülkemiz tarihindeki yerini aldı. AKP’nin hükümete getirilmesinin akabinde sürece uygun bir şekilde Ermenistan, Kıbrıs, Irak ve hatta Türk devletinin kendisine tarihi düşman ilan ettiği Yunanistan hususunda bugüne değin izlenen politikada hatırı sayılır bir değişiklik kendisini gösterdi. Benzer şekilde ülkedeki Kamu İktisadi Teşekkülleri (KIT) başta olmak üzere, ülkenin yer altı ve yer üstü zenginliklerinin ve köklü işletmelerinin Türk devlet tarihinin tanık olmadığı kadar hızlı bir şekilde özelleştirmeler yoluyla emperyalist tekelere ve onların yerli taseronlarına peşkeş çekilmesi, Kemalizm’e dönük hatırı sayılır bir eleştiri ortamının yaratılmasına zemin hazırlanması ve yer yer bu tartışmaların alevlendirilmesi, YÖK başkanlığı, yargı, bürokrasi, polis teşkilatı, eğitim kurumları vb birçok alana sürece uygun kadroların getirilmesi, Milli Güvenlik Kurulu sekreterinin sivil bir kişi seçilmesi, cumhurbaşkanlığı gibi Türk devletinin kendisine vitrin kabul ettiği bir kuruma Abdullah Gül’ün getirilmesi, Türk devletinin zayıf karnı olagelen Kürt ulusal sorununa dönük ‘ılımlı’ söylemlerin dillendirilmesi ve bu minvalde bazı adımların atılması uyum sürecininöne çıkan diğer adımları oldu.

En kaba ve genel hatları ile kendisini yukarıda aktardığımız hususlarda açığa vuran emperyalist politikalara uyum çerçevesinde sancılı bir süreçten geçen Türk hakim sınıfları, birkaç hafta evvel gerçekleştirilen Ergenekon operasyonu ile, emperyalist politikalara uyum noktasındaki sancılardan birinden anınmanın çabası içerisinde girmiş görünüyor. Boyalı basının büyük bir bilgi kirliliği yaratarak halklarımızın bilincini olabildiğince bulandırdığı bu sürecin perde arkasında yatan gerçekliklerin; Ergenekon sürecinin nedenleri, sonuçları, hedefleri ve bunun ülkemiz halklarına, Kürt ulusuna ve azınlık milliyet ve inanç gruplarına ne getireceği ne götürüleceğinin açığa çıkartılması oldukça önemlidir. Bu, aynı zamanda ABD’nin Ortadoğu’da devreye sokacağı politikaları tahlil edebilmek ve Türk hakim sınıflarının bu politikalarda ne gibi bir rolle görevlendirildiğini anlamak açısından da hatırı sayılır bir öneme sahiptir. Dahası Ergenekon operasyonu üzerinden AKP’nin demokrasi havarisi olarak gösterildiği, sürecin AKP-ordu arasındaki bir çatışma şeklinde lanse edilerek saldırının hedefine yer alan sınıfların gizlendiği bir durumda, devrim iddiasında olanların yapacakları belirlemeler ve bu belirlemeler ışığında takınacakları tutumlar da kritik bir yerde durmaktadır.

Geçmişten öğrenerek bugünü okumak

Bugün yaşananları daha doğru ve bütünlüklü bir şekilde okuyabilmek için, hafızalarımıza tazelemek, bugünün dünle bağını kurmak elzemdir. Subaylar ve asilzadeler ile birlikte 1908 Jön Türk devrimine önderlik eden ve İttihat ve Terakki çevresinde örgütlü olmuş olan Türk burjuvazisi, iktidarı ele geçirmesinin ardından gerek dünya koşullarının ve gerekse de tasfiye edilememiş olan yanı-sömürge sosyo-ekonomik yapının dayatması ile Almanya’nın güdümüne girmiştir. Bu dönemde bir yandan burjuvazi içerisinde hızla büyüyen -ve İttihat ve Terakki tarafından temsil edilen- bir kesim Türk komprador büyük burjuvazisine dönüşürken, öte yandan Abdülhamit zamanından beri var olan ve genelde azınlık milliyetlere mensup olan komprador burjuvazi varlığını devam ettiriyordu. “Türk komprador büyük burjuvazisine dönüşürken, öte yandan Abdülhamit zamanından beri var olan ve genelde azınlık milliyetlere mensup olan komprador burjuvazi varlığını devam ettiriyordu. “Türk komprador büyük burjuvazisi, 1. Dünya Savaşı yıllarında, istibdat şartlarında; savaş araç gereçlerinin alım ve satımı, vagon tekel, zararlı ihtiyacı maddeleri üzerinde yapılan vurgunlar vb yoluyla muazzam zenginleşti. Bunlar, Alman emperyalizminin kesin iflası ve bu sebeple kendi egemenliklerinin de tehlikeye düşmesi karşısında İttihat emperyalizmine kuyruk sallamaya ve bu yolda gerekli tedbirleri almaya giriştiler”. (İ.K. Seçme Yazılar Sf:118/Cihan Yayınları)

Kaypakkaya yoldaştan yaptığımız yukarıdaki alıntıda da görüldüğü gibi, İttihat ve Terakki çevresinde örgütlenen ve Mustafa Kemal tarafından temsil olunan Türk komprador büyük burjuvazisi, daha 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sona ermeden ABD, İngiliz ve Fransız emperyalizmi ile el altından anlaşmalara girişmiştir. Mustafa Kemal tarafından temsil olunan Türk komprador büyük burjuvazisi, İttihat emperyalistleri ile anlaşmanın yanı sıra, daha sürecin başında ülkemizdeki büyük toprak ağalarıyla da ittifaka girişir. Milli burjuvazi, şehir esrafları ile tefeci ve tüccarları da peşinden sürükleyen Kemalistler, çoğunluğu azınlık milliyetlere mensup olan eski komprador burjuvazi ve toprak ağalarını iktidardan indirerek, devlet ve iktidarı eline alır. Kaypakkaya yoldaşın deyişiyile; “... eski komprador burjuvazinin bir kısmının (ki bunlar çoğunlukla azınlık burjuvazisi idi) ve toprak ağalarının bir kısmının hakimiyeti yerine,

komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının başka bir kesiminin hakimiyeti geçmiştir”. (age. Sf:124) Bu suretle “Kurtuluş” Savaşı sonrasında komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları başlıca iki siyasi kampa bölünmüştür. Kaypakkaya yoldaş bu iki siyasi kampı şu şekilde tarif etmektedir: “Bir yanda emperyalizmle işbirliğine giren ve bu işbirliğini gittikçe arttıran yeni Türk burjuvazisi, eski komprador büyük burjuvazinin bir kısmı, ağaların ve büyük toprak sahiplerinin bir kısmı, memurların ve aydınların en üst ve imtiyazlı tabakaları. Öte yanda henüz tamamen tasfiye edilemeyen komprador burjuvazinin diğer bir kısmı, ağaların ve büyük toprak sahiplerinin başka bir kesimi, feodalizmin ve sultanlığın ideolojik dayanakları olan din adamları, eski ulema sınıfı artıkları”. (age. Sf:125) Burada dikkat çekilmesi gereken bir nokta da, Kuzey Kürdistan’daki Kürt toprak ağaları ve aşiret reislerinin büyük bölümünün ve yine Anadolu’daki kimi diğer milliyetlere mensup toprak ağaları ve komprador burjuvazinin ikinci kamp içinde, yani Kemalistler tarafından ikinci plana itilen, ancak tamamen tasfiye edilemeyen kamp içinde yer aldıklarıdır. Bu husus, Anadolu sermayesi kavramının bugünlerde sıkça dillendirilmesi ve AKP’nin bu kesimin temsilcisi olduğuna dönük fikirlerin telaffuz edilmesi nedeniyle önemlidir. Bu konuya ileride değineceğiz.

Ülkemizde tek partili sistemin yürürlükte olduğu süre zarfında, bu her iki farklı siyasi kamptaki güçler de CHP içerisinde yer almış ve mücadelelerini bu parti içerisinde sürdürmüşlerdir. Çok partili sisteme geçilmesi ile birlikte ise, ikinci kampta yer alan güçler derhal kendi partilerini kurarak ayrılmışlardır. Bu kesim ilk olarak 1925 yılında Terakkiperver Fırka’yı kurarak burada temsiliyet alanı yaratmış, sonraları ise Serbest Fırka, Demokrat Parti (DP) ve Adalet Partisi (AP) tarafından temsil edilmişlerdir. Kuşkusuz ki bu partilere diğer kamptaki güçlerden de dönem dönem geçişler olmuştur. Yine benzer şekilde bu kamptan da diğer kamplara geçişler. Ancak andığımız partiler esas olarak ikinci siyasi kampın temsilcileri olarak tarihteki rollerini icra etmişlerdir. Orta burjuvazi ise ülke tarihimizin büyük bölümünde bu iki siyasi kamptan kah birinin, kah diğerkinin kuyruğuna takılmış olsa da, genel olarak Kemalistlerin safında yer almıştır. Ne var ki “Kurtuluş” Savaşı içinde rol alan ve bu vesile ile devletin belli alanlarında pay sahibi olan orta burjuvazi içerisindeki bir kesim; elindeki devlet olanağını kullanarak, azınlık milliyetlere mensup sermaye sahiplerinin sermayelerini gasp ederek, emperyalizmle işbirliğine girişip bu işbirliğini derinleştirerek, devlet bankalarının krediler alarak, rüşvetlerle gidererek güçlenmiş ve komprador burjuvazinin safına geçmiştir. “İttihat ve Terakki komprador Türk büyük burjuvazisinin bir kesimi ile, bu yeni komprador Türk büyük burjuvazisi; Kemalist iktidar içindeki hakim unsurlar işte bunlardır”. (age. Sf:127) Dolayısıyla buradan da anlaşılacağı üzere Kemalist iktidar, orta (milli) burjuvazinin çıkarlarını temsil etmiyor, iktidardaki diğer sınıflarla birlikte, bu sınıfın içinden çıkıp büyüyen ve kompradorlaşan büyük burjuvazinin bir kesiminin de çıkarlarını temsil ediyordu.

Hakim sınıflar arasındaki mücadele keskinleşiyor

Kemalistler olarak tarif edilen ve iktidarı elinde tutan birinci kamp, emperyalist efendilerinin denetiminde devlet cihazına tamamen hakim olarak, devlet tekelleri yarattı ve bu tekelleri kendine hizmetine koşarak rekabeti büyük ölçüde ortadan kaldırdı, rakiplerini ezerek gittikçe büyüdü. Devlet aygıtına hükmeden bu kamp, hakimiyetini esas olarak orduya dayanarak, ordu vasıtasıyla sürdürmüştür. İkinci kamp ise devlet tekelleri nedeni ile güç kaybetmesinden ve devlet aygıtını kullanamamasından ötürü “devletçilik”in karşısında durarak, serbest rekabeti savunmuş, bununla birlikte başta ordu olmak üzere devlet aygıtının farklı noktalarına girmenin uğraşı içerisinde olmuştur. Hakim sınıfların bu iki büyük siyasi kampı arasındaki iktidar mücadelesi bu rotada bugüne değin kimi zaman açıktan ve şiddetli, kimi zaman ise gizli ve nispeten yumuşak bir biçimde, ama kesintisiz olarak süregelmiştir.

1950: İkinci siyasi kamp

devlet iktidarını ele geçiriyor

1935 yılından itibaren dünya koşullarında yaşanan değişim ve güçler dengesi, CHP tarafından temsil edilen Kemalistlerin yeniden Alman emperyalizminin güdümüne girmesini beraberinde getirmiştir. Akabinde patlak veren 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın başlananda (1939) Alman emperyalizmi Türk devletinin esas hakimi olmuştur. Bu tarihsel dönemde CHP ve onun temsil ettiği Kemalist güçler Alman emperyalizminin bir kuklası haline gelmişler ve dünya dengeleri nedeniyle açıkça onun safında savaşa girmeseler de, onun safında yer almışlardır. Ötesinde, 9 Temmuz 1942’de seçilen ve 7 Ağustos 1946 yılına değin hükümette kalan Mehmet Şükrü Sarıoğlu başkanlığındaki hükümet, bizzat Alman emperyalizminin eliyle yaratılmıştır. Alman emperyalizminin güdümündeki CHP (Kemalist güçler -birinci siyasi kamp-) tarafından faşist yönetimin daha da tırmandırılması, işçi-köylü bütün halk kesimlerine dönük geniş ekonomik ve siyasal saldırıların birbirinden ardı sıra devreye sokulması, orta burjuvazinin taleplerinin gözmezen gelinmesi çalışma saatlerinin uzatılması, hafta tatilinin kaldırılması, çalışma zorunluluğunun getirilmesi, işçilerin izinsiz işyerinden ayrılmalarını n yasaklanması, ücretlerde büyük düşüşlere imza atılması, hakim sınıflar için ülkede bir kitle kabaşısı tehlikesini ortaya çıkarttı.

1945 yılında II. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın sona ermesi ve Alman emperyalizminin bu savaştan yenilgiyle ayrılması, ABD emperyalizminin ise dünya emperyalist-kapitalist güçlerinin lideri olarak güçlenmiş bir şekilde çıkması ile ülkemizde de ABD emperyalizminin etkinliği artmıştır. Ülkemizi kontrolü altına almak, kendisinin bir pazan haline getirmek isteyen ABD emperyalizmi, ülkemizde süregelen hakim sınıfların iki farklı siyasi kampı arasındaki çelişkiyi maksimum düzeyde istifade etti. İlk olarak yukarıda ifade ettiğimiz uygulamaları nedeniyle halk nezdinde yıpranmış olan Kemalist güçlere ve onların temsilcisi CHP’ye karşı, “Kurtuluş” Savaşı’nda Kemalist güçler tarafından ikinci plana itilen hakim sınıfların ikinci siyasi kampını kullanmayı yeğledi. Bu kampın temsilcisi olarak siyaset sahnesine çıkan ve ABD’nin desteğine mazhar olan Demokrat Parti’nin CHP’ye karşı dillendirdiği vaatler nedeniyle halk kitleleri ve milli burjuvaziyi peşine takması güç olmadı. Demokrat Parti, 1950 yılında yapılan seçimlerden büyük bir oy alıp ‘zafer’le çıkarak, temsilcisi olduğu ikinci siyasi kampı devlet aygıtının ‘başına’ getirdi. Demokrat Parti, 1954 ve 1957 seçimlerini de kazanarak 10 yıl boyunca hükümette kalmış, bu dönemde hakim sınıfların ikinci kampı soluklanma ve güçlenme imkanı bulmuştur.

Ne var ki ABD emperyalizmi ülkedeki nüfuzunu daha da arttırmak, sermaye ve meta ihracının önündeki bütün engelleri kaldırmak için bu iki kamp arasındaki çatışmadan faydalanma durumuyla yoğunlaşarak sürdürmüştür. Bir yandan DP tarafından temsil olunan hakim sınıfların ikinci kampını kullanan ABD, öte yandan Kemalistler ile işbirliğine girişmiştir. DP ve temsil ettiği güçler, devlet ve iktidarı gücünü ellerine geçirmelerinin akabinde halk kitlelerini bir kenara bırakarak elit bir kesimin yönetimine dayanan devlet yönetimine sıkıca sarılmış, olanakları kendi güçlerini arttırmak ve konumlarını sağlamlaştırmak için kullanmışlardır. Bu kesitte halk kitlelerinin ekonomik, siyasal ve sosyal durumunda yaşanan çöküş, milli burjuvazinin taleplerinin yanıtsız kalması, yeni bir toplumsal kabaşası zemin hazırlıyordu. Bu durumu da gözeten ABD, kendisinin taleplerinin kabul edilmedi, bu taleplerin yer aldığı yeni bir anayasanın hazırlanması gibi koşullara karşılık Kemalist güçlerin darbe ile yeniden esas güç konumuna getirilmesine destek sundu. Ve takvimler 27 Mayıs 1960’ı gösterdiğinde, ABD’nin ‘iyi çocuk’larının postal ve palet sesleri sokakları doldurdu. TC’nin kuruluşundan beri ordu üzerinden hakimiyetini sürdüren Kemalist güçler yeniden devlet aygıtının ve iktidarı başına getirilmişti. Bu tarihten itibaren ABD’nin ülkemizdeki etkinliği her geçen gün daha da artmış, ülkemiz ABD’nin yanı-sömürgeci olarak, ABD emperyalizminin sermaye ve meta girişiyile en küçük zerresine varıncaya değin tekrar ve tekrar işgal edilmiştir.

1980’li yıllar ve ABD’nin Ortadoğu yönelimi

1980’li yıllar, ABD’nin; zengin enerji kaynaklarına, büyük bir çalışma gücüne, devasa bir pazara, devasa bir hammadde kaynağına ve dünya hakimiyetini koruması için kilit bir geo-politik öneme sahip olan Ortadoğu coğrafyasına daha fazla yoğunlaşmasına tanıklık etti. Bu tarihlerde Yeşil Kuşak Projesi adı altında bölgeye dönük bir takım müdahalelerde bulunan ABD, bu minvalde ülkemizi de yeniden ameliyat masasına yatırmıştır. 24 Ocak 1980 Kararları ile ülkemizdeki ekonomik etkinliğinin önünü daha fazla açan ABD, ‘İyi çocuk’larına 12 Eylül darbesini yaptırarak, ülkemizdeki etkinliğini pekiştirdi. Bu tarihlerde komünizm-komünistlere karşı mücadele aldatmacası ile bir yandan Yeşil Kuşak Projesi çerçevesinde İslami güçler sürece uygun şekilde organize edilip güçlendirilirken, öte yandan İmam Hatip Liseleri mantar gibi çoğaltılır, Kamu İktisadi Teşebbüsleri (KIT)’nin özelleştirilmesi süreci başlatılır... Bu ve benzeri rutüşlarla, belirlenen yeni hükümetler ve uygulamaya konan türlü politikalarla Türk devleti, ABD’nin Ortadoğu politikalarına uyumlu hale getirilmeye çalışılır.

ABD’nin Genişletilmiş Ortadoğu Projesi’nin ‘eş başkanı’ Erdoğan ve AKP’nin misyonu

11 Eylül’de ABD’de bulunan Dünya Ticaret Örgütü binalarına (İkiz Kuleler) yapılan saldırıların ardından ilk olarak 2001 yılında Af-

ganistan’ı işgal eden ABD, saldırıyı gerçekleştirdiğini iddia ettiği El Kaide’ye dönük bir süre avına girişti. Kuşku yok ki 11 Eylül saldırıları ABD’nin, Ortadoğu’ya dönük işgal politikalarını hayata geçirmesi için arayıp da ‘bulamadığı’ fırsatı sundu. Afganistan işgalinin ardından, ABD, kendisinin iktidara getirdiği yaramaz çocuğu Saddam Hüseyin’i terbiye etmek için kollan svadı. Irak işgali, Yakın Doğu’daki işgaller ve iç çatışmaların artmasının da işareti olacaktı. Bir yandan Irak’ta gerçekleştirileceği işgale hazırlanan ABD, öte yandan ülkemizde, Irak işgali ve sonrasında hayata geçireceği emperyalist politikalarına uygun yeni bir hükümet oluşturmamın uğraşı içerisinde girdi. Bu konuda pek zorlandığı söylenemez. Zira 1998 yılında oluşturulan MHP-ANAP-DSP hükümeti, IMF ve Dünya Banksi’ninönüne koyduğu politikalar sonucunda yoksul halkı büyük bir yıkıma uğrattı, küçük esnaf kitleleri halinde iflas bayrağı çekti, 2001 yılında Ahmet Necdet Sezer’in Bülent Ecevit’e anayasa kitapçığını atması ile adı konmamış ekonomik kriz ülkeyi sarstı. ANAP-DSP-MHP koalisyon hükümetinin icraatları da büyüttüğü yoksulluk, işsizlik, yolsuzluk, emperyalizme bağımlılık nedeniyle halkın tepkisine mazhar oldu. Bu koşullar, ABD’nin yeni ve sürece daha uygun bir hükümet yaratması için içeride hayli uygun koşullar yaratmıştı. İşte böylesi bir süreçte, AKP, ABD eliyle yaratılacak hükümete getirildi. Yeşil Kuşak Projesi’nin revize edilmiş olan devamı niteliğinde hükümete getirilen AKP’ye ‘ılımlı’ İslam maksesi gydırıldı, liberalizm ve ‘demokrasi’ sosuna bulandırıldı, ‘muhafazakar’ ilan edildi. AKP’ye atfedilen bu nitelikler; nüfusunun çoğunlu Müslüman olan Ortadoğu’da, ABD’nin hamleleri için bir hayli elverişli ortam yaratıyordu. Ki bunu, AKP Genel Başkanı ve Başbakan Tayyip Erdoğan da, çokça dillendirdiği: “Ben, ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi’nin eşbaşkanıyım” söylemi ile açıkça kabul etmekte ve savunmaktadır.

Devletin ‘kırmızı’ çizgilerini gören, hatırlayan yok

Türk devletinin kuruluşundan bu yana kırmızı çizgileri olarak tarif ettiği birçok konuda, ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde ülkemizde yapılan düzenlemeler doğrultusunda geri adımlar atılmış durumda. Türk hakim sınıflarının tarihsel bir düşman olarak lanse ettikleri Yunanistan’a karşı izlenen yakınlaşma siyaseti, buna paralel olarak Kıbrıs’ta Rum kesiminin tanınmasına dönük bir sürecin içerisinde girilmesi unutilan, bir köşeye atılan kırmızı çizgilerden sadece ikisi. Yine yıllardır PKK faktöründen dolayı Suriye’ye, Irak’a, Barzani ve Talabani’ye dönük izlenen saldırı politikasını yerini ‘diyalog’ ve ortak çalışmaya bırakması da revize edilen diğer kırmızı çizgiler olarak okunabilir. Ermenistan ile flörtün başlaması da öyle...

Kuşku yok ki bu revizyon sürecinden Kemalist söylem de hayliye nasibini aldı. Zira AKP’nin hükümete gelmesi ile eş zamanlı olarak hakim sınıfların resmi görüşlerinin bir toplamı olarak kabul edilebilecek olan Kemalizm açık bir şekilde tartışmaya açılmış, tartışmaların yoğunlaşmasının zemini hazırlanmıştır. Hatırlanacağı üzere AKP’nin ağır toplanandan Dengir Mir Mehmet Fırat, Kemalizm’i eleştirerek; “Türk toplumu bir travma yaşamıştır. Bir gecede kıyafetlerini, dillerini değiştirmeleri istenmiştir. Dini yaşama biçimleri ortadan kaldırılmıştır” demişti. Yine Prof. Dr. Atilla Yayla’nın, Kemalizm’in bir ideoloji olmadığını ve zaten Mustafa Kemal sonrasında -1930’lu yıllarda- icat edilen bir kavram olduğunu ve içinin doldurulmadığını söylemesi; “Herşeyi Mustafa Kemal’e mal etmek doğru değil” beyanatları Kemalizm’in harcında yoğunluşmuş geniş bir kesim tarafından tepki ile karşılanırken, AKP tarafından sahiplenilmiştir. Ha keza liberallerin, AB-ABD yanlısı burjuva kalemşorların toplandığı Taraf gazetesinin ‘Her Taraf’ ismi ile özel bir bölüm açarak Kemalizm tartışmasına geniş ve süregelen bir şekilde yer vermesi de aynı minvaldeki bir olgu olarak karşımızda durmaktadır. Altını çizmemiz gerekir ki burada yapmaya çalıştığımız Yayla’nın ya da Fırat’ın söylemlerinin doğruluğunu ya da yanlışlığını tartışmak değildir. Bu örnekler AKP hükümeti döneminde, ABD’nin BOP’u gündeme getirdiği bir süreçte, Türk devlet tarihinde bir tabu, bir ayet olarak görülen Kemalizm’e dönük eleştirilerin patlak vermesinin minar olduğunu ifade etmek için aktarıyoruz.

NUNUN SINIFSAI TAHLİLİ

Bu süreçte yeniden çizilen bir diğer kırmızı çizgi ise, Türk devletinin vitrini olan ve hakim sınıflar tarafından büyük önem atfedilen cumhurbaşkanlığı makamına Abdullah Gül'ün ve YÖK başkanlığına ise AKP'ye yakın bir isim getirilmesi oldu. Ancak görünmeden gelinen bir başka kırmızı çizgi var ki, bu süreçte yaşanan değişimin ortaya çıkarttığı sancıda kilit bir paya sahip durumda: Kürt ulusal sorununa yaklaşım. Evet, Türk hakim sınıfları, TC'nin kuruluşundan bu yana tek dil, tek kültür dayatmalarını, başka bir deyişle asimilasyon ve inkar politikalarını sürdürmüş, bu topraklarda yaşayan milyonlarca Kürdü yok saymıştır. Ancak geline süreçte ABD'nin Ortadoğu'da yaşama geçirmeye çalıştığı yeni planlar, bu kırmızı çizginin de zaruri bir şekilde esnetilmesini beraberinde getirmiştir. Türk devleti, kırıntı haklar vererek Kürt ulusunun ulusal mücadelesini bertaraf etme üzerine kurulu bir planla süreçte müdahalede bulunuyor. Başka bir deyişle bugün, Kürt ulusuna havuç ve sopa politikası uygulanmaktadır. Ne var ki bugüne kadar tartışılması dahi 'günah' sayılan Kürtlere dönük federatif bir yapılanmanın gündeme getirilmesi, Kürtçe yayın yapan televizyon kanalının açılması tartışmaları, Kürtçe dil kurslarının açılması, PKK'nin silah bırakarak siyasete katılması ya da Mehmet Ağar'ın deyimiyile "düz ovada siyaset yapması" çağrılan bu süreçte 'rahat' bir şekilde ve hakim sınıfların geniş bir kesimi tarafından dillendirilmiştir. Ki dönem dönem bu koroya katı Kemalist CHP de katılmıştır. Elbette bütün bu 'yeni'likler Türk devletinin kendiliğinden ya da ABD-AB eliyle demokratikleştirilmesi olarak okunamaz. Olan şudur ki; Ortadoğu'ya dönük politikalarında Türk devletini etkin bir şekilde kullanmak isteyen ABD, Türk devletinin cephe gerisini (Kuzey Kürdistan'ı) karşıık, çatışmalı bir biçimde bırakmayı şuan için kendisinin menfaatine uygun bulmuyor. Bu nedenle de bir yandan PKK'yi tasfiye etmeye çalışırken, öte yandan DTP'yi şahinler-güvercinler gibi kamplara bölmeye çalışarak kabul edilebilir bir düzen partisi haline getirmeye, onu PKK'den kopartmaya çalışıyor. Yine aynı hamle doğrultusunda Kürt halkına da kırıntı düzeyinde haklar vererek bunlarla onların gözlerini boyamayı, böylelikle olası tepki patlamalarını ve örgütlü mücadele hamlelerini engellemeyi hedefliyor. Evet, olan genel hatları ile budur.

Devletçi 'sol' ve 'devrimci'ler yetiştiriliyor

Bu sürecin önemli bir ayağına daha değinmenin önemli olduğu kanısındayız: Devlet eliyle yaratılmak istenen 'devrimci'lik ve 'solcu'luk. Hepimizin malumu olduğu üzere son dönemlerde ülkemiz devrimci hareketi çeşitli yazılara, televizyon dizilerine, tartışmalarına konu oluyor ve hatta komprador patronlar dahi devrimci önderlerin adlarını zikrediyor, Marks'ı okumayı öneriyorlar... Bütün bunlar, komünist ve devrimcilerle dönük büyük bir ideolojik saldırının sac ayakları olarak önümüzde durmaktadır. Açıkça görülüyor ki; devlet, kendisinin çizmış olduğu çerçeveler içerisinde, sistem içi, yasal, devleti yıpratmaktan uzak bir rotada akışını sürdürecektir bir liberal 'sol' ve liberal 'devrimcilik' yaratmak istemektedir. Ve bu saldırı, komünist ve devrimci güçlerin tabanını eritme konusunda yol almaktadır ve kitleler içerisinde devlete yönelmeyen, silahlı mücadeleyi günah sayan bir 'devrimci'lik bilincinin yerleşmesine ön ayak olmaktadır. Bu saldırının, ağıktan sürdürülen bir fili savaş kadar ve hatta bugünün koşulları itibarı ile bundan daha tehlikeli olduğunu, daha yıkıcı ve sarsıcı bir darbe olma iddiasında olduğunu söylemek sanınız abartı olmayacaktır.

Kemalizm üzerine tartışmalar neden dün değil bugün?

Kemalizm genel olarak emperyalizmin somut dayanakları olarak komprador-bürokrat burjuvazi ile büyük toprak sahiplerinin çıkarlarını temsil eden bir 'ideoloji' olarak bugüne değin etkin bir şekilde işlevlendirilmiştir. Şu halde; 'bugüne kadar emperyalizm ve onun ülkemizdeki kuklaları tarafından etkin bir şekilde kullanılan Kemalizm üzerine şimdilerde sürdürülen tartışmaları nasıl okumak gerekir?' sorusu bizlerden bir yanıt beklemektedir.

Kemalizm; statik, durağan bir düşün değildir ve hakim sınıfların çıkarlarını, onların yönelimlerini en iyi şekilde temsil edecek biçime büründürülmeye ağırtır. Böyle olmak durumundadır da. Ülkemizdeki bazı güçlerin Kemalizm'e kutsal bir ayet gibi sarılmaları ve onun esnetilmesine, tartışılmasına dahi müsamaha göstermemeleri ve/veya böylesi bir oyun sergilemeleri bizleri yanıltmamalıdır. Elbette Kemalist söylemi mevcut hali ile korumak isteyen güçler vardır. Ve fakat hakim sınıflar cephesinden böylesi bir durumun olduğunu söylemek kanımızca gerçekçi olmayacaktır. ABD'nin, dünyanın imparatorluğuna soyunduğu, çıkarları doğrultusunda işgallere giriştiği, güdümüne girmek istemeyen devletleri şer eksenli ilan edip işgal tehditleri ve türlü baskı-saldırıları 'terbiye' etmeye çalıştığı, kendisinden olmayanı karşısında kabul edip yok etmeye ya da en azından hizaya getirmeye yeminli hareket tarzını kendisine klavuz edindiği böylesi bir süreçte Türk hakim sınıflarının ABD'ye karşı durmaları beklenemez. Bu sadece ABD'nin izleyeceği saldırgan tutumdan ileri gelmemektedir, ötesinde TC'nin ABD'ye olan bağımlılığının ileri gelmektedir. Doğasında Türk hakim sınıfları, onlarca yıla yayılmış olan ve daha uzun bir tarihi kesitte varlığını sürdürecektir olan Genişletilmiş Ortadoğu Projesi kapsamında en etkin şekilde rol almanın kendilerinin menfaatine olduğunun, böylesi bir süreçte rol almamalarının kendileri için büyük bir yıkımı ifade edeceğinin ayırdındadırlar. Kaldı ki, biraz evvel de ifade ettiğimiz gibi ABD'nin yarı-sömürgesi olan bir ülkenin bu süreçte, efendisine meydan okuyarak, karşı durması beklenemez, beklenmemelidir. Yani sıra ABD'nin GOP çerçevesinde TC'ye ve Türk hakim sınıflarına kritik bir rol biçtiği artık herkesin malumu. Bu rolün yerine getirilmesinin ne denli zorunlu olduğu da... İşte Kemalizm'in revizyon masasına yatırılması tam da bu yeni süreçte göre konumlanma ihtiyacının-zorunluluğun sonucudur. Zira Türk hakim sınıfları, GOP sürecinden en üst düzeyde faydalanmak ve olabildiğince ABD'nin kanatları altında palazlanmak, pastadan kırıntılar kapmak derindedir. Bunun için Kemalizm'de revizyon ihtiyacı, bundan kaçınılmazdır, bundan kimsenin şüphesi olmasın. Ki yaşanan durum da bunun somut delilidir.

Ergenekon operasyonu ve gerçekler

AKP hükümeti, ilk yıllarında kitleler nezdinde yarattığı olumlu itibarı giderek yitirmektedir. Hiç kuşkusuz, bu duruma yol açan temel faktör, AKP'nin tüm diğer düzen partileri gibi, halkın çıkarlarını değil emperyalizmin ve onun ülkemizdeki taşeronları olan elit bir kesimin, komprador burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının çıkarlarını savunmasından ileri gelmektedir. Genel Sağlık Sigortası'nda yaptığı değişikliklerle işçi-emekçilerin sigorta hakkını gasp eden, Sendikalar Kanunu'nda yaptığı ve yapmakta olduğu değişikliklerle sendikal örgütlülüğü ve sendika hakkını ortadan kaldırmaya çalışan, özelleştirmeler nedeniyle binlerce işçiyi mağdur eden, uyguladığı politikalarla tarımı ve küçük-orta ölçekli üretici köylüyü yok olmanın eşiğine getiren, fındık-çay-tütün üretimine büyük darbeler vuran, üretici köylüye verilen desteği bitiren, üniversitelerde devrimci-demokrat öğrencilere yaşama hakkı tanımayan, bürokraside kendisinden olmayanı istemeyen, hapishanelerde tecrit katmerli hale getiren, Kürt ulusunun devrimci mücadelesine ve her türlü demokratik hak arayışına imha-asimilasyon-katliam "kutsal" işlemesi ile yanıt veren, emperyalizme bağımlılığı derinleştiren, kitleler arasında bölünme ve çatışma zemini yaratan AKP; halk kitlelerinin geniş kesiminin tepkisinin hedefi durumundadır. ABD eliyle Ortadoğu'da hayata geçirilecek uygulamaların, işgallerin ve bu işgallerde Türk hakim sınıflarının ve Türk devletinin alacağı rolün, bu rolün ülkemizde yaratacağı sosyal, ekonomik, siyasal yıkımların halk kitlelerinin bu tepkilerinden daha da tırmanmasını ve sokakların ısınmasını beraberinde getireceğini söylemek mümkün. Elbette gerek ABD emperyalizmi, gerekse de Türk hakim sınıfları da bu 'ürkütücü' olasılığın farkındadırlar ve buna karşı bir dizi önleyici hamlede bulunmaktadırlar. ABD ve Türk hakim sınıfları, böylesi bir kitle kabağına mevcut koşullardaki durumları itibarı ile komünist ve devrimci güçlerin önderlik etmelerinin olası gözükmedi-

ğinin bilincindedir. Zira ABD, GOP süreci önünde birincil engel olarak gördüğü komünist güçlere, yine devrimci öznelerle ve Kürt ulusal hareketine dönük saldırılarını yıllar önce gerçekleştirmiştir. 19 Aralık 2000'de çeşitli hapishanelerde eşzamanlı gerçekleştirilen katliamlar, yine komünist ve devrimci öznelere dönük gerçekleştirilen merkezi-kapsamlı imha saldırıları, tutuklamalar tam da bu süreçte hazırlığın adımı olarak algılanmalıdır. Açıkça ifade etmek gerekir ki, ABD, işlettiği sürecin önündeki temel engel olan komünist ve devrimci güçleri birincil hedef olarak belirlemiş ve bunlara önemli darbeler vurarak, sürecin önderliğini yapmalarının önünü almak istemiş, bunda başarılı da olmuştur. Yine PKK'nin önderi Abdullah Öcalan'ın ABD eliyle yakalanarak Türk devletine teslim edilmesi de Genişletilmiş Ortadoğu Projesi çerçevesinde gerçekleştirilmiş bir hamledir. Bunu, bugün PKK'ye dayatılan süreçle birleştirdiğimizde, daha açık bir şekilde görmekteyiz.

Doğasında ABD ve maşası Türk devleti, gelişebilecek halk muhalefetine önderlik edecek ya da önderlik etmeye sürüklenerek siyasal özneleri saldırıların hedefine oturtmuş durumdadır. Kabul etmek gerekir ki, bu siyasal özne bugün açısından esas olarak milli burjuvazi olarak önümüzde durmaktadır. Zira ülke pazarını eline almak isteyen, Kemalizm'i devrimci görme yanılgısından ötürü katı bir şekilde savunan, Kürt ulusuna dönük açılımlara karşı direnen, "İslami" bir hükümeti hazmedemeyen, çıkarlarının erimesinden endişe duyan milli burjuvazi, bütün güç-süzlüğüne ve emperyalizmle olan ilişkisine karşın BOP sürecine direnme pozisyonundadır. İşte Ergenekon operasyonu, özü itibarı ile milli burjuvaziye ve emperyalizmin-devletin geçmişte kullandığı tetikçilerden aşın uçlarda yer alanlara, deşifre olmuş olanlara dönük bir saldırı olarak okunmalıdır. Komünist ve devrimci güçlerin bu saldırılardan muaf olduğunu söyleyebiliriz, ancak saldırının ana hedefinin bugün için bu güçler olmadığını ifade ediyoruz.

Ordu-AKP çatışması tehlikeli bir yanılsamadır

AKP'ye yakınlığı ile bilinen Yeni Şafak gazetesi yazarı Fahmi Kuru, yine AKP yanlısı olan Kanal 7'de katıldığı bir programda; "Ergenekon'un tasfiyesine, 5 Kasım 2007'de Washington'da yapılan Tayyip Erdoğan-George Bush görüşmesinde karar verildi" demiştir. Söz konusu görüşme kısaca hatırlanırsa, görüşmede Tayyip Erdoğan'ın yanı sıra Dışişleri Bakanı, Milli Savunma Bakanı ve Genelkurmay İkinci Başkanı da bulunmuştu. Başka bir ifadeyle Fahmi Kuru, Ergenekon operasyonu kararının Bush-Tayyip-ordu arasındaki üçlü görüşmede alındığını, daha doğrusu ABD'ninbu ikiliye Ergenekon emrini bu görüşmede iletildiğini söylemektedir. Tayyip Erdoğan'ın, Ergenekon operasyonundan birkaç saat evvel ABD'nin Ankara Büyükelçisi Ross Wilson ile görüşmesi, Ergenekon operasyonunun ABD'nin politikalarına ne denli hizmet ettiği de bu iddiaya eklendiğinde, Ergenekon'da düğmeye basma emrinin ABD'deki malum görüşmede verildiği savı yabana atılmayacak denli güçlenmektedir. Ergenekon operasyonunda askeri lojmanlardaki gözaltına almaya ilişkin gazetecilerin sorularını yanıtlayan İçişleri Bakanı'nın, "Operasyon ve gözaltılar, ilgili kurumların bilgisi ve onayı dahilindedir" şeklindeki beyanları da bu savı güçlendirmektedir. Ordu cephesinden duruma bir tepki gösterilmemesi de bunun bir diğer işareti olarak yorumlanabilir.

5 Kasım 2007 Washington görüşmesinin, adına 'Ergenekon' denen sürecin başlatılması kararının verildiği tarih olarak yorumlanması dikkate alınabilir bir yorumdur. Ancak ordunun tarihsel misyonu ve emperyalizmin ülkedeki hakimiyetinin temel ayaklarından ve emperyalist politikaların baş uygulayıcılarından olma gerçekliği ifade edilmeden sürecin bütünlüklü olarak kavranması mümkün olmayacaktır. Yukarıda en genel çerçevede aktarmaya çalıştığımız tarihsel süreçlerin tamamlanma, ordu, içerisinde varolan farklı yaklaşımlara rağmen esasen kurumsal olarak emperyalizmin taşeronu konumunda olmuştur. Ordu ne laiktir, ne de ulusal. Ordunun kurumsal pratiğinin temel belirleyeni emperyalizmin dönemsel ihtiyaçlarıdır. Kitlelere dönük söylemin pratiğe tazat olarak laiklik, ulusal çıkarlar ve milliyetçilik ayakları üzerine oturtulması ise kitle temelî yaratılması gerekliliğinin karşılanacağı işlevsel bir çözüm olarak ortaya çıkmaktadır. 80'li yıllarda, emperyalizmin bölgesel projesi olarak ortaya konan Yeşil Kuşak Projesi'nin (dinin kitleler üzerindeki etkisinin artırılması sonucunu doğuran kuran kursları ve imam hatiplerin tüm ülkeye yayılması gibi pratikleri ile) ülkemizdeki uygulayıcısı olan ordunun daha sonrasında ortaya çıkan siyasal İslam kabağına karşı 'laik cumhuriyetin kahraman bekçisi' rolüne bürünmesi bir komediya olarak görülebilir. Orta sınıflarla birlikte küçük burjuvazinin önemli bir kısmının hatta kimi küçük burjuva siyasal çevrelerin sahnelenen komedideki kahramanı içi bir duygusallıkla göz yaşanları içerisinde alkışlaması ise komediyi trajediyle buluşturuyor.

Burada bir kez daha zikretmemiz gerekir ki, ülkemiz tarihinde kısa bazı kesitler dışında milli burjuvazinin kendisini önemli bir güç olarak ortaya koyduğunu söylemek mümkün değil. Bu kesim daha ziyade hakim sınıfların içi farklı siyasal kampı arasında gidip gelmiş, kah birinin, kah ötekine değişimine su taşımıştır. Bununla birlikte milli burjuvazinin TC tarihi boyunca genel olarak Kemalist kampın kuyruğuna takıldığını söylemek mümkün. Bu duruma yol açan başlıca neden, ülkemizdeki devrimci güçlerin belirli bölümü de dahil olmak üzere geniş kitlelerinin etkisi altında kaldığı Kemalist zehrin, bu kesime de sirayet etmiş olmasıdır. Daha açık bir ifadeyle, Kemalizm'i ulusal çıkarların savunucusu ve ilerici gören milli burjuvazi, Kemalizm'in temsilcisi olarak gördüğü güçlerin, özellikle de ordunun peşine takılmıştır. Aslında bugün yaşananlar da bir bakıma böyledir. Bugün de hatalı bir değerlendirmeyle orduyu, Kemalizm'in temsilcisi ve dolayısıyla ulusal çıkarlar dolayısıyla kendi ekonomik çıkarlarının savunucusu olarak değerlendiren milli burjuvazi, yaratılan AKP-ordu çatışması yanılsamasına taraf yapılmakta ve ordunun kuyruğuna takılması sağlanmaktadır. Böylelikle bu kesimin geliştirebileceği süreçte engel teşkil edebilecek eylem ve yönelimlerin, ordu tarafından rahat bir şekilde yönlendirilmesinin imkanıları yaratılmaktadır. Bu politika milli burjuvazinin yanı sıra birimleri Kemalizm'le zehirlenmiş olan halk kitlelerinin önemli bir bölümünün de orduya yedeklenmesini mümkün kılmaktadır. Ordu-

nun son süreci esasta suskun kalarak onaylamasının milli burjuva saflarda yarattığı derin hayal kırıklığı, ordu tahlilindeki derin zaafın zorunlu sonucudur.

Bu noktada CHP'ye de kısaca değinebiliriz. ABD emperyalizminin dönemsel çıkarları ve GOP düşündüğünde AKP'nin ortaya çıkış koşulları ve önemi daha net görülmektedir, buna daha sonra değineceğiz. Bunun karşısına CHP'yi koyup kıyasladığımızda, Kürt sorunu, laiklik gibi kırmızı çizgiler eksenindeki geleneksel, statik söylemi ile CHP'nin ne kadar arzu etse de GOP çerçevesinde önemli bir rol üstlenemeyeceği aşıkardır. CHP ve Deniz Baykal'ın bu somut durum nedeniyle hükümet olma rüyalarının yine çok uzağında olması ciddi bir rahatsızlık yaratsa da emperyalizmin ve komprador sınıfların siyasal temsilcilerinden biri olarak emperyalist planlara cepheden karşı çıkması olası olmaktadır. CHP esasen bu baskınlamanın etkisi altında kimi çıkışlar yapsa da, esasen süreci fazla kayıp vermeden, kitle temeli ni daha fazla yitirmeden etkisiz bir muhalefetle geçiştirmek derindedir. CHP'yi zor durumda bırakan bir diğer durum ise geleneksel müttelik ordudan dolayı da olsa destek bulamaması olmaktadır.

Operasyon hakim sınıfların klik dalaşı mı?

Bu süreçte çokça dillendirilen argümanlardan biri de, Ergenekon operasyonunun İslamcı AKP ve onun arkasındaki sermaye güçleri tarafından, Kemalist güçleri tasfiye etmeye dönük olduğu idi. Yukarıda genel hatları ile ifade ettiğimiz ve Kaypakmaya yoldaşın, dönemindeki bütün devrimci önderlerden kopuş sağladığı noktalardan biri olan Kemalizm ve Kemalist güçler tahlilinden de görüleceği üzere Kemalistler olarak adlandırılan güçler; "Kurtuluş" Savaşı'nın önderliğini ele geçirmiş ve sonrasında iktidarı ele geçirmiş olan komprador-bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağalarının büyük bir kesimini kapsamaktadır. Bunun dışında kalan diğer bir büyük kamp ise Kemalist kamp karşısında daha cılız kalan ve çoğunlukla azınlık uluslara mensup olan diğer bir kısım komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile ulema sınıfından olmaktadır. Doğasında eğer bugün Kemalistlerin tasfiyesinden söz ediliyorsa, bunun; iktidardaki komprador-bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağalarının tasfiye edilmesi, bu güçlerin elindeki iktidarın alınması anlamına geldiği bilinmelidir. Şu halde Kemalistlerden iktidarı alan kimdir? Böyle bir durumda ihtiyaç var mıdır? Kemalistler on yıllardır ABD emperyalizminin her türlü buyruğunu en uygun şekilde yerine getirmemişler midir? ABD'nin Kemalistleri gözden çıkartmasına neden olan nedir? Kanımızca Kemalizm'in tasfiyesi büyük bir yanılgıdır. ABD eliyle hazırlanan ve AKP ile ordunun başrollerini paylaştığı bir orta oyununun yanılsamalı rüzgarına kendimizi kapırmak demektir. Oysa görüleceği gibi, AKP de ABD'nin 'evyalıları' ile bir kapatma davasıyla karşı karşıyadar ve bu dava üzerinden terbiye edilmektedir.

Burada Ergenekon operasyonunun, hakim sınıflar arasındaki iktidar dalaşının bir ürünü olmadığını da belirtmek isteriz. Zira operasyon; AKP çevresinde kümelenmiş güçlerin, ordu ya da CHP ve onlar çevresinde kümelenmiş olan güçlerle bir iktidar dalaşından ziyade, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi ABD eliyle yapılan bir düzenleme hareketidir ve hedefi farklı güçlerdir. CHP-AKP-ordu arasındaki mizansen bizleri yanıltmamalıdır.

Sonuç yerine

Emperyalizmin ülkemiz ve Ortadoğu bölgesine dönük planları çerçevesinde ülkemizde cereyan eden gelişmeler karşısında doğru bir tutum takınmak, süreci doğru bir şekilde tahlil etmek kadar mühimdir. Ergenekon operasyonu sonrasında yaratılan atmosfer içerisinde her birey, örgüt, kurum 'darbeci'lere ya da 'şeriatçı'lara karşı taraf olmaya sürükleniyor. Yukarıda da izah ettiğimiz gibi ortada 'şeriatçı' olarak gösterilen AKP ile 'darbeci' gösterilen ordu arasında bir çatışma yoktur. Çatışma, milli burjuvazi ve Gladio çetelerinin sivrilmiş faşist tetikçileri ile emperyalizmin maşası hakim sınıflar arasındaki bir çatışmadır. Ve bu çatışmayı yaratan, ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya dönük politikalarıdır. Dolayısıyla bu süreçte Ergenekon operasyonuna karşı bir tutum almak için, öncelikle Ergenekon kapsamında düzenleme operasyonuna tabi tutulan güçleri ayırtmamak gerekir. Burada milli burjuvaziye dönük saldırının da söz konusu olduğu göz önünde tutulmalıdır. Doğasında bizlerin yapması gereken bulunduğumuz her alanda, ABD emperyalizminin ülkemizdeki bu oyunlarını ve düzeltme operasyonlarını teşhir etmektir, şu ya da bu kesime yedeklenmek değil. Bu konudaki görüşlerimizi en küçük birimlerimize, her bir okulumuza ve halk saflarında yer alan her kuruma, örgüte, bireye taşımalyız.

Emperyalizmle ilişkileri olan, buna karşı kalkışmaları olan milli burjuvazi ve etkisindeki güçler, hakim sınıflar karşısındaki güçsüzlüğünden dolayı sırtını yaslayacağı bir gücün arayışı içerisinde olmuştur bu güne kadar. Ne var ki sırtını bugüne kadar 'millici', 'devletçi', 'anti-emperyalist' gördüğü Kemalizme ve orduya yaslamıştır. Bunun ciddi bir yanılsama olduğu on yılların tarihiyle sabittir. En somutu, bugün için emperyalizmin vesayetinde yapılan bütünlüklü bir yeniden yapılanma süreci ve parçası olan Erkenekon operasyonudur. Bu süreçte milli burjuvazi, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda ABD emperyalizminin GOP projesine karşı bir tutum içerisinde girmiş, yanlış ittifaklara girmiş ve tutunacağı bir önderlik arıştı. Ne yazık ki bu çağrıya cevap olacak, milli burjuvazinin anti-ABD'ci tepkisini anti-emperyalist bir rotaya çekecek, yaşanan süreci halk kitlelerine anlatarak onları devrimci bir mücadeleye kanalize edecek olan komünist özeninin kendisini gösterecek bir durumda olamayışı, milli burjuvazinin, süreçten rahatsız olan halk kitlelerinin Kemalizm'in ve ordunun dümen suyuna akmasına yol açmıştır.

Bugün açısından yapılması gereken, gücümüz oranında Yeni Demokratik Devrim'in güçlerini tahlillerimiz doğrultusunda kazanmaya, birleştirmeye çalışmak, her alanda ideolojik mücadele bayrağını yükseltmek, ABD önderliğindeki emperyalist projeleri kitleler içerisinde teşhir etmek ve bu projelerin halk kitlelerine, ezilen ulus-azınlık ve inanç gruplarına getireceği saldırıları anlatarak onları kendi iktidar ve kurtuluş mücadelelerinin özneleri haline getirmek olmalıdır.

NEPAL KRİTİK BİR SÜRECİN EŞİĞİNDE

Nepal'deki tarihi seçimlerin ardından ilk devlet başkanı seçildi. NKP(BML) ve MJF, Nepal Kongre Partisi (NKP) ile anlaşarak devlet başkanını seçti. Seçimde Maoistler tarafından aday gösterilen Ramraja Prasad Singh 282 oy alırken, üçlü ittifakın adayı Ram Baran Yadav ise 308 oy aldı

Nepal Komünist Partisi (Maoist), daha önce reformist Nepal Komünist Partisi (Birleşik MarksistLeninist) ve ulusal bir parti olan Madhesi Janadhikar Forumu ile devlet başkanlığı ve hükümet başkanlığı-na ilişkin ortaklaşma çalışmalarına girişmişti. Üç parti arasında ortak adayların isimleri dahi dillendirilirken, mediste yapılan seçimlerde NKP(BML) ve MJF, Nepal Kongre Partisi (NKP) ile anlaşarak devlet başkanını seçti. Seçimde Maoistler tarafından aday gösterilen Ramraja Prasad Singh 282 oy alırken, üçlü ittifakın adayı Ram Baran Yadav ise 308 oy aldı.

Nepal'in ilk cumhurbaşkanı yemin ederek görevine başladı

Monarşiden cumhuriyet rejimine geçen Nepal'de ilk cumhurbaşkanı, 22 Temmuz'da yemin ederek görevine başladı. Ulusal televizyondan canlı yayımlanan ve üst düzey yetkililerin hazır bulunduğu Devlet Başkanlığı Sarayı'ndaki törende, Ram Baran Yadav, ilk Nepal Cumhurbaşkanı olarak yemin etti. NKP(M), düzen partilerinin iki yüzölçümüne tepki göstererek, törene katılmadı.

Prachanda: Hükümeti kurmayabiliriz

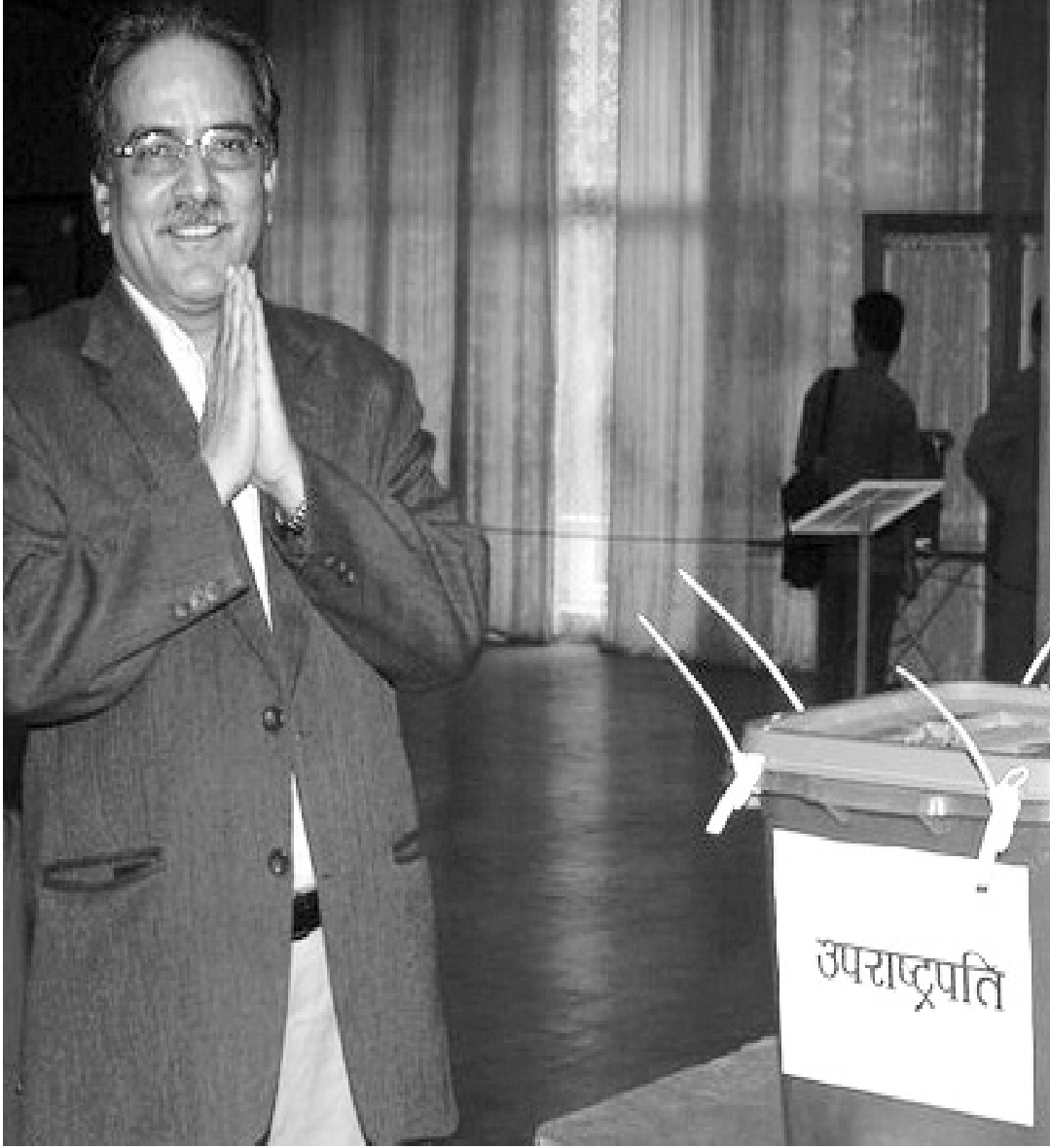
NKP(M) Başkanı Prachanda, parti olarak yaptıkları değerlendirme sonrasında yeni hükümeti kurmak için bazı şartlar

belirlediklerini belirterek, şartların kabul edilmemesi halinde hükümeti kurmayacaklarını söyledi.

NKP(M)'nin 25 Temmuz günü gerçekleştirdiği merkezi toplantısından sonra gazetecilere konuşan Prachanda, yeni hükümeti kurmak için karar altına aldıkları talepleri açıkladı. "İlk olarak, NKP, NKP(BML) ve MJF arasındaki 'kutsal olmayan' ittifak sona erdirilmelidir" diyen Prachanda, diğer iki şartlarını ise şöyle özetledi. "İkinci olarak, bizim seçimlerde dillendirdiğimiz programımızı da kapsayan, geniş kapsamlı bir ortak program hazırlanmalı. Son olarak bizim başkanlığımızda kurulacak olan hükümetin, yeni anayasayı yazması ve iki yıl boyunca hükümette kalması garantisi altına alınmalı".

NKP(M)'siz hükümet siyasi kaos doğurur

NKP(M)'nin hükümete katılmaması durumunda kurulacak olan koalisyon hükümetinin irili ufaklı çok sayıda partiden oluşacak olmasının, ülkede siyasi istikrarsızlığı yol açacağı yorumu yapıyor. Bütün tartışmalara ve gergin siyasi ortama rağmen bir uzlaşmanın yakalanarak NKP(M)'nin hükümeti kurmasıyla gerginliğin bir nebze de olsa yatışacağı öngörü-lüyor. Kesin olan ise iktidar mücadelesi-nin şiddetlenerek devam edeceği.

ABD ve AB'den İran'ı dize getirme çabası

Büyük Ortadoğu Projesi'nin hayata geçirilmesi noktasında ABD tarafından engel olarak görülen İran ile ABD arasında karşılıklı tatbikatların yapıldığı, saldırı tehditlerinin dillendirildiği gergin günler yaşanıyor. Tırmanan gerginliğin yanında ABD, AB ile BM'yi de devre sokarak İran'ı dize getirmek için diplomatik atak geliştiriyor. İran'ın nükleer çalışmalarından rahatsız olan ve ABD'nin belirlediği "şer grubunda" yer alan İran; hem Batı'ya, hem Ortadoğu'daki Sünni Arap yönetimlere, hem de İsrail'e karşı bir tehdit olarak görülüyor. ABD, sert söylemlerinin yanında Kuzey Kore'yi nükleer çalışmalarından caydırıcı politikayı bu sefer İran'a karşı kullanma hamlesi gerçekleştirdi. Geçtiğimiz günlerde ABD, Suriye'den sonra İran'la nükleer program ve bir takım işbirliğini öngören diplomatik müzakere başladı.

İran'ın nükleer programıyla ilgili olarak İran ile AB arasındaki müzakerelere, AB Ortak Dış Politika ve Güvenlik Yüksek Temsilcisi Javier Solana, İran Ulusal Yüksek Güvenlik Konseyi Genel Sekreteri ve Nükleer Baş müzakereci Said Celili, Amerikalı üst düzey diplomat William Burns, BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri

ABD, Rusya, İngiltere, Çin ve Fransa'nın yanı sıra Almanya'nın da temsilcileri katıldı. İran ile müzakereleri yürüten 6 ülke, İran'ın uranyum zenginleştirme çalışmalarını genişletmeye son vermesi karşılığında bu ülkeye yönelik yeni BM Güvenlik Konseyi yaptırımları için baskı yapmaya son vermeyi öneriyor. Öneriler arasında işbirliği çerçevesinde bir nükleer faaliyetin yürütülmesi için imkânlar sunmak, bölgesel güvenlik noktasında işbirliği, İran'ın uluslararası topluma, pazara ve sermayeye katılımının artırılması ile olacak ticaret ve ekonomik ilişkilerin normalleşmesi için gerekli adımların atılması yer alıyor. ABD ile İran'ın ilk kez aynı masada oturduğu, İran'ın nükleer programına ilişkin görüşmelerden bir sonuç alınmadı. ABD, İran rejiminin ya nükleer işbirliğini ya da çatışmayı seçmesi gerektiğini açıklarken, Tahran, müzakerelerde uranyum zenginleştirilmesinin askıya alınmasının düşünülmediğini kaydetti. İran adına müzakereleri yürüten Said Celili ise, Tahran'ın nükleer faaliyetleri konusundaki müzakerelerde uranyum zenginleştirilmesinin askıya alınmasının ön koşul olarak ele alınmasını reddetti.

BM Güvenlik Konseyi'nin yaptırım tedbirlerini durdurması karşılığında gelecekte yapılacak görüşmelerde uranyum zenginleştirilmesinin dondurulmasını tartışmaya hazır olmadıklarını söyleyen Celili, işbirliği önerisine olumlu bir yanıt vermedi. Sonuç alınmayan toplantının iki hafta sonra tekrar yapılması kararlaştırıldı. Görüşmelerde İran'ın olumlu bir yanıt vermemesi ABD'nin İran'a rest çekmesine neden oldu. Görüşmelere ilişkin ABD Dışişleri Bakanlığı sözcülerinden Sean McCormack, "İran halkı şunu iyi anlamalı: Yöneticileri ya işbirliğini ya da İran'ı daha fazla yalnızlığa mahkûm edecek çatışmayı seçmek zorunda" tehdidinde bulundu. Ortadoğu'da stratejik çıkarlarına engel olan ülkeleri-yönetimleri dize getirmeye çalışan ABD, Lübnan, Filistin, Suriye şimdi de İran'a karşı bu yönlü bir politika sergiliyor. İran'ın başta uranyum zenginleştirme faaliyetlerini durdurmak, tüm nükleer faaliyetlerin denetime açılması bu konuda şeffaf olunması; başta Hizbullah ve Hamas olmak üzere, bölgedeki örgütlere desteğini kesmesi; Iraklı direnişçilere desteğini kesmek ve İran'ın işçilerine ka-rışmamasını sağlaması, İsrail'e olan düşmanca tutumundan vaz-geçirmesi ABD'nin İran'a dönük politik hedeflerini oluşturuyor.

Hindistan'da Maoistlerden devlet güçlerine yeni bir darbe

Halk kitlelerinin katılımı ile her geçen gün daha da güçlenen Maoistler, devlet güçlerine darbe vurmaya devam ediyor. 29 Haziran'da özel hareket birliğine mensup askerleri taşıyan gemiyi pusuya düşürerek 40'ın üzerinde askeri savaş dışı bırakan Maoistler, 16 Temmuz'da yine Orissa eyaletinde bir grup polis gücüne pususu attı. Malkangiri bölgesinde, Hindistan Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu tarafından gerçekleştirilen eylemde, 24 polisin öldüğü, 10 polisin de çeşitli şekillerde yaralandığı açıklandı. Polislerin, Maoist güçlere dönük 'operasyon' kapsamında bulunduğu ormanlık alanda gerillalar tarafından mayınlı pusuya düşürüldüğünü ve çapraz ateşe alındığını belirten polis şefi Gopal Nanda, "15 Temmuz günü Maoistler tarafından polis noktası gerçekleştirilen eylem sonrası olay yerine gönderilen özel hareket birliği üyesi bir grup, Maoistler tarafından yola kurulan barikatları kaldırmak için durup yolu temizlemeye başladığında mayın patlamış, ardından isyancılar, polisleri yoğun bir ateşe tutmuştur. Çıkan çatışmada 24 memurumuz yaşamını yitirmiştir" dedi.

Almanya'da işçiler süresiz greve gidiyor

Geçtiğimiz hafta Almanya'da hava yolu şirketine çalışan pilotların ücret artışı talebiyle başlatılan, ülke çapında 100'e yakın uçak seferinin iptal edildiği grevi metal işçilerinin süresiz grev kararı izledi.

Almanya'nın Dortmund kentindeki ContiVDO işçileri düzenledikleri toplantıda süresiz greve çıkma ve talepleri yerine getirilinceye kadar işbaşı yapmama kararı aldılar. Haziran ve Temmuz aylarında dört kez kısa süreli iş bırakan işçilere "çok sık grev yapmanın işyerlerini güvenceye almayacağını" söyleyen ve "derhal uyumlu çalışma ortamı" talep eden işve-

renin baskıları işçilerin bu kararını etkilemedi. Greve çıkan işçileri fabrikayı terk etmeye zorlayan ve gerektiğinde özel güvenlik birimlerini devreye sokmakla tehdit eden işverenin bu saldırısı, bütün işçilerin ortak hareket etmesi sonucu boşa çıktı. Çoğunluğu kadınlardan oluşan yaklaşık 200 işçi direnişlerini sürdürmekte kararlı olduklarını belirtti.

IG Metall Dortmund Şubesi tarafından yapılan açıklamada, "Üretimi durdurarak belirsizliğe son verilmesini talep eden ContiVDO işçilerinin yanındayız" denildi. IG Metall'in fabrikadaki sendika ve işyeri

temsilciliği ile birlikte şirket yönetimiyle görüşmeleri sürdürdüğü bildirilen açıklamada, "Sosyal plan önerisi işçilere hiçbir şey getirmeyecek" denildi. İşçiler kendilerine sunulan sosyal plan önerisinin sonunda ya taşeron işçilik ya da Hartz IV olduğunu belirttikleri açıklamalarında, "Amacımız bütün işyerlerini güvence altına almak" olduğunun altını çizdiler. Sadece kendileri için mücadele etmediklerini bildiren ContiVDO işçileri, "Biz işyerleri tehli-kede olan bütün işçiler için mücadele ediyoruz ve bütün işçileri de mücadele etmeye çağırıyoruz" açıklamasında bulundu.

Kerkük Referandumu ve Irak Yerel Seçimler Yasası

ABD tarafından işgal edilen ve halen işgal altında bulunan Irak'ın, ABD'nin stratejik çıkarları doğrultusunda yapılandırılması hız kazanıyor. Irak'ta farklı güçlerin hassasiyetle üzerinde durdukları Kerkük'ün statüsü bu yapılandırma sürecinde sorunların ve çatışmanın daha da derinleşmesine etken. Geçtiğimiz günlerde Irak merkezi yönetimi tarafından görüşülen Yerel Seçimler Yasası, Kerkük'ün statüsünün belirlenmesindeki anlaşmazlıklar nedeniyle sekteye uğradı. Irak'taki yerel seçimler yasası, Kerkük'ün statüsünü belirleyecek referandumu ötelediği gerekçesiyle Kürt bölgesel yönetimi tarafından ötelenirken, Kürt bölgesel yönetiminin başkanı Mesut Barzani'den, Irak'ın bölüneceği tehdidi geldi. Kürt yönetiminin muhalefeti 1 Ekim'de planlanan yerel seçimlere dair yasayı bloke ederken Barzani, "140. madde ölürse Irak anayasasının da öleceği" restini çekti. Referandum ertelendiği için henüz statüsü belirlenmeyen Kerkük'ün yerel meclisinde Kürtler, Araplar ve Türkmenlere 10'ar, Hristiyanlara 2 üyelik öngören maddenin tasarıya eklenmesi Kürt yönetiminin tepkisine yol açtı. 275 üyeli Irak meclisinde 133 koltuk sahibi Kürtler, 22 Temmuz'da tasarrın onaylandığı oturumu toplu halde terk ederken Barzani, Kerkük'ün statüsünün referandumla belirlenmesini öngören ve üzerinde büyük çatışmaları, sıkı pazarlıkları yaşandığı, anayasının 140. maddesinin ertelenmesi halinde Irak'ın bölüneceğini vurguladı. Gizli oylamayla kabul edilen yasanın anayasaya aykırı olduğunu belirten Kürt yönetimi, alınan bu kararın tanımayacaklarını açıkladılar.

Anayasa gereği 2007 sonunda yapılması gereken "Kerkük Referandumu", anlaşma olmaması üzerine siyasi uzlaşma arayışı için BM'nin "önce nüfus sayımı yapılsın" önerisiyle ertelenmişti. Kürt bölgesel yönetiminin amaçladığı ise nüfus sayımını takiben Kerkük'ün statüsünün referandumla belirlenmesinin ardından seçime gidilmesi. Kürt yönetimi, Kerkük'ün kendilerine bağlanması noktasında bastırırken Sünni Araplar ve Türkmenler buna karşı çıkıyor. Irak merkezi yönetimi ile Şiiler arasında geçtiğimiz haftalarda kanlı çatışmalara neden olan Yerel Seçim Yasa Tasarısı ise Şiilerin ağırlıkta olduğu merkezi hükümetin bazı yetkilerini 18 vilayete aktararak, ABD'nin enerji kaynakları ve Irak'taki gruplar üzerinde denetimi daha rahat sağlayacağı yerel yönetimleri güçlendirmeyi hedefliyor.

Kerkük'ün önemi ve hassasiyetler

Kerkük, güneydeki Basra bölgesiyle birlikte Irak'ın petrol ve doğal gaz merkezleri. Kerkük ve civarındaki petrol rezervleri 50 milyar varil civarında olup 1.5 trilyon dolar değerine sahip. Bu değerden Kerkük'e yıllık olarak düşen pay 12 milyar dolar. Yani sıra Kerkük bölgesi Kürt bölgesel yönetimi'nin sınırları içerisinde yer alıyor. Petrolün yanında zengin doğal gaz rezervlerine sahip Kerkük, ABD'nin öncülüğünde yapılan bölgenin enerji kaynakları üzerinde bir politikanın uygulanmasını beraberinde getiriyor. Kerkük'ün zengin enerji kaynakları aynı zamanda Kürt bölgesel yönetiminin burayı denetimi altına alması, bir an önce petrolün çıkarılması noktasında ısrarcı bir politika yürütmesine neden olduğu gibi, Irak'ın yapılandırılması ve ABD'nin çıkarları konusunda Kürt yönetiminin önemli bir kozu. Bu mevcut tablo karşısında Kerkük gerek ABD, gerekse de bölgedeki güçlerin ve müttefik ülkelerin, üzerinde hassasiyetle durduğu bir mesele. Orta ve uzun vadeli politikaların yaşam bulması, stratejilerin belirlenmesi açısından Kerkük, en önemli faktörlerden birini oluşturuyor. Aynı şekilde, henüz yapılamamış olan referandum önümüzdeki günlerde bölgedeki siyasi birinci dereceden etkileyecek bir önemde duruyor.

Iraktaki petrolleri kendi çıkarlarına işlemesi, petrolün denetiminin sağlanması, petrol üzerinden Irak'ta dengelerin-bağımlı yönetimlerin oluşturulması, öte yandan Irak'taki grupların uzlaşılması açısından Kerkük, ABD için önemli bir sıçrama noktası. ABD, Kerkük meselesine Iraklıların müdahale edebileceğinin altını çiziyor. Zira bunun için, kendi çıkarları doğrultusundaki 140. maddeyi dayatarak anayasal güvenceye alınmasını sağlamıştır. Bununla birlikte ABD, Kerkük konusunda Kürtlere tolerans tanıdığını açıklan dillendiriyor. Türkmenler üzerinden Kerkük üzerine siyaset yapmaya çalışan, daha da ötesi bazı taleplerde bulunan Türk devletine sert çıktığını, bunun Irak'ın işçilerine kanşıma olarak gördüğünü belirtiyor. İşgalle elindeki gücü kaybeden Sünniler, Şiilerin ülkedeki hâkimiyetlerine karşı Kürt yönetimiyle nispeten uyumlu siyaset izliyor. Bunun aksine Kerkük'ün sünniler kentteki gelişmeler ve Kürt hâkimiyetinden kaygı duyuyorlar, Kerkük'ün Kürt yönetimine bağlanmasına karşı çıkıyorlar. Hükümette çoğunluğu ellerinde bulunduran Şiiler ise yine hükümette ikinci çoğunluğa sahip Kürtler genel siyasetteki uyumlulukları Kerkük konusunda da kendisini gösteriyor. Kerkük, Türkmenlerin siyasetlerinin başlıca malzemesi ve bu kesim açısından son derece hassas bir mesele. Türkmenler, Kerkük'ün nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturduklarını, dolayısıyla bir Türkmen kenti sayılması-nı, buradaki enerji kaynaklarında birinci dereceden söz sahibi olması gerektiğini her fırsatta belirtiyorlar. Bölgenin Kürt Yönetimi'ne girmesine ve Kürt nüfusunun artmasına şiddetle karşı çıkıyorlar.

ABD, Irak'ın yapılandırılmasını ve güç dengesinin oluşturulmasını enerji kaynaklarının denetim ve bölüşümü üzerinden yapmakta farklı grupların çelişkilerinin hassasiyetini gözlemlemektedir. Merkezi hükümette hâkimiyeti olan Şiilerin gücünü dengelemek için düşündüğü yerel seçimler yasasıyla ABD, Şiilerin bölgesini oluşturan ve Irak'ın en zengin petrol yataklarını oluşturan güney (Basra bölgesi) bölgesinin, merkezin elinde bulunan yetkinin büyük bir bölümünün yerel yönetimlere devredilmesi planlıyor. Kerkük'te de benzer bir politikanın izleneceği görünüyor. Nihayetinde ABD, petrol üzerindeki denetimi Irak'taki güçlere terk etmemekte, aksine kendi denetiminde bölgeyi çekip, çevirmekte. Bu yönüyle ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Richard Butcher'in "ABD hiçbir gruba Irak kentlerindeki petrol kaynakları üzerinde hâkimiyet kurma izni vermeyecektir" beyanı yeterince açık.

	YÖNELİM	
	Kazım CİHAN	
Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlanmamıştır.		

Ankara Büyükşehir Belediyesi ile ODTÜ arasındaki rantsal dönüşüm tartışması

TOKİ ve ODTÜ İŞBİRLİĞİ BOZULDU

“Globalleşme”, “küreselleşme”, “yeni dünya düzeni” söylemleri altında “iyileştirilen” emperyalizm, neoliberal politikalarla yoksulları dünya çapında kentlerden ayırmakta, kentlerden kapı dışarı etmektedir. Sermayenin sınırsız bir kuralızsızlaştırma ile kentleri rant ve kar kaygısıyla yeniden şekillendirdiği bir dönemden geçiyoruz. 1950’lerde başlayan gecekondu olgusu egemenler tarafından yasaklar ve yıkımlarla karşılanırken, 1970’lerde gecekondu halkı seçim öncesi oy deposuna dönüştü. Bugünlerde ise egemenler “kentsel dönüşüm projeleri” adı altında kentlere ve yoksullara dönük yeni bir saldırı başlatmış durumda. Yasalarla uygulama zemini oluşturulan ve halka süslü anlatımlarla kabul ettirilmeye çalışılan söz konusu proje, somut uygulamalara bakıldığında “kentsel dönüşümden” çok rantsal dönüşümü” ifade etmektedir. Öyle ki kentsel dönüşüm ve yenileme projeleri, bütüncül planlama yaklaşımı hiçe sayılarak kentlerin değer kazanmış ya da değer kazanmaya aday bölgelerine yönelik kurgulanmaktadır. TOKİ (Toplu Konut İdaresi) destekli “kentsel dönüşüm projesi” yoksul mahalleleri giderek kentin dışına doğru iterken, kent merkezlerinde alışveriş merkezleri, kent çevrelerinde ise lüks villalar birikmektedir. Kentsel dönüşüm projesi, yasa destekli yıkımlarla yoksul kesimin yerleşim alanlarını bölge halkının yararına dönüştürmek yerine egemenler yaranna rantsal alana dönüştürmektedir. Elbetteki mevcut sistemde yapılanma egemenlerin çıkarna hizmet edecektir. Hatta dönemin hükümeti AKP “halk yararına” dönüştürdüğü TOKİ destekli konutları daha ucuza imal etmek için ilgili kurumlardan tam destek almayı da ihmal etmedi. 2007 yılında TOKİ Başkanı Erdoğan Bayraktar şu şekilde konuşmuştu: “ODTÜ ile modüler konut sistemi üzerine çalışıyoruz. Fabrikasyon üretim olursa, maliyetler daha aşağı çekilebilecek”. “Kapılarda, asansörlerde, döşemelerde, tesisatta, yalıtımda fiyatları nasıl düşürürüz, bunun üzerinde çalışıyoruz”. TOKİ, ile konut geliştirecek başlıklı söz konusu habere, Yeni yıl ‘Kalite Yılı’ ilan eden Toplu Konut İdaresi, ‘daha ucuz, daha çağdaş, daha kaliteli konut’ sloganı çerçevesinde hareket edecek. TOKİ Başkanı Erdoğan Bayraktar, ‘3D hedefleri’ olarak özetledikleri, ‘Daha ucuz, daha çağdaş, daha kaliteli konut’ hedefleri kapsamında, modüler sistemler geliştirilip fabrikasyon üretimlerle konut maliyetlerini düşürmek için ODTÜ ile çalıştıklarını söyledi. Yeni yılda, alt gelir grubuna yönelik konut projelerine ve kentsel yenilemeye büyük önem vereceklerini vurgulayan Bayraktar, “TBMM’de bulunan kentsel dönüşüm yasasına, kentsel yenileme yanında, deprem dönüşümü konusunda da bazı maddeler ekleteceğiz. Kentsel yenileme, gecekondu dönüşümü yanında deprem riskli konutların dönüşümü konusunda çok ciddi uygulamalarımız olacak” şeklinde devam etmektedir. Evet, egemenlerin sözcülerinden Bayraktar’ın ifade ettiği gibi kentsel yenileme, gecekondu dönüşümü bakımından çok ciddi uygulamaların örneğini Başbüyük Mahallesi, Sulukule, Dikmen ve Mamak gibi kent bölgelerinde gerçekleştiren yıkımlar şeklinde gördük. Ancak kapitalizmin, rant ve kar hırsı hiç kimseyi dinlemez, kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Sermayenin rant ve kar hırsı, bu kez yoksul kesimlerin bulunduğu yerlere değil, ülkenin sayılı üniversitesi ODTÜ’yü (Ortaadoğu Teknik Üniversitesi) “dönüştürmeye” karar vermişti. 2007 yılında TOKİ ve ODTÜ arasındaki işbirliği rantsal dönüşüm projesine maruz kalarak 2008’de bir anda bozuluverdi. Artık hakim sınıflar karşısında süslü cümlelerle kandıracakları “cahil, bilinçsiz, her şeyden bihaber koyun sürüsü” yoktu”.

İ.Melih Gökçek’in rantçılığı ve “yasal ODTÜ’nün yasa dışılığı”

Melih Gökçek’in kişisel yetkinde olan Ankara Büyükşehir Belediyesi ile ODTÜ gibi iki kurum arasında başlayan bir tartışmaya dönüştü rantsal dönüşüm projesi. Uzun yıllara dayanan ve AKP’li Büyükşehir Belediyesi ile CHP’li Çankaya Belediyesi arasındaki daşlaş ODTÜ’nün maruz kaldığı Kentsel Dönüşüm Projesi konusunda tekrar patlak verdi. Melih Gökçek, 5216 sayılı kanun gereği Büyükşehir Belediyelerine imara aykırı yapılarla

ilgili ilk kademe belediyelerini uyarma, eksikliklerini gidermesini isteme, 3 ay içinde gereken düzenlemeler yapılmazsa Çankaya Belediyesinin yetkilerini üstlenme imkanı tanıdığı belirtmişti. 3194 sayılı kanunun 32. maddesi gereğince mühürleme işlemi yapılan ve her birisi için 40 bin YTL olmak üzere toplam 1 milyon 800 bin YTL para cezası uygulanan binalar ise, “Mimarlık, Fen Edebiyat, İktisadi ve İdari Bilimler, Eğitim Fakülteleri, Havacılık ve Uzay Mühendisliği, Kimya Mühendisliği, İnşaat Mühendisliği, Bilgisayar Mühendisliği, Elektrik ve Elektronik Mühendisliği, Mühendislik Bilimleri, Çevre Mühendisliği, Gıda Mühendisliği, Jeoloji Mühendisliği, Endüstri Mühendisliği, Makine Mühendisliği, Metalürji ve Malzeme Mühendisliği, Maden Mühendisliği, Petrol ve Doğalgaz Mühendisliği bölümleri, enstitüler, meslek yüksekokulu, yabancı diller yüksekokulu, rektörlük binası, yemekhane, ODTÜ Kültür ve Kongre Merkezi, Kent Konukevi, ODTÜ Doğu Lojmanları, ODTÜ Batı Lojmanları, alışveriş merkezi, öğrenci yurtları, öğrenci konukevi, spor merkezi, açık ve kapalı yüzme havuzu, spor salonu, Mimarlık Amfisi, ODTÜ kreş, ODTÜ üçlü amfi, sağlık merkezi, mikrobiyoloji ve biyokimya laboratuvarı, Petrol Araştırma Merkezi, ODTÜ kütüphane, arkeoloji müzesi, inşaat mühendisliği laboratuvarı, ODTÜ Yaşam Merkezi, baraka spor salonu, ODTÜ rasathanesi” olmak üzere 45 milyon metrekarelik ODTÜ arazisinin %40’ını oluşturmaktadır.

Gökçek her ne kadar “İmar Kanunu ne dıyorsa o yapılacak. Her davaya bilirkişilik yapan ODTÜ’nün, kaçak yapı yapmasını anlayabilmek mümkün değil. Neden yasal yollara başvurmadılar? Bize yasal planlarını getirselerdi gerekeni yapardık. Biz üniversitelere yardımcı oluyoruz, ancak yasa tanımayarak binaları kaçak yaptılar. Eğer kaçak yapılarla ilgili aykırılıklar düzeltilmezse bu yapılar yıkılacak. Yasa bunu emrediyor” dese de akla şöyle bir soru geliyor: 1956 yılında kurulan ODTÜ, şimdiye kadar yasaldı da, ne oldu da şimdi “uygulama imar planı, yapı ruhsatı ve iskân belgesi bulunmayan” kaçak binalara dönüştü? Bunun yanı sıra Ankara Büyükşehir Belediyesi’nin ODTÜ kampüsü’ndeki 45 bina için imar durumu hakkındaki tartışmalarda yatan asıl amaç nedir? ODTÜ Kampüsünde bulunan 600 binadan hepsi ruhsatlı da sadece 45’ini ruhsatsız olmaktadır? Acaba 45 milyon metrekarelik ODTÜ kampüsünün %40’ı kent-

sel (rantsal) dönüşüm projesi için ne gibi bir özellik ya da rant taşımaktadır? 1. dereceden sit alanı ilan edildiği ODTÜ arazisine; Gökçek “halka açma” söylemi altında piyasalara teslim edip bir rant sağlama peşindedir. ODTÜ arazisinden vahşi rant amaçlı %40 gibi bir pay isteyen Gökçek, ODTÜ’de bulunan Eymir ve Mogan Gölü’nü “halka”, “halk için” açmak istemektedir. Ankara Büyükşehir Belediye’sinin üniversite içindeki göl çevresinde yapılanmak istediği gün gibi ortadadır. ODTÜ’deki yapıların yasadışı ilan edildiği bu binalar tamamıyla kasıtlı bir iddia ve göl nedeniyle rant düşünce-sinden kaynaklanan kentsel/rantsal dönüşümden nasibini almaktadır.

ODTÜ’yü piyasacılar, rantçılar değil, ODTÜ’lü devrimciler koruyabilir

‘ODTÜ Bizimdir’ diyen toplumsal duyarlılığa ve geçmişten gelen devrimci geleneğe sahip ODTÜ’lü öğrenciler piyasacı belediyeçilik anlayışına sahip Belediye Başkanı Melih Gökçek’i sert kayaya çarpmakla uyardı. Çünkü ODTÜ’lü öğrencilere göre ODTÜ’yü piyasacı rektör değil, ancak devrimci geleneğe sahip çıkan ODTÜ’lü öğrenciler koruyabilir. Çünkü onlar kentsel dönüşüm projesinin sadece kendisini dizginleyemeyen ve kendisinden başka kural, kanun tanımayan, kendisini Ankara’nın tek hâkimi sanan Melih Gökçek ile sınırlı olmadığının farkındalar. ODTÜ’lü öğrenciler rant ve kar amaçlı kentleri yağmalayan, bütün tepkilere rağmen paylaşımcı olmayan, bölge halkının katılımı ve toplumsal uzlaşmayı bir kenara iten yerel yönetimle karşı karşıya. Ki merkezi idarenin de desteğini alarak kentsel dönüşüm ve yenileme projelerine imza atan ve neoliberal politikalara eklemlemek için yapısal değişimden geçen bir merkezi hükümet olduğunu bilmektedir ODTÜ’lü öğrenciler. Ve Ankara Büyükşehir Belediyesi gibi piyasacı zihniyete sahip yerel yönetimler, toplumun en fazla dışlanmışlık sorunuyla karşı karşıya olan gruplarını hedef almakta, örgütlenemeyen ve örgütlenemediği için de haklarını arayamayan insanlar üzerinde baskıcı bir anlayışla müdahalelerini gerçekleştirmektedirler. Fakat bu kez karşılarında dışlanmışlık sorunuyla karşı karşıya kalan veya örgütlenemeyen ya da üzerinde kolayca baskı uygulayabilecekleri bir grup bulunmamaktadır.

1956 yılında kurulan ODTÜ, şimdiye kadar yasaldı da ne oldu da şimdi “uygulama imar planı, yapı ruhsatı ve iskân belgesi bulunmayan” kaçak binalara dönüştü? Bunun yanı sıra Ankara Büyükşehir Belediyesi’nin ODTÜ Kampüsü’nde ki 45 bina için imar durumu hakkındaki tartışmalarda yatan asıl amaç nedir?

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Mücadelemizin politikasını kitlelerin pratik yaşamı içerisinde geliştirelim

1958 yılında Çin’de yeşeren Büyük İleri Atılım hareketi için Mao, bu hareketin topluca ve yoğun bir kol emeğiyle sadece tarımı ve sanayiye istenilen düzeye getirmek amacıyla gütmemesi gerektiğinin altını çiziyordu. Evet, yüzyılları kapsayan mücadele tarihi ve pratiğinin öğrettikleri ve elbette ki çelişkileriyle birlikte pratik yaşam, yeni bir toplum yaratmak uğruna seferber edilen emeğin maddi değişimlerin yanında manevi değişim ve dönüşümleri de hedeflemek zorunda olduğunu gösteriyor. Emeğin yaratıcı, değiştirici gücü; maddi değişim ve dönüşümler o emeğin biricik öznesi, tarihteki bilinci rolü bilimle sabit olan insanı da değiştirmeli ve dönüştürmelidir. Yeni insanı, yeni bir kültürü ve yeni bir toplumu yaratmalı. Büyük İleri Atılım, Sosyalist Eğitim Hareketi, nihayetinde Büyük Proleter Kültür Devrimi için Mao’nun altını çizdiğinin, ideolojik bir meseleye işaret ettiğini görmeliyiz. Yeni bir toplum yaratmak için seferber edilen emek, özünde ideolojik-siyasi bir meseledir.

Bilim ve mücadele tarihi defalarca kez göstermiştir ve kanıtlamıştır ki bilgi, teori bizzat yaşam pratiğinden çıkar. Zaten yaşamın pratiğiyle temas olmayan hiçbir düşüncenin, bilginin, eylemin doğasında değeri yoktur. O halde yeni bir insan ve yeni bir toplumu hedefleyen devrimin bilgisi, ancak ve ancak devrim mücadelesinin verildiği toprağın gerçekliği, çelişkileri kısıacası yaşam pratiğinden elde edilir. Tarih, bunun sayısız örnekleriyle doludur. Bu coğrafyada, birkaç yüzyıl önce Şeyh Bedrettin önderliğinde verilen değişim dönüşüm mücadelesi zenginliklerle doludur. Ekim Devrimi’nden sonra emeğin seferber edilerek doğrudan yaşam pratiğinin içine girerek yıkıntılar üzerinden yeni bir insan, yeni bir toplum, ortak bir bilinç ve kültür yaratma çabasının bilimsel bir şekilde anlatıldığı “Yaşam Yolu” romanı bu anlamda muazzam bir birikime ve öğreticiliğe sahiptir. Evet, bir şeyi değiştirmek istiyorsak, bunun biricik yolu üretim süreci ve çelişkileri içerisinde yer almaktır. Bunu bir “bilinç açılma” şeklinde asla düşünmemeliyiz. Yoksul bir köylünün, bir işçinin, gencin, kadının vb yaşadığı çelişkileri göstermek ve bu çelişkileri çözüm kurtuluş mücadelesi içerisinde katmak bilinç açılma, dert dinlemekle, nasihat vermekle olmaz. Aksine birlikte çalışarak, yaşam pratiğine açık kalarak bunu gerçekleştirmek mümkündür. Kitlelerin somut meseleleriyle yüz yüze gelerek kendimizi her yönüyle eğiterek, sınıf mücadelesinin pratik meselelerine kendimizi atarak kitleleri mücadeleye sevk edebiliriz. Çin’deki Sosyalist Eğitim Hareketi sırasında öğrencilerin şu çıkışı anlamlıdır: “Mevcut öğretimin gerçekle pek az ilgisi bulunuyor. Yaşamımızın halkın gerçek yaşantısı ile, bilimsel pratik ile, siyasetle ve üretim faaliyetleriyle ciddi bir ilişkisi bulunmuyor.”

Sınıflı toplum gerçekliği ve bunun ihtiyacının ürünü olan örgütün var olmasının ve misyonunu yerine getirmesinin biricik koşulu yaşamın içerisinde kendisini işlemesidir. Yaşamın pratiğiyle iç içe olup kendisini doğrulamasıdır. Özcesi örgüt olabilmenin anlamı yaşamın pratikleri içerisinde kendisini sınamabilmesi, değişim dönüşüm yaşamıdır. Bilim-bilimsellik budur. Bir örgütün programının doğruluğu, bilimselliği ve tabii ki yaşam bulması yoksul köylülerin, işçilerin, diğer halk kesimlerinin yaşamları içerisinde işlenmesiyle, cevap olabilişleriyle olanaklıdır. Ziddini düşünelim. Bir örgüt, bir program nefes boruları olan yoksul köylülerin, işçi sınıfının ve diğer halk kesimlerinin yaşamında yoksa, bahsettiğimiz kesimlerin çelişkileriyle yüz yüze gelemezse, ihtiyaçlarına alternatif olamıyorsa kitleler devrim ve demokrasi mücadelesine nasıl katılabilir? Programı, ideolojik çizgisi istediği kadar doğru ve bilimsel olsun, nihayetinde anlamsızlaşmaya mahkumdur. Devrim gücünün olduğu her alanda bir örgüt, bu örgütün programı, politikaları yoksa örgüt nasıl gelişecek, programı ve siyaset-politikası nasıl hayat bulacak, kendisini nasıl yenileyip ilerleyecek vb.

Örgütsel-siyasal-ideolojik yaşam, mevcut siyasal programın-politikaların kitlelere yedirileceği, güçlü, doğru siyasal-ekonomik-demokratik-ekonomik kampanyalarla mümkündür. Bu politik bilinç ve hedef çerçevesinde gücünü, halk gençliğinin var olduğu mücadele alanlarında, kitleleri kendi mücadeleleri içerisinde ilerletme, politik mücadelesini burada var etme, kitlelerden öğrenme, hatalı ve eksik yanırları kitle inisiyatifine aşma ve Demokratik Haklar Mücadelesi’nin güncel ihtiyaçları ekseninde, yoğunlaşma-yaygınlaşma hedefine kilitlenmiş vaziyette politik, örgütsel varlığını mücadelenin yakınlığı içerisinde ortaya koyan Demokratik Gençlik Hareketi’nin, tüm bu mücadelelerden kaynaklanan ihtiyaçlarını karşılamak ve yeni siyasal-örgütsel hedefleri, atılmaları için gerekli olan maddi olanakları var etmek için başta tüm üyeleri olmak üzere, Demokratik Gençlik Hareketi taraftarı ve dostlarından, başlatmış olduğu emek seferberliğine katılma çağrısı bu yönüyle anlamlıdır, ciddi bir önemdedir. Bilince çıkartılması ve bu pratik faaliyet içerisine tüm olanaklar kullanarak yaratılarak girilmesi gerekir. Merkezi, güçlü, her yönüyle donanımlı bir yapıya kavuşmak; güçlü, doğru-bilimsel, devrimci politikalar üretmek; bu politikaları halk kitleleriyle çok yönlü bir şekilde buluşmasına yol olacak maddi temeller için böylesi bir kampanya yakıcı bir ihtiyaçtır. Kampanyalara bugüne kadar atılan bir tarzda bakmak yerine daha geniş, daha politik-ideolojik bakmak gerekir. “Mali kampanya” şeklinde çerçeveslenmesi bu kampanyanın, birkaç aktivistin iş bulup çalışarak “parasal” kaynak sağlama, teknik birtakım olanakların yaratılması şeklinde görülmemelidir. Aksine kampanyayı ideolojik-siyasi bir mesele olarak görmek durumundayız. Zira kampanyayı başanya sevk edecek esas da bu bilindir. Öte yandan halk kitlelerinin yoğun çelişki yaşadıkları alanlarda üretim faaliyetine yoğunlaşmak kampanyanın ciddi kazanımları elde etmesinde rol oynayacaktır. Topraklarını işlemek isteyip de ağaçların baskısına uğrayan ve çatışan onlarca köy ve binlerce köylü coğrafyamızda mevcut. Ege, Çukurova, Karadeniz toprakları yüz binlerce yoksul köylü ve mevsimlik tarım işçisinin elleriyle dövlütyör, her yörede hasadın olduğu aylar içerisindeyiz. Keza sömürü cenderesinin olduğu fabrikalar, iş yerleri ve diğer alanlar da öyle. Okulların kapalı olduğu bu aylarda bahsettiğimiz alanlar gençliği beklemektedir. Mevcut kampanya, söz konusu durumlar minvalinde özel ve nesnel gerçeklik göz ardı edilmeksizin plan-program dâhilinde emek seferberliğine dönüştürülebilir.

Böylesi bir çalışma, gençliği köylülük bölgeler, fabrikalar-işyerleri ve diğer alanlardaki hayatın somut gerçekleriyle karşılaşacaktır. Bu beraberinde çelişkilerin görülmelerini, bu çelişkilerin çözümleri için somut politikaların üretilmesini, değişimi, dönüşümü, siyasal gelişimi, proleterleşmeyi tetikleyecektir. Ortak bilinci, iradeyi, kültürü güçlendirmek, bunu siyasal çalışmalar içerisinde olduğu kadar emekçi halkın gündelik yaşamı içerisindeki pratiklerde de hayata geçirmek, yaşamımızı sanp samalayan burjuva-feodal ideoloji ve kültürden sıyrılmak açısından böylesi seferberlikler son derece önemlidir. Halk kitlelerinin gündelik yaşam pratiklerine katılmak, gözlemlemek, çelişkileri görmek, yaşadıkları sorunları tecrübe etmek, sonuçlar çıkarmak, çözümler üretmek, Yeni Demokrasi güçlerinin hayat damarlarını oluşturan bu kesimlerin dinamikleri ilk elden tanımak böylesi kampanyalarla-emek seferberlikleriyle mümkündür. Ayrıca yukarıda saydıklarımız mücadelemizin temel kazanımlarıdır. Her yönlü değişim-dönüşüm böyle mümkündür, yeni, böyle yaratılır, başka da yolu-yöntemi yoktur. Dolayısıyla halk kitlelerinin çelişkileri doğrultusunda, pratik içerisinde değişim-dönüşümü yaratmak için var gücümüzde yoğunlaşalım, sorumluluk bilinci geliştirelim, duyarlı olalım, daha da önemlisi mücadele edilmesi gerektiği noktasında ısrarcı olalım.

Her sanatsal ürün ve her sanatçı bir sınıfın savaşçısıdır

İnsanın insanlaşma sürecinin vazgeçilmez bir parçası da sanattır. İnsan sosyal bir varlık olarak ortaya çıktığından bu yana kendisini ifade etmenin bir aracı olarak sanatsal üretimler yapmıştır. İlk başlarda mağara duvarlarına çizdiği resimlerle yaşamını belgeleyen insan, üretim ilişkilerinin gelişmesiyle birlikte sanatsal üretimini de geliştirdi.

Sınıflı toplumların ortaya çıkışıyla birlikte sanat, üretim araçlarına sahip sınıfın tekeline girdi. Sanattan anlamak onu üretmek ancak egemen sınıfın hakkıydı. Sanatsal üretimler toplumu bir bütün olarak nesnel bir zeminde değil, egemen sınıfın bakış açısıyla anlatır oldu. Savaşları kazananlar ordular değil büyük kahramanlar, insan üstü güçlere sahip savaşçılar oldu. Zenginlik, tanrı tarafından bahşedilen bir lütuftu artık.

Sanatın egemenler için üretildiği düşünüldüğünde, sanatın aynı zamanda egemenliğin bir aracı haline gelmesi kaçınılmazdır. Köle sahiplerinin egemenliğini meşru göstermek için onları tanrıların soyundan göstermek, egemenliklerini doğuştan gelen bir hak olarak anlatmak köleciler toplumun sanatçılarından önemli görevlerindendi. Feodal topluma geçildiğinde

ise tanrının yeryüzündeki temsilcisi olarak gösterilen köle sahiplerinin yerini kral ve kilise aldı. En büyük ressamlar, kralların resimlerini yaptılar. Kilise duvarlarını boyadılar. Müzisyenler saraylarda aristokratlar için çalıp söylediler... Sanat, tüm sınıflı toplumlarda aynı işlevi görmeye devam etti/ediyor. Elbette sömürülen sınıflar da kendi sanatlarını ürettiler. Sonuçta sanat; düşüncelerin, duyguların, yaşamışlıkların esteteze edilmiş haliyse, sömürülen yığınların üretimsiz kalması beklenemez. Yalnız buradaki ayrım noktası, egemen olanın sanatının da egemen olduğudur. Babil'in asma bahçeleri, Efes Amfi Tiyatrosu, İskenderiye Feneri, Roma Colesium'u hep onları yaptıran imparatorlarla anıldı. Ama onları yapan onbinlerce köleyi, taşları kesen, taşıyan insanları hiçbir tarih kitabı yazmadı.

Her şey gibi sanat da siyasetten bağımsız değil. Sanat özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla, farklı bir deyişle üretim güçlerinin gelişmesiyle birlikte gelişti. Dolayısıyla sanat ve siyaset birbir ilişkilidir. Her sanat akımı, her sanatsal üretim bir sınıfın karakterini, imzasını taşır. Sanatçı bilerek ya da bilmeyerek kendi ait olduğu sınıfın bakış açısından, onun çıkarına üretir.

Zaman zaman "kimin için sanat" tartışmalarına tanık oluyoruz. Bu tartışmanın bir tarafı sanatın halk için üretilmesi gerektiğini savunurken, diğer taraf sanatın sanat yapmak için üretilmesini savunur. Aslında üstte söylediklerimizden sonra bu tartışma biraz farazi kalacaktır. Dedikimiz gibi sınıfsal çelişkilerden bağımsız bir sanat mümkün değildir. Esas soru; sanatsal üretimin hangi sınıfın karakterini taşıdığı ve hangi sınıfa hizmet ettiğidir. Yalnızca içinden geçenleri, duygularını ifade etmek için üretim yaptığını ve üretiminin herhangi biri için değil, yalnızca kendisi ve sanatı için olduğunu ileri süren bir sanatçı açıkça hayata diyalektikğin penceresinden bakmıyor demektir. Çünkü o sanatçıya, o duyguları hissettiren, duygu yoğunluğunu sağlayan, düşüncesini şekillendiren bir nesnel zemin vardır. Sanatçının geçmişi, yaşantısı, çevresi, üretim ilişkileri içinde doğrudan ya da dolaylı olarak aldığı yer, hepsi ve daha fazlası onun duruşunu belirler. Yani tüm bunlar sanatçının (tabii herkesin) bakış açısını oluşturur. Bu sanatçının üretimlerinin tüm bunlardan bağımsız olabileceği düşünülebilir mi? Eğer bu sanatçımız zengin bir aileden gelen, Avrupa'da eğitim almış biriyse elbette ona uygun üretimler yapacak, kendi içinde bulunduğu-gördüğü şeyleri sanatına yansıtabilir. Tüm hayatını büyük şehirlerde sanat ve akademi çevrelerinde geçirmiş bir yazarın köylünün sıkıntılarını yazması mümkün müdür? İstisnai durumlar dışında, hayır. Bu yazarın konuları elbette kent yaşamından, kentli bireyden yola çıkan konular olacaktır.

Aynı şekilde yaşamını köylerde geçirmiş, toprakla uğraşmış kente göçmüş bir ozan da konularını göçten, yoksulluktan, topraktan alacak, bunların türküsünü yakacaktır.

Yani anlatmak istediğimiz; herkes yaşamı kendi durduğu yerden, kendi sınıfının özellikleriyle yorumlar ve dolayısıyla ona uygun üretimler yapar. Dolayısıyla biz isteyelim ya da istemeyelim, sanatsal üretimimiz bir sınıfın penceresinden, o sınıfın çıkarlarına uygun olacaktır. En sıradan gibi görünen şarkılar, resimler, her gün gördüğümüz binaların mimarileri bile belirli bir sınıfın imzasını taşır. Bu demek oluyor ki "sanat için sanat yapıyorum" anlayışı; bir iddianın, gerçekliği olmayan bir iddianın ötesinde bir şey ifade etmez.

Buraya kadar anlattıklarımızdan sonra soru şu: Biz kimin için üreteceğiz/üretiyoruz? Elbette bizim sanatımız ezilen, sömürülen kitlelerin sanatı olmalıdır. İşçi, köylü, emekçi kitlelerinin yaşamını, onların gerçekliklerini anlatmalıdır. Sanatın şablonu yoktur. Önemli olan söylenecek sözün olmasıdır. Gerisi sanatçının bilgisine, yeteneğine, estetik duygusuna, yaratıcılığına ve söyleme biçimine bağlıdır.

Sanatçının, "hadi halkım için birşeyler yazayım/çizeyim" diye düşünmesine gerek yoktur. Eğer sanatçı ezilenlerin içinden geliyorsa ve sınıf bilincine sahipse, zaten ortaya çıkacak ürün ezilenlere ait bir ürün olacaktır.

Yazımızın başında da bahsettiğimiz gibi egemen olanın sanatı da egemendir. Her zaman olduğu gibi bugün de böyledir. Televizyonlar, radyolar, sinemalar, tiyatrolar vs esas olarak burjuva-feodal güçlerin elinde bulunuyor, onların kültürlerini üretiyor ve onun sınıf çıkarlarına hizmet ediyor. Tüm bunlar işçi, köylü kitlelerinin bilincinde bir yanılsama, bulanıklık yaratmaktadır. Bireyselliği öne çıkartan, ne olursa olsun zengin olmayı öğütleyen ve bunun için her yolu mübah gösteren burjuva üretimler her gün, her an ezilen kitlelere empoze edilmektedir. Tam da bu nokta bizim; sömürülen kitlelerin sanatını yapma görevimizi icraa etmemiz hayatı bir yerde durmaktadır. Biz ne kadar çok kaliteli eser üretir ve halka ulaştırabilirsek, geleceği kurmaya da o kadar yaklaşıyoruz. Unutulmalıdır ki geleceği, hayalini kurduğumuz toplumu yaratarak onun kültürünü de bugünden yaratmalıyız.

Karikatür toplumsal gerçekliğin aynası olmalıdır

SEYİT SAATÇI Düşün hokkamın içine daldırdım söylev fırçasını. Satıra dokunduğunda anlatımları oluştursun, değerlerine ulaşırsın diye. Sahilde dolaşırken denizin hafiften dalgalanmalarını oluşturup kıyıya vuruşlarındaki sıçramaları izledim. Sanki düşün enginliğinin kıyısında çizgilerin birikimlerini oluşturup söylev kıpırdanmalarını anlatım dalgalanlarına dönüştürerek gözbebeklerine vuruşlarını yürekte oluşturduğu o güzel duygu serpmelerine benzettim onları...

Denizin derinliklerinde dolaşan balıkların oltalarda yalpalanmalarını izledim, misinaların sudan çekilişlerinde. Kaybedilen hayatların kendince önemsenip başkalarının hiç ama hiç fark edilmediğini anladım. Ve işte o fark edilmeyişlere başkaldırı olarak çizginin sathlara yansımada hayatın kendisi belirginleşmiş ve karikatür ortaya çıkmıştır.

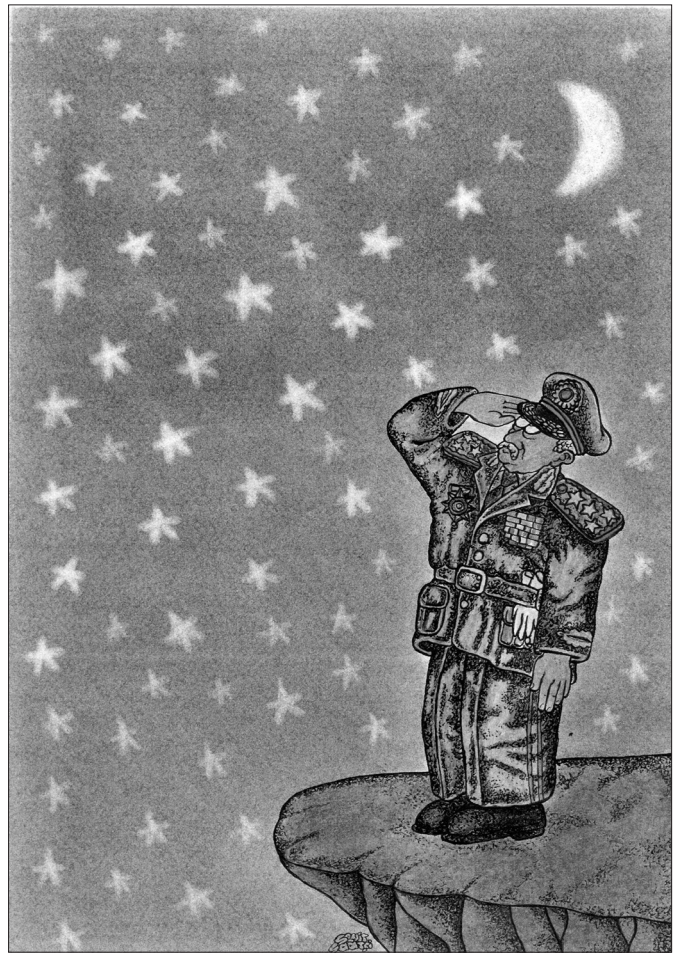
Toplumun içinde bulunduğu sıkıntıları, sevinçleri, hüznüleri velhasıl hayata dair olan her şeyi hassas bir terazide tartılan estetik bir duygunun, düşüncenin yansımasıdır. Gülümsemenin duruşunun bile estetik bir duygu vermesi gerekmiyor mu, insan yüzünde? Günümüzde çıkan piyasa dergilerinde yapılan mizah anlayışına bakıldığında ciddi meselelerin üzerine gayri ciddi yaklaşımlarla giden, belden aşağı ve argo lisanlarla çizgiyi dejenere eden, şiddeti ön plana çıkaran, hatta onları çizgileriyle sevimli göstermeye çalışan, emeğin, sömürünün, işkencenin ve baskıların dile getirilmesi gerekirken popçu ve topçuların kahramanlaştırıldığı mizah anlayışını savunanların gerçek beklentilerine cevap verememektelerdir.

Gerçekleri dile getirmek ve yaşananların karşısında dirençli olmak karşıtılıkların çatışmasının doğrusu ortaya çıkaracağına olan inancımızı pekiştireceği kanaati, dünyada yaşanan tüm olumsuzlukları kendimiz yaşıyormuşçasına ve içi boşaltılmaya çalışılan hayatın gerçeklerine sahip çıkıp, çizgilerimizle içlerini daha güzel bir doldurup şekillendirerek, aslolan haliyle sunma çabası içerisine girer ve bu yolda mücadelemizi sürdürürüz.

KARİKATÜR düşüncenin tahlil sonucu çizgiyle saptanmasıdır. Karikatür karşıdır.

Karikatür baskıya, haksızlığa, sömürüye, adaletsizliğe, yalana, talana kısaca insana ve yaşama dair her türlü olumsuzluğa muhalefettir. Özgürlüğün tutsaklığına dönüştürülmeye çalışıldığı sistemin zincirlerini kırmaya balyoz, parmaklıkları kesmeye testere, susuklaştırılmaya haykırış, karanlığın karşısına güneş gibi doğan aydınlıktır, yeniden doğacak çizgilerle...

Sabahları horoz ötüşlerinin yerlerini martı bağışmalarına bıraktığı memleketimden kucak dolusu selam ve sevgiler.

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

DEVLET

VE

DEVİRİM

Devlet, topluma yabancılaşmanın adıdır. Tarihin ortaya çıkardığı tüm devletler, doğaları icabı, topluma yabancılaşarak ayakta durmaya çalıştılar. Engels, "Devlet, ilga edilemez, söner" diyor. Çalışan yığınları tarafından, çalışan yığınlar için kurulan hiçbir devlet, görevini tamamlamayı kendiliğinden sönmeye, O da diğer devletler gibi, değişik biçimlerde sınıf ve egemenlik üretir; kamu refahını, kendi güvenliğinin bir emniyet sübabı olarak görür ve silahlı gücünü çalışan yığınlara karşı sürekli tetikte tutar. Tüm örgütler içinde, kendiliğinden sönmeye karşı en güçlü direnişi devlet gösterir. Aile, devletten daha temel bir örgüt olmasına rağmen, kendiliğinden sönmeye, devlete nazaran daha yatkındır. Bundan dolayıdır ki devlet, toplumun devrimci dinamizmi tarafından parça parça, bazen de yekpare olarak, durmaksızın ilga operasyonlarına, devrimlerine uğrayacaktır. 1871'de Paris işçileri, devleti, klasik biçimiyle ilga ettiler. Avrupa burjuvazisi, Prusya kitalarıyla, onu ilga edilemediği yerde, yeniden kurdu.

Bir devrimin çapını ya da derinliğinin gücünü, o devrimin devlete karşı çıkışının çapı ya da gücü belirler. O ilkin, varlığına karşı mücadele ettiği cihazı olduğu gibi devralmıyor, onu parçalıyor; ikinci olarak, onun yerine yeni bir cihaz koymuyor. Onun yerine koyacağı cihazın tüm görevlerini halka devrediyor. Yani profesyonel orduyu kaldırıyor. Bunun yerine, halkın genel silahlanmasına dayanan bir savunma ve güvenlik sistemini geçiriyor. İkincisi; merkezi bürokrasinin görevlerini büyük ölçüde kaldırıyor. Halka yaşadığı alanda doğrudan demokrasi, yani kendi yaşamını düzene sokacak yasaları doğrudan yapma, tüm ülkeyi ilgilendiren temel sorunlarda ise referandum olanağı veriyor. Tabii ki burada, cüssesi küçük de olsa, binlerce komünden oluşan bölgeler arasında koordinasyonu sağlayacak, merkezi referandumları düzenleyecek, dış ülkelerle ilişkileri ve benzeri görev-

leri yürütecek, merkezi bir hükümet olacaktır. Sadece bir kez seçilme hakkına sahip üyelere, iki üç yıl görevde kalan ve tabandaki küçük bir komün hükümetinin üyeleri kadar maaş alan, hiç bir kalcılığı, profesyonelliği ve ayrıcalığı olmayan bir hükümet.

İnsan yönetilmeye ne kadar muhtaçsa, kendi yaşamını ne kadar az yönetiyorsa, Tanrıya ve devlete o kadar ihtiyaç duyar. Devrimin temel sorunu, insanı, kendi yaşamının yöneticisi haline getirmek, insanı, insan yöneten veya insan tarafından yönetilen bir kültürün karşısına dikmektir. Devrim, proleter bireyin burjuvazi tarafından sömürülüşünü, ezilişini, yönetilişini ortadan kaldırırken, yani bireyleri sınıflı sistemlere bende eden anlayış ve uygulamaları köklü bir şekilde yıkarken, bireyi, kendi dayandığı sınıfın bir nesnesi, savunduğu ideolojinin kör bir zahidi olmaktan da kurtarır. Devrim, insanın bizzat kendini kurtarması olayıdır. Yabancılaşmaya her zaman hazır, profesyonelleşmiş araçlardan korkmasının nedeni de budur. Kendi sınıfının veya bu sınıf adına hareket eden araçların egemenliğinden kurtulamayan, o sınıfın birer basit üyeleri durumuna düşen bireyler topluluğunun egemenliği bir işe yaramaz; böyle bir topluluğun özgürlükle bir ilişkisi de olamaz. Her topluluk, her cemaat, her sınıf, kendi bireyinin dışında bir güçtür. Sınıf, tarihin ve toplumun, birey de sınıfın, düşünme, inanç, adet ve davranış biçimlerini, yaşam tarzını ve onun ruhunu olduğu gibi alır, ona itaat eder, onu, yaratılışının ve varlığının şartı olarak görür ve onun bir bendesi haline gelir. Devrim tam da bu noktada, sınıfa karşı, bireyin özgürlüğünün yanındadır. Bu özgürlüğü savunamayan bir devrim, özgür bireylerden oluşan özgür bir birlikteliği, yani toplumun özgürlüğünü de savunamaz.

Bireyin kendi sınıfına bağımlılığını ortadan kaldırmak kolay bir iş değildir. Bu, çok uzun bir tarihsel dönemi kapsar. Özel mülkiyet, asıl

gücünü, insanlığın altı yedi bin yıllık yerleşik mülk duygusundan aldı. Hiyerarşiyi oturttu, bireyi mülk sahiplerinin, onun örgütlerinin, en başta da devletlerinin, şeflerinin bendeleri haline getirdi, bunu muazzam bir kültür olarak içselleştirdi. Bu yüzdendir ki, günümüzün modern bireyleri bile bendeliklerinin farkında değildirler. Yüz elli yıl önce Marx, Alman İdeolojisi adlı eserinde, "...sınıf, bireyler karşısında bağımsız bir varlık edinmiştir;" diyorodu, "bu yüzdendir bireyler, yaşam koşullarını önceden belirlenmiş olarak bulurlar ve hayattaki konumları dolayısıyla kişisel gelişimleri kendilerine, sınıflar tarafından yüklenir; böylece, ona bağlı hale gelirler. Bu, aynı aynı bireylerin işbölümüne tabi oluşlarıyla aynı şeydir ve ancak özel mülkiyetin ve emeğin kendisinin ortadan kaldırılmasıyla bertaraf edilebilir."

Hiç kuşku yok ki bu sorun, günün ve geleceğin sorunudur. Devrim, yürüyüşünü, sınıfı yücelterek, onu tıpkı tann gibi birдик kurtarıcı ilan ederek, sınıfın devletini, partisini, liderini göklere çıkartarak, bunların topluma yabancılaşmasını daha bir derinleştirerek sürdürmez. Devrim, yürüyüşünü, tüm bu ve benzeri öğelere ve bunların dayandığı tarihe, ekonomik, siyasal, toplumsal, düşünsel ve inançsal temele karşı mücadele ederek sürdürülebilir. Tüm mülk biçimleri (özel, devlet, kolektif vs) öz olarak ayırdır; sahip olmak, onu, daha iyi yaşamının bir aracı, kişisel veya sınıfsal egemenliğin bir aracına dönüştürmek. Bunların içinde, kötünün iyisini, kolektif mülkiyeti, tarihsel olarak tercih etmek zorunda kalan devrim, yürüyüşünü, tercih ettiği de dahil, tüm mülk biçimlerine ve bunların her türlü alet ve edavatna karşı sürdürmek zorundadır. Başka türlü var olamaz.

SALDIRININ ÖNEMLİ BİR BÖLÜMÜ İŞSİZLİK-2

Üç konfederasyona üye olmayan sendikalara sözleşme hakkı tanınmamacak. Yani sıra bir iş yerindeki ve işletmedeki 50+1 barajı aynen kalıyor. Bunun nasıl değerlendiriyorsunuz?

Şimdi bakın, burada çok kritik bir şey var. 12 Eylül öncesinde her siyasi örgüt kendi sendikasını kurmuştu. Metal-İş kolunda TKP'ilerin Maden-İş'i vardı, Devrimci Yolcuların Devrimci Maden-İş'i vardı, Kurtuluşçuların Tüm Metal-İş'i vardı, Halkın Kurtuluşlarının Demir-İş'i vardı. Şimdi kritik nokta, şu sendikalaşma. Şu anda isteyen istediği şekilde örgütlenir. Umumi mukavele yaparken de hiçbir sorunla karşılaşmaz. Ama eğer her siyasi örgüt kendi sendikasını kurma yoluna giderse işçi sınıfı hareketi bölünür. 12 Eylül geliyordu, biz 12 Eylül'ün geldiğini biliyorduk, ben o dönem ODTÜ'de asistandım. 11 Eylül günü ben darbe olacağını DİSK'ten öğrendim. DİSK 12 Eylül'ün olacağını biliyordu ama direniş gösteremedi. Çünkü siyasi örgütlerin her biri sendikalarda kendi kontrolünü kurtmaya çalıştığında tasfiyecilik ve anti-demokratik uygulamalar son derece yaygınlaşmıştı. DİSK'in geldiğini bildiği 12 Eylül'de direnme gücü kalmamıştı. 11 Eylül günü bilmesine rağmen. O zaman bu işlerde hep dikkat edilmesi gereken nokta şu: İsteyen sendika kurabilir, umumi mukavele yoluyla toplu sözleşme de yapabilir. Ama işçi sınıfının en geniş kesimlerini bir araya getiremezseniz o taktirde hiçbir gücünüz kalmıyor. Siyasi örgütünüzün gücü neyse, sendikanızın gücü de o oluyor ve onun küçük bir yansıması oluyor. O zaman sendikaların kurulması, faaliyete geçmesi gibi konularda bağımsız ve küçük sendikaların teşvik eden yapılar yerine işçi sınıfının büyük çoğunluğunun bir arada bulunduğu sendikaların demokratikleştirilmesi ve siyasi yapıların bu büyük sendikalarda kendi propagandasını da özgürce yapabileceği, ama sınıfın bütününi kapsayan sendikaların savunmak bana daha doğru geliyor. O nedenle bağımsız küçük sendikalara yol açacak düzenlemeleri ben esasında işçi sınıfını ve sendika hareketini bölmeye yönelik müdahaleler olarak yorumluyorum. Ve demokratikleşme olarak değerlendirmiyorum. Açıkçası biz bunu yaşadık. DİSK'e bağlı Maden-İşte çalıştım 1975-1977 döneminde. TKP'nin orada nasıl yönetime geldiğini, tasfiyecilik yaptığını biliyorum. Yeraltı Maden-İşte çalıştık, Devrimci Metal İş'in şube başkanlığını yaptım. O süreçlerde tasfiyecilik ve kendimizin olacak küçük bir bağımsız sendika kuralım anlayışının nelere yol açacağını ne kadar pahalıya patlayacağını biliyordum. Bunu da şuna bağlıyorum; sosyalist sol içinde parti, sendika ilişkileri konusundaki farklı dönemlerde izlenmiş politikaların geliştirme çabaları ve bu konuda bilgisizlik. Yani sosyalist solda sendika parti ilişkileri konusunda dönem dönem farklı politikalar izlenmiştir. Ama bu konu gerektiği gibi incelenmeden belirli konularda geçerli olan bir sendika, parti ilişkisini geliştirip bugünün Türkiye'sinde de uygulamaya kalkarsanız çok yanlış yerlere varırsınız. Yani sol komünizmi okumazsanız çok farklı yerlere varırsınız. Çok değişik stratejiler vardır. Onun belirli bir anını alıp evrensel doğru bu diye onu buraya uygulamaya kalktığınızda olmuyor. Doğru olan şudur; herkes siyasi kimliğini korur ama sınıfın birliği savunulur, siz bütünlük içinde demokratik kanalları açık olduğunu bilirsiniz ve yönetime gelmeye çalışırsınız, sendikayı kullanmaya çalışmazsınız. Ama sendika içerisinde de görüşlerinizi dile getirebilirsiniz. Bu zor bir iştir, zor bir kültürdür ama doğru olan bence budur. Yoksa 500 bin üyeli kendi sendikamı kuranım. Türkiye'de nüfusun %70'i işçi sınıfından oluşuyor, resmi verilerde % 62'lere geldi. Kaç işçi örgütlü, siyasi hareketlerin işçi sınıfı içerisindeki etkisi ne? Demek ki bazı şeyleri yeniden tartışmak gerekiyor.

Grev yasakları ve erteleme yolunun korunması Genel grev, hak grevi, dayanışma grevi, iş yavaşlatma yasaklarının devamının öngörülmesi, toplu sözleşme hakkının tüm işçilere tanınmamasını, sendikal haklar açısından nasıl değerlendiriyorsunuz? Hükümetin sendikal mücadelenin önünü açacak söyleminin aksine sendikal mücadeleyi zayıflatmayı, önünü kesmeji hedeflemiyor mu sizce?

Hükümet tabii ki örgütlü topluma, hele hele işçi sınıfının kendi sınıf çıkarlarını doğrultusunda örgütlenmesine karşı. Sendikacılarımızın çoğunun farkında olmadığı, sendika hukukçularımızın çoğunun farkında olmadığı iki önemli araç var elimizde. Bunu KESK fark etti. Kamu-Sen bir parça fark etti, bazı sendikalar tek tek fark etti. O da şu: Yasanın 90. maddesindeki değişiklik sonrasında bütün bu yasaklar hukuken geçersizdir. Tasarılarıdaki öngörülen yasaklar da hukuken geçersizdir. Yani anayasa 1990'la birlikte uluslararası sözleşmelerde doğrudan uygulanırlık kazanmıştır. Uluslararası sözleşmeyle gelişen tüm iç mevzuat hükümleri yok hükmündedir, zımnın mülgadır. KESK bunu iyi kavradı, "var olan haklarımızı kullanıyoruz, bize zorluk çıkarmayın" demeliyiz. İş yeri işgali serbesttir, genel grev serbesttir, dayanışma grevi serbesttir. Çünkü anayasa, 1990'daki değişikliklerle doğrudan uygulanırlık kazanmış olan 87 Sayılı İLO Sözleşmesi bu konulara cevaz (izin) veriyor. İkincisi Borçlar Kanunu, 316. ve 317. maddelerindeki umumi mukavelelerdir. Ben yetki almadan %10'muş, %50'ini onların iş koluymuş, benim sendikam o iş koluymuş, ben demekmişim, demek olarak bile umumi mukavele yapabilir. Yani bir siyasi hareket bilmem tekstil işçileri demeyi kurdu. Tekstil işçileri demeyi bir küçük atölyedeki 50 işçinin yirmisini üyeliğe kaydetti, tekstil işçileri demeyi gidebilir ve işverene Borçlar Kanunu 316. ve 317. maddelerine göre "benimle 30 umumi mukavele yapacaksın" diyebilir.

Geçtiğimiz günlerde yasaılan düzenlemelere karşı sendikaların, meslek örgütlerinin tepkisi oldukça cılız kaldı. Bu durum, saldırıları sessiz sedasız yasalaşmasına olanak sunuyor. Bu tablo karşısında ülkemizdeki sendikal mücadelenin geldiği noktayı değerlendirebilir misiniz?

Şimdi bakın birincisi bir genel kural var: Hâkim sınıflar cephesinde bir gedik ve çatlak olmadığı sürece işçi sınıfı kendiliğinden harekete geçmez. Kendiliğinden kasıt sendikalar bu yapıya dâhil. Türkiye'de 1908 yılında 2. meşrutiyet ilan edilene kadar işçinin sorunu vardı ama o sorunlar bir eyleme dönüşmedi. Sorun mutlak eyleme dönüşecek değildi. Sorun işçi eyleme geçtiği takdirde sonuç alacağına inanırsa eyleme geçer. Eğer karşıındaki gücü çok önemsiyorsa eyleme geçmez sorun olsa bile. Mesela 1983 -1988 döneminde işçi ücretleri üçte bir düzeyine düştü, satın alma gücü düşmüştü; ama tepki yoktu. Ne zaman tepki oldu? 1989 mahalli seçimlerinde iktidardaki ANAVATAN Partisinin oyu %21'e düştüğünde "bu iktidardakiler zayıflamış, ben zorlayarak sonuç alabilirim" dedi ve bahar eylemleri patladı. Bu nedenle sorunların artması otomatik olarak eyleme gider gibi bir yanlışya düşmemek lazım. Hâkim sınıflar cephesinde bir çatlak gedik olmadan artan sorunlar fuhuşa döner, toplumsal çürümeye döner, teslimiyete döner, korkuya döner. Ama o korkak zannedilen işçi karşıındaki gücün zayıfladığını düşünmeye başladığı anda o, düne kadar önünde el pençe divan olduğu kitle güçlerini bir anda asıp geçer. Dün iktidarda ne yazık ki %47'ye almış ve kamuoyunda kitle iletişim araçlarının desteğine sahip olan, Amerika ile Avrupa Birliği emperyalizminin de desteğine sahip olduğu düşünülen var yok, tartışılır bir iktidar var. O zaman sendikali işçi sayısında azalma olduğu koşullarda bu güce karşı kolay kolay harekete geçmez. Bu güç, tökezledikten sonra harekete geçer. Bunu tökezletecek güç işçi sınıfında var mı? Henüz yok. Tökezledikten sonra tavn faklı olur. İkincisi, sendikalar düzen işi yapılmamalıdır. Onlardan farklı bir

YILDIRIM KOÇ
Yol-İş Eğitim Daire Başkanı

“Avrupa Birliği müktesebatında bu nedenle sendikalaşma hakkı, grev hakkı, toplu pazarlık hakkı ücret düzeyine ilişkin hiç bir şey yoktur, bu tamamıyla emperyalist politikaların propagandasının bir ürünüdür.”

“Anti-emperyalizm temelinde işçi sınıfının çok geniş bir birliğini sağlamak mümkün. İlla bu kişinin sosyalist olması gerekmiyor. Hayat onu zaten sermayenin karşısına koyuyor ama anti-emperyalizm bu işin temelidir.”

şey beklemek doğru değil. Ne oldu? Emek Platformu oluştu. Önemli bir gelişimdi, katılan oldu, yeterlimi yetersiz, çekiniyorlar, korkuyorlar. Hükümet bu gücünü kullanarak sendikaların tepkilerini kontrol altına almada oldukça başarılı. Çünkü insanlar sadece sınıf kimlikleriyle hareket etmezler, insanları inançları vardır, farklı siyasal ilişkileri vardır. Bütün bunları da dikkate aldığımızda o zaman çok basitçe ücretler düştü. Tepki olur, tepki olmadı bunlardan hayır gelmeye demek doğru değil. Ücretler düşer, şartlar kötüleşir, saldırı yoğunlaşır ben karşımdaki gücün tökezlediğini hissedersen tepkimi açık ifade ederim, tökezlediğini hissetmesem tökezleyene kadar beklerim. İşin genel tavn budur, sendikacının da tavn budur.

Peki, arka arkaya hayata geçirilen saldırı yasalarını sizce yeni ve daha yoğun saldırılar takip edecek mi?

Saldırının bir kere en önemli biçimi; işsizlik sistemli bir şekilde artıyor. İnsanlar iş güçlerini satma olanağı bile bulamıyorlar ve her türlü kötü çalışma koşullarını kabulleniyorlar. Bu tarımda uygulanan politikalar ve sermayenin özellikle perakende ticaret alanına dönmesiyle birlikte esnaf, sanatkar hızla tasfiye oluyor. Kırsal kesimde küçük üreticilik hızla tasfiye oluyor, işsizlik yaygınlaşıyor, üniversite mezunları arasında işsizlik yaygınlaşıyor ve insanlar asgari ücretin altında ücretlerle çalışmayı kabulleniyorlar. Bir kere hükümetin uyguladığı saldırıların en önemlisi işçi sınıfı ve sendikacılık hareketinin işsizliğini artıracak politikalar. Diğer alanlarda kaçak çalışma yaygınlaşıyor. Çünkü kriz derinleştiğinde insanlar iş gücü maliyetlerini düşürerek varlıklarını korumayı çalışıyorlar. O zaman kaçak çalışma yaygınlaşıyor. Kaçak çalışma, sendikasızlama demek. Çünkü kaçak çalışan işçi sendikalaşamaz. Bir iş yerinde temelde sendikalaşma vardır. Bu nedenle saldırı devam edecek daha da yoğunlaşarak devam edecek.

Ülkemiz işçi hareketi ve sendikal mücadelesinde önemli bir yere sahip 15-16 Haziran direnişinin 38. yılı ni geride bıraktık. Bugünü görmek açısından geçmiş ile bugün arasında bir gezinti yapabilir misiniz? Neydi 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin siyasal-ekonomik tablosu?

15-16 Haziran bir kere çok iyi bilinmiyor. 15-16 Haziran olayları şularıyla çok önemlidir. Türkiye tarihinde ilk kez işçiler iş yeri sorununu aşan temel siyasal talepler doğrultusunda harekete geçtiler. Bu siyasal talep ülke ekonomisiyle ve siyasetiyle değil, ama bir sendikalar yasası değişikliği nedeniyle siyasaldır. İlk kez iş yerini aşan bir mücadeleye girdiler 100 bin dolayında işçi İstanbul ve İzmir bölgesinde harekete geçti. En önemlisi bence o dönemde Türkiye Büyük Millet Meclisi ve Cumhuriyet Senatosu vardı. Sendikalar Yasası'nı değiştiren yasa 12 Haziran'da, Millet Meclisi'nde kabul edildiğinde Cumhuriyet Halk Partisi, Adalet Partisi, Milli Nizam Partisi, Milliyetçi Halk Partisi de yasa lehine oyu kullandı. O dönemde Türkiye İşçi Partisi'nin 2 Milletvekili vardı; Ruza Kuvas ve Mehmet Ali Aybar. İşçilerin çoğu CHP'ye, AP'ye, Milli Nizam'a ve MHP'ye oy veriyor. Kendi partilerinin çizgisine karşı çıkarak o eylemi gerçekleştirdiler. Bularıyla Türkiye işçi sınıfı tarihinde ilk kez farklı iş kollarında, farklı bölgelerdeki işçileri doğrudan iş yeri sorunu olmayan taleplerle siyasal içerikli taleplerle harekete geçmesi ve ken-

di oy verdikleri, destekledikleri siyasal partilerle zıt bir çizgiyi savunmaları açısından son derece önemlidir. Ama bir başka boyutu var. 15-16 Haziran olayları DİSK Yönetim Kurulu'nun aldığı bir kararla hayata geçmedi. Çünkü DİSK 17 Haziran günü bir miting düzenleme kararı almıştı. 15 Haziran sabahı eylemler başladı. Eylemi başlatanlar iş yerlerinde işçilerin kurdukları "Anayasal Direniş Komiteleridir", DİSK değildir. DİSK'in o dönemki Genel Başkanı Kemal Türkler, o dönemde gerek birinci ordu komutanıyla yaptığı konuşmada, gerek daha sonra basına verdiği demeçte olaylarla ilgileri olmadığını anlatmıştır. İkinci önemli nokta, o dönemde 1969 kurultayında Fikir Kulüpleri Federasyonu DEV-GENÇ'e dönüşmüştü. DEV-GENÇ'in aşağı yukarı 250 dolayında İstanbul'da militanı, iş yerinde iş durdurmaya başlayan eylemler canlandırılmasında, yürüyüşlere dönüştürülmesine çok önemli bir rol oynadılar. Bu işçi sınıfı hareketinin daha hareketlenmesine katkıda bulundu, ama aynı zamanda DEV-GENÇ'in de en önemli yapılanması sürecini 1970 Haziran'ı olarak düşünecek olursak, siyasal çizgisi de önemli bir değişime uğradı. Daha sonra Mahir Çayan'ın önderlik ettiği Türkiye Halk Kurtuluş Partisi Cephesi (THKP-C) hareketiydi ve onlar şöyle bir deneyim yaşadılar; işçi sınıfıyla uzun vadeli ve kalıcı ilişkiler kurmada hareketlenmiş işçinin önderliğini yakalayabildiklerini gördüler. Bu daha sonra THKP-C'nin politikleşmiş askeri savaş stratejisi, öncü savaşı haline geldi. Kitleler harekete hazırdı, ama onlara önderlik edecek ciddi militan kadrolar devletin zayıf olduğunu gösterirse "onları arkadan izler" temelli anlayışının formüle edilmesinde etkili oldu, 15-16 Hazirandaki bir deneyim. Çünkü 15-16 Haziran'a kadar DEV-GENÇ'in ve DEV-GENÇ'i oluşturan Aydınlik Sosyalist Dergi grubunun kitlelerle kalıcı bağları çok azdı, işçi kanadı çok zayıftı, ama bir anda şuna tanık olduk ki işçi hareketlendiğinde sendikacılar ona önderlik edemiyor, ama yetişmiş militan unsurlar onu daha öteye taşıyabiliyor. Bunun daha sonraki THKP-C hareketinin gelişiminde önemli etki yaptığını düşünüyorum. 15-16 Haziran bularıyla ele alınmalı. Bir de şöyle bir yanı var, 15-16 Haziran'dan sonra 4300 dolayında öncü işçi, iş yerlerinden atıldı. Bu çok önemli, çünkü işçi hareketinde insanlar mücadele içinde eğiliyorlar. Bunların 1968-1970 yıllarında çok önemli iş yeri işgalleriyle mücadeleleri olmuştu. 15-16 Haziran bunun zirvesidir. 1968-1970 eylemlerinde yetişen iş yerindeki işçilerin güvenliğini kazanan önder işçi konumuna gelen insanlar tasfiye edildi, bir de böyle bedeli vardı. Tabii ki unutulmaması gereken, birçok insanın yanlış bildiği yasa Meclis'ten geçti, yasayı engelleyemedi 15-16 Haziran. 12 Haziran'da Millet Meclisi'nde kabul edilen yasa daha sonra Cumhuriyet Senatosunda da kabul edildi. Ufak bir değişiklik nedeniyle tekrar Millet Meclisi'ne döndü ve 1317 Sayılı Kanun olarak yasalaştı. Ve açıkçası DİSK'in yapısında çok fazla etkilemedi, ama 4300 işçi işten atıldı.

O günden bugüne sendikal mücadele ve genel olarak toplumsal mücadelede neler yaşandı? Bugünkü mücadele işçi hareketi ve sendikal mücadelelerin neresinde duruyor?

Şimdi bakın, ben 1972'den beri sendikalarda çalışıyorum. Üniversitede hocalık ettim, ama hep sendikacılık hareketinin içerisinde oldum. 1972'nin işçisiyle 2008'in işçisini kıyaslayabilecek durumdayım. Arada çok fak var, çok daha iyi durumdayız. Yani 1986-87 yıllarına kadar kendisini muhafazakâr ya da sağcı olarak ya da ülkücü olarak tanımlayan bir işçinin belirleyici kimliği, siyasal kimliğidir. Onla biz ortak sınıf çıkarları, sınıf kardeşliği, sermayeye karşı ortak tavır, emperyalizme karşı tavır konularında konuşamazdık bile. İnsanlar soğuk savaş koşu-

larının Türkiye'ye yansıtıldığı dönemde siyasi kimliklerinin ağırlıklı baskısı altında. Şimdi biz kendisini nasıl tanımlarsak tanımlayalım insanların sınıf kimliği giderek daha öne çıkıyor. Yani 12 Eylül öncesinde 1985-86'da iş yerlerine gittiğimizde siyasi kimliği bilinen biri olduğunda diyalog kurmakta çok zorlanırdık. Bahar ayı insanlar yoksullaştı. Yoksullaşırken sınıf kimliği öne çıktı ve biz ücretlerimizi arttırmak siyasi görüşü ne olursa olsun, omuz omuza mücadele vere vere artırdık. Bahar eylemleriyle "91 eylemlerimizle, 95 grevlerimizle, mitinglerimizle direndik. Şu çok rahattır. Sendikalarda kendini ülkücü olarak tanımlayan, kendisini komünist olarak tanımlayan ve kendisini İslamcı olarak tanımlayan ortak işçi, kimliği altında arkadaşlık edebilir. Ortak mücadele edebilir. Bu 12 Eylül öncesinde hiçbir zaman yaşamadığımız bir avantaj. Eksiklik ne? Siyasi hareketlerin sendikalardaki gücü çok zayıf. Bu önemli bir eksiklik, çünkü sendikalarda o zaman insan zaafı ön plana çıkabiliyor. Siyasi hareketler sendikacılık hareketinde insan zaaflarını denetim altında tutuyor. Ben TKP'li olmadım, ama Maden-İşte TKP'ilerle çalıştım. 1975-77 döneminde Maden-İşte hiç hırsızlık olmadı, Maden-İşte hiç yolsuzluk yoktu. Hükümetlere karşı teslimiyetçi politikalar yoktu, sermayeye karşı teslimiyetçi politikalar yok, ama sendikacılık hareketinde tasfiyecilik de yapılar ve bölücülüğe de neden oldular. O nedenle bugün sendikacılık hareketinin bu sendika-siyaset ilişkisini çok akıllı kurması gerekiyor. Siyasi hareketlerin her kesimden sendikaları kullanmadan, sendikaların bütünlüğünü savunurken sendikalarda demokratikleşmeyi, sendikalarda insan zaaflarını öne çıkmasını önleyici bir politika izlemeleri bana daha doğru gibi geliyor.

Bu saldırılar karşısında geniş emekçi kesimler, bunun özellikle sendikalar nasıl bir mücadele vermeli? nasıl bir politik hat belirlemelidir?

Yani ben bu işin temelinin anti-emperyalizm olduğuna düşünüyorum. Anti-emperyalizm temelinde işçi sınıfının çok geniş bir birliğini sağlamak mümkün. İlla bu kişinin sosyalist olması gerekmiyor. Hayat onu zaten sermayenin karşısına koyuyor, ama anti-emperyalizm bu işin temelidir. Çünkü anti-emperyalist olunmadan hiç bir şey olunmaz bu topraklarda. Çünkü işçi sınıfının bugün işsizlik sorunu varsa, kaçak çalışma sorunu varsa özelleştirme, taşeronlaştırma, hizmet alımı, çalışma mevzuatının olumsuzlaştırılması, esnek çalışma, sosyal güvenlik alanındaki düzenlemeler bunların hepsinin arkasında AB emperyalizmi ve ABD emperyalizmi vardır. Onun için sendikacılık hareketi gerek halkın desteğini alabilmek, gerek kendi içinde bütünlüğünü sağlamak için anti-emperyalist bir program etrafında bir araya gelmeli ve bunun da şartları ama emperyalizme de boş dumuruyor. Özellikle AB emperyalizmi bu projeler aracılığıyla milyonlarca Euro atıyorlar sendikalara ve bu işleri bilenlerin konuşmasını bu yolla engellemeye çalışıyor. Soros DİSK'e bağlı Dev Maden-Sen'e para yardımı yapıyor ve o da bunu alıp Soros'un Türkiye'deki Akıç Toplum Enstitüsü'nün yıllığında onu överbiliyor. Yani anti-emperyalizm olmadan bir birlik söz konusu değil. Anti-emperyalizm kendisini ülkücü, İslamcı, komünist, Demokrat Partili, CHP'li herkesi birleştirebileceği bir ortak payda. Bunun için de farklılıklarımıza hoş görüyle bakan sınıf kardeşliği anlayışı diyoruz biz. Sınıf kardeşliğinin siyasi görüş kardeşliğinden, inanç kardeşliğinden daha önemli olduğunu içselleştirmek. Bu olduğu takdirde geniş bir çizgide insanlar bir araya getirmek mümkündür.

UFUK ÇİZGİSİ

Bakiş CAN

Olumsuzluklar karamsarlığa gerekçe yapılamaz

Genel bütünlük ve genel çalışmalar bağlamında hataları sifıra indirmek mümkün olmasa da, MLM rehberliğinde bunları minimum düzeye çekmek olasıdır. MLM, hataları mümkün olan en aza indirme gücüne sahip olduğu gibi, olumsuzları önleme ve kemirgen hastalıkları tedavi etmeyi ve uysallaştırmayı da olanaklı kılar. Nesnel gerçekliğe yaratıcı bir şekilde uyulanması halinde bu silah, yaşamı köklü bir değişime uğratma gücüne sahiptir.

Dünyayı ve yaşamı değiştirme gücüne sahip olan bu stratejik silaha sahip olan bizler, sistemin bizlerdeki yansıması-kaleleri olan zaaf ve ideolojik hastalıklarımıza karşı bu silahı en etkin şekilde kullanmak ile mükellefiz. Ancak bu silahı bütün yaşamımıza yönelterek, yaşamın akaşına bu silahla müdahale ederek insanlığın özgür geleceğini yaratabiliriz.

Güçlükler karşısında bu silahı sırtımızı dönmek, karamsarlığın sularına kendimizi bırakmak kabul edilirdir. Ötesinde elimizdeki silahı kullanamamak, onun gücünün farkında olamamaktır. Zorlukların bizleri kuşattığı her şart altında ve her şeye karşın başarmaya inanmak ve azmetmek devrimci tutumdur. Sorunları olduğundan abartılı değerlendirip gereğinden fazla büyütme, sağ teslimiyetçi yenilgi ruh halidir. Bu bakış açısında sakınılmalıdır. Keza, yalnız olumsuzlukları görmek ve öne çıkarmak, ama olumlulukları görmemek ve taktik zayıflıkları stratejik üstünlüklerimizin önüne koymak, geleceğe uzanmayan şartların esiri olan dar ufuktur, ayrıntıda boğulan deneyci takatsizliktir. Bu darlık ötelenmeli, dinamiklik esas alınmalıdır. Aynı biçimde, sorunları gereğinden fazla küçümsemek de tehlikelidir, sol sapmadır. Sol sapma, gerçek karşısında tökezler ve sağa evrilirlerk sönür.

Maoist komünistler olarak, sorun ve zorluklar karşısında sağa-sola yatmadan dik durmak ve dirayetli davranmakla mükellefiz. Yenilgiler ve en ağır darbelerden çıkmış olanların, sorun ve zorluklar karşısında yılmadıkları açıkça kanıtlanmıştır. Maoist komünistlerin keskin mücadelecili başışıklık sistemine sahip olduklarını söyleyebiliriz. Onlar, 'ihtiyar budala'nın azmi ve sabrından da feyiz alırlar.

Maoistler en grift sorunları, analiz sentez metodu, kitlelerden kitlelere siyaseti, olumlama-yadsıma-olumlama diyalektiği ve çelişki yasasına uygun olarak ele alıp aşma avantajına sahiptir. Çünkü Maoistler, "somut koşulları somut tahili" ilkesinden hareket eder ve objektif tahlilcilikle sorunları doğru tespit eder, gerçeği ne abartır ne de küçümserler. "Düşmanı lokma lokma yutma" esprisindeki gibi, sorunlarını aşmaya, dört yana yumruk sallamadan ve karmaşıya düşmeden tek tek çözme-yi amaçlarlar. Sorunları sadeleştirip somutlaştıracak ele alırlar. Aynı biçimde gelenelden özele yöntemini de bununla birlikte uygularlar. Yani, tek tek sorunları kaynağından kurutmaya önem verirler. Sonuçlardan ziyade olayları, olguların nedenleri ile ilgilendirir.

Çünkü Maoistler, öz güçlerine güvenin, insanın bilinçli dinamik rolüne inanır ve halk kitlelerine dayanarak proletaryanın ideolojisini benimserler. Ve çünkü Maoistler, diyalektik ve tarihsel materyalist felsefi dünya görüşüne sahiptirler.

Yalnız ölümler hata yapmazlar. O halde Maoist komünistler de hata yapar, eksik kalabilirler. Bu onların özünü göğelemez. Ciddi ilkesel hatalar yapılmadıkça ve bu hatalar sistemli çizgi halini almadıkça, Maoist öz değişmez. İşte Maoistler sorun ve zorluklar karşısında güçlü kılan bu özü oluşturan temel ilkelere. Ne var ki, temel ilkelerin daha küçük ilkelerle desteklenmesi şarttır. Kendiliğindici olamayız. Yani, Maoist temel ilkelere sahip diyerek esneyip işleri oluruna bırakamayız. Örneğin hatalı çalışma tarzımızı düzeltmezsek, deşifrasyon pozisyonunu gizli çalışma ve illegal örgüt prensipleriyle telafi edemezsek, Maoist ilkeleri koruyamaz, stratejimizin içten içe körelip gitmesine yol açmış oluruz. Deşifrasyaon, karşı-devrimin saldırılarına açık hedef olma durumunu yaratır böylece karşı-devrimin işini kolaylaştırır. İçimizdeki burjuvaziyi güçlendiren burjuva yardımcısıdır. Amaçlarımız uğruna yürüttüğümüz her çalışmanın selameti; ancak gizlilik ve illegalite zırhıyla sağlanabilir. Güvenliği sağlanmamış hiçbir çalışma mecrasına yürütülemeyeceği gibi, uzun ömürlü olmayıp burjuvazi tarafından baltalanmaya adaydır. Böyle bir çalışma fayda sağlama yerine daha çok zarara yol açar.

İlke ve teori, pratik uygulamaya kavuştuğunda maddi güce dönüşüyorsa, pratik uygulama dediğimiz örgütsel çalışmalarımızda görülen bozuk tarzımızı düzeltmek, ilkelerimize uygun hale getirmek zorundayız.

Ancak iş yapanlar hata yaparlar. Bu bağlamda Maoistler de hata yapar. Çalışma tarzını düzeltme bilinç ve iradesine rağmen hatalar yapılabilir. Ancak hatalara çakılıp kalan değil, onlardan doğru dersler çıkartan bilinçle yürüyüşünü daha bir kararlı ve emin biçimde sürdürmektedir esas olan. Hatalar yapıp düzeltilmeden sağlıklı ve sağlam gelişme yolu izlenemez. Hataları düzeltmenin en temel yöntemi eleştiri-özeleştirme mekanizması ve ideolojik mücadele silahıdır. Kalkanımız iki çizgi mücadelesidir. Bu mekanizma ve silahın doğru ve bilimsel olarak kullanılması elzemdir. Birlik ruhuyla eleştiri-birlik amaçlı mücadele irade ve eylem birliğini sağlanmasının olmazsa olmazı ve temel mayasıdır. Eleştirmek ve özeleştirmek; eleştirmek ama alternatifini koymak, yani hem hatayı hem de doğruyu göstermek, bundan sabırlı olup birlik zeminini unutup ihmal etmemek ve eleştirirken görev ve sorumluluklarını yerine getirmek, işte yapıcı eleştiri ve doğru mücadele yöntemi budur. Bu metot ve anlayışa bağlı kalındığı müddetçe aşılamayacak bir tek engel yoktur.

İdeolojik mücadelede tavizsiz, eleştiri-özeleştirmede cesur, doğru zemin üzerinde birlik-mücadele-birlik prensibinden geri adım atılmamalıdır. Yakınmak değersiz, ilkel mücadele değeri ve devrimcidir.

TUDEF Başkanı ile festival üzerine

Bu yıl dokuzuncusu düzenlenen Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nin düzenleyicilerinden TUDEF Genel Başkanı Özkan Tacar ile festivalin anlamı, festival hazırlıkları ve festivalden beklentiler hakkında görüş aldık.

Dersim'de kültür ve sanat festivali nasıl bir tartışmanın sonucu ortaya çıkmıştı?

Özkan Tacar: Osmanlı'dan beri Dersim'e muhalif kimliğinden ötürü çıbanbaşı muamelesi yapılmış ve Dersim politik ayrılığından dolayı, yoğun baskılara maruz kalmıştır. Hem psikolojik ve sosyolojik açıdan, hem de düşünsel ve ekonomik açıdan 1990'lı yıllar sürecine gelindiğinde, Dersim'de topyekûn imha politikalarının barajlarla, siyanürle, kültürel, dil, inanç boyutuyla uygulandığını, hatta '94 süreçlerinde bunun iç savaş noktasına gelebilecek noktalarda olduğunu gördük. Bu dönemden sonra da Dersim'e baktığımızda, ormanlar yanıyor, gıda ambargoları işliyor, hatta insan hakları ihlalleri, faili meçhul cinayetlerin baş gösterdiği bir dönemde insansızlaştırma politikaları sürüyordu. Bunun yanında 8 adet de baraj yapımı projeleriyle beraber coğrafyayı da yok etme çalışmaları başlamıştı. Şimdi bu süreci değerlendirdiğimizde neler yapılabilir, Dersim'in insansızlaştırılmasına ve onursuzlaştırılmasına nasıl bir karşı duruş sergilenebilir düşüncesiyle Ankara'da öncelimiz olan Dersim Dayanışma Kurulu'nun bileşenleri, milletvekillerimiz, belediye başkanlarımız, il temsilcilerimizin de içinde bulunduğu toplantıda, bundan sonraki süreçte Dersim nasıl kazanılır düşüncesiyle 1998 yılında festival fikrini ortaya çıkardık.

Bugün geriye dönüp baktığımızda festivalin içeriği-ne yönelik eksik kalan ya da bunu yapamadık dediğiniz bir yön var mı?

Biz elbette ki, her festivalden sonra eksikliklerimizi, özellikle halkımızdan gelen fikirleri, festivalden sonra bileşenlerimizle yapmış olduğumuz toplantılarda, 'bu yılki eksiklikler nelerdir, bundan sonra bu eksiklikleri gidermek için neler yapabiliriz' diye oturup konuşuyoruz. Bazı eleştirilerimiz-özeleştirilerimiz oluyor. Ayrıca böyle büyük bir organizasyonda dört dörtlük bir sonucun çıkmasını da beklemiyoruz.

Bizim festival döneminde de, festival içindeki açılış konuşmasında da, yaptığımız basın açıklamalarında da, temelde derdimiz Dersim'i topyekûn kurtarmaktır. Temel çıkışımız yüzyıllardır zalimin, zulmün elinden çektiklerinden ötürü, sosyalist kimliğiyle öne çıkan Dersim'in aslında sistemli bir şekilde yok edildiğini göstermektir. Burada bizim temelde gördüğümüz yön budur. Biz Munzur Kurulu'yla beraber yapmış olduğumuz çalışmaların yanında Hasankeyf Girişimi, Bergama, Kaz Dağları, Sinop Platformu, AKÇEP, EGEÇEP, Fırtına Vadisi, Maraş'ta yapılan çimento fabrikasına karşı olan girişimler gibi oluşumlarla çevresel faaliyetlerimizi örgütleyerek, Türkiye'de bir çevresel platform oluşturma çabasındayız.

Dersim Kültür ve Doğa Festivali birçok kez yasaklamalarla karşı karşıya kaldı. OHAL dönemlerinde yasaklandı, daha sonra da vali tarafından yasaklandı. Devletin festivale yasağı bakiş açışının nedeni nedir?

Festivalin ilk çıktığı 1999 yılında Türkiye kaosa içerisine sokulmuştu. OHAL uygulamasını en ağır koşullarda yaşadığımız bir dönemde festivali yasatma girişimimiz oldu. O süreçte OHAL'den ötürü ilk festival için izin alamadık. İlkini 2000 yılında gerçekleştirdik. 2000'den sonra da aslında dönem dönem gerçekten de festivale ilişkin sistemin bakiş açışını halkımız daha net gördü. Bizim Dersim'de yapmış olduğumuz Munzur Kültür ve Doğa Festivali, diğer illerde gerçekleştirilen sıradan kiraz festivali, yayla şenlikleri, karpuz festivali veya yöreyi tanıtan festivaller gibi bir şey değil. Burada aslında politik, demokrat, devrimci bir duruş gösteren, bunu net bir şekilde ifade eden bir festival ortaya çıkarttık. Bir dönem yine bunu 'eylül ayında yaparsınız' denilmiş, aslında yaz ayındaki yoğun katılımın düşürülme-

Osmanlı'dan beri Dersim'e muhalif kimliğinden ötürü çıbanbaşı muamelesi yapılmış ve politik ayrılığından dolayı, yoğun baskılara maruz kalmıştır. Hem psikolojik ve sosyolojik açıdan, hem de düşünsel ve ekonomik açıdan 1990'lı yıllar sürecine gelindiğinde, Dersim'de topyekûn imha politikalarının barajlarla, siyanürle, kültürel, dil, inanç boyutuyla uygulandığını gördük.

Dersim'in insansızlaştırılmasına ve onursuzlaştırılmasına nasıl bir karşı duruş sergilenebilir düşüncesiyle Ankara'da Öncelimiz olan Dersim Dayanışma Kurulu'nun bileşenleri, Milletvekillerimiz, Belediye Başkanlarımız, il temsilcilerimizin de içinde bulunduğu toplantıda, bundan sonraki süreçte Dersim nasıl kazanılır düşüncesiyle 1998 yılında festival fikrini ortaya çıkardık.

Festivalin ilk çıktığı 99 yılında Türkiye kaosa içerisine sokulmuştu. OHAL uygulamasını en ağır koşullarda yasadığımız bir dönemde festivali yasatma girişimimiz oldu. O süreçte OHAL'den ötürü ilk festival için 99 yılında izin alamadık. İlkini 2000 yılında gerçekleştirdik.

si ve protestoların daha güf bir sesle çıkarılmasını engellemek için gerekçeler öne sürölmüşü. Bu girişimleri halkımızın güörek iyi bir irade koymuş, TUDEF, belediyeler, sendikalar, demokratik kitle örgütleri el ele verip daha güçlü festivaler örgütlemeyi başarmıştır. Burada dönem dönem önümüze çıkabilecek sıkıntılar elbette olacaktır. Biz bunun farkındayız. Her şeyin güllük gülistanlık geçmesini de beklemiyoruz. Ama biz Dersim'de yaşanan bu tür festivalleri kendi aramızda, tertip komitesi ve halkımızla beraber iç içe bulunarak, başta TUDEF, belediyeler, sendikalar, demokratik kitle örgütleriyle beraber el ele verip daha güçlü festivaller örgütlemeyi eksiklikleriyle beraber başarmış durumdayız.

TUDEF festivalin programı belirlenirken nasıl bir yol izliyor. Bölge üzerinden gelen eleştirileri dikkate alıyor musunuz?

Biz TUDEF olarak demokratik bir yöntemle, mümkün olduğunca geniş bir katılımla festival programlarını oluşturmaya başlıyoruz. Öncelikle iç çalışmamızı yürütüyoruz. Türkiye'de 21 bileşenimiz var, bunları toplantıya çağırıyoruz, bu yıl nasıl bir festival arzu ettiğimizi, nasıl daha dolu bir festival olabileceğini, içinin nasıl doldurulacağını; Dersim'in kültürünü, doğasını, demokratik ve aydın yüzünü nasıl ortaya çıkarabiliriz şeklindeki tartışmalarla programımızı oluşturmaya çalışıyoruz. Her kurum kendi iç çalış-

masını üyeleriyle yapmış olduğu toplantı sonuçlarında festival için belirlediği önerileri bize getiriyor. Bizim ikinci toplantılarda, tüm kurumlardan gelen düşünceleri, eleştirileri, özeleştirileri toplayarak, harmanlayarak yapmış olduğumuz bir taslak programla bu sefer de Dersim'den yana bir komiteyle karşılaşlıyoruz. Bu komitede bulunan; TUDEF, Tunceli Belediyesi, ilçe belediyelerimiz ile DİSK, KESK, Eğitim-Sen, gibi sendikalar çalışmalarımızın Dersim'deki ayağını yürütmekte; DHP, Partizan, HÖC gibi devrimci kurumlarla beraber ortaklaşarak gerçekleştirilen bir tertip komitesiyle çalışmalarımızı yürütmekteyiz. Bu süreçte herkes kendi çevresinde yapmış olduğu çalışmayı ortaya koyuyor. Nasıl daha güçlü bir festival yapılabilir kaygısında komiteler belirleyici oluyor. Öneriler, taslaklar, programın oluşması yönünde görüşler çıkıyor ortaya. Kolektifleştirilen çalışmayı hayata geçirmeye çalışlıyoruz.

Bugün festivalin oluşumunda TUDEF ve önceli olan Dersim Dayanışma Kurulu'nun büyük bir emeği var. TUDEF bu emeğin üzerine bölgeye daha neler katabilir?

Bizim önceliğimizi şu ana kadar sosyal doku oluşturmıştu. Sosyal dokuyu tekrar kazandırmak, buradaki yaşamı tekrar filizlendirmek, işte bir anka kuşu gibi veya Munzur'un gözelerinden çıkışı gibi, Dersim'i tekrar kendi ayakları üzerine oturtabilmek... Biz yavaş yavaş bu sosyal projeler üzerinde, elbette ki daha çok ekonomik anlamda birçok kurumla eş güdümlü çalışlıyoruz. Bunlardan biri Munzur A.Ş. gibi TUDEF'in de desteklediği bir kurumdur. Kolektif, Dersimlilerden oluşan bir ortaklıkla beraber şu anda Munzur A.Ş. Munzur suyunu tüm dünyaya ihraç etme noktasına gelmiştir. Yine köylerimizde yaşanan, özellikle kooperatifleşme süreçleri, ancılar birliği gibi oluşumlarımız var ve bunu destekleyip geliştirmeye çalışlıyoruz.

Bu tür ekonomik projeleri desteklemekle beraber kent konseyleri ekseninde yöremizin ekonomisini, sosyal dokusunu tümüyle tartışlıp nasıl bir kentleşme, nasıl bir kalkınma sağlayabileceğimizin muhasebesini yapıyoruz. Bununla beraber, yine ilçelerimizde yapılan örneğin Ovacık'ta Munzur Cem ve Kültür Evi'nin inşaatına destek olmayı hedefliyoruz. Öte yandan Seyit Rızalarla ilgili 70 yıldır yaşanan süreci imza kampanyasına dönüştürüp, mezar yerlerinin belirlenmesi için hedeflediğimiz 50 bin imzayı, TUDEF ve Avrupa Dersim Dernekleri Federasyonu ile birlikte oluşturabileceğimiz bir heyet ile başta cumhurbaşkanı olmak üzere meclis başkanı ve başbakana sunmak istiliyoruz. Yine dilimizin ve inancımızın yok olmaması için dil ve inanç üzerinde çalışmalarımızı hayata geçirmeyi düşünüyöruz.

Bildiginiz üzere önümüzdeki birkaç ayda yapılması öngörölen yerel seçimler gündemi var. Yerelinizin sosyal-ekonomik-siyasi sorunları ya da varlığı üzerinden demokratik bir kurum olarak faaliyet yürüten TUDEF, yerel seçimlere nasıl bakıyor, nasıl bir hazırlık içerisinde olacak?

Aslında daha önceden belirtmiştik. Özellikle başbakanın Diyarbakır ve Dersim'i istiyorum söylemlerinden sonra, şimdi bizim yerel seçimlere ilişkin tam oturmuş, tüm kurumlarımızla ortaklaşlıp, demokratik bir karardan sonra asıl niyetimizin; Dersim'i kesinlikle kaptırmamak, bu anlamıyla Dersim onurdur, onuruna sahip çık duygusuyla hareket etmek gibi bir düşüncemiz var. Devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever kesimlerle beraber ortak hareket edip Dersim'i oluşturabileceğimiz Halk İnisiyatifi ve halk hareketleriyle beraber, yavaş yavaş yerele hâkim olma, yerel yönetimlerin bundan sonraki süreçlerinde halkın kendini pratik sürece katmasıyla, karar mekanizmasının oluşturulduğu bir halk hareketiyle yönetilmesini arzu ediliyoruz. Böyle çalışmaların devam etmesi yönünde TUDEF olarak üzerimize düşen katkıyı, desteği sunmayı, gerekirse bire bir içerisinde olmayı hedefliyoruz.

DTP 2. Olağan Kongresi gerçekleştirildi

Demokratik Toplum Partisi, 2. Olağan Büyük Kongresi'ni gerçekleştirdi. Ankara Atatürk Spor Salonu'nda yapılan kongrede, tek aday olan Ahmet Türk 574 oyla Demokratik Toplum Partisi'nin (DTP) genel başkanlığına seçildi. Türk, kongrede sağduyu çağrısı yaparak "Gerginliklerin tarafı olmamak için sağduyulu yaklaşımımızı sürdüreceğiz" dedi. Kongre öncesinde kapatma davası ve partinin kendi içerisinde parçalanma yaşadığı söylemleri gibi sıkıntılar yaşayan DTP, tek aday çıkarttığı Ahmet Türk'ü parti genel başkanı seçti. Kongre öncesinde parti genel başkanlığı için adı sıkça anılan Emine Ayna ise adaylığını koymadı. Seçimin sonuçlanmasının ardından teşekkür konuşması yapan Türk, "DTP'nin eş genel başkanı olmanın ağır bir sorumluluk olduğunu" ifade etti. Parti meclisi üyelerinin her zaman kolektif bir çalışma içerisinde olacağını altını çizen Türk, "Kim

ne derse desin, barış, demokrasi ve özgürlük için Türk halkıyla birlikte yaşamının koşullarını oluşturmak için barış ortamını yaratmaya her zaman hazırız" şeklinde konuştu. Beş yıllık siyasi yaşağı dün sona eren Hakkari Bağımsız Milletvekili Hamit Geylani de parti meclisi üyesi oldu. Geylani'nin katılımıyla DTP'nin Meclis'teki sandalye sayısı 21'e yükseldi.

Kongrede konuşma gerçekleştiren DTP Mardin Milletvekili Emine Ayna ise köy korucularının ihanetçi olduklarını belirtti. Ayna, ülkemizin tam anlamıyla demokratikleşmesi için tek millet, tek dil ve tek milliyet yaklaşımını terk etmesi gerektiğini ifade etti.

Ayna Kürt sorunu konusunda da bu tartışmalarda PKK yokmuş gibi davranılmasının gerçeği olmadığını belirterek, genel bir af çıkartılmasını istedi.

Öcalan'a saç kazıma işkencesi

İmralı Tek Kişilik Özel Tıp Kapalı Hapishanesi'nde tutulan Abdullah Öcalan'ın saçlarının zorla kazıtılmasının ardından, Kürt halkı uygulamaya tepki göstererek birçok ilde eylemler düzenledi. DTP'nin birçok ilde organize ettiği eylemlerde uygulama kınandı. Siirt'te yapılacak eylem öncesinde bir basın açıklaması gerçekleştiren DTP Siirt Merkez İlçe Başkanı Halil Adıgüzel; "Öteden beri var olan tecrit ve baskılar Sayın Öcalan şahsında tırmandırılmaktadır. Bizler saç kazıtma uygulamasının Türkiye'nin demokratikleşmesini dinamitlediğini düşünmekteyiz. Devlet yetkilerini sağduyuya davet ediyoruz" dedi. Ayrıca Siirt E Tipi Kapalı Hapishanesi'ndeki kadın tutuklu ve hükümlüler de saçlarını kazıtarak Öcalan'a yönelik uygulanan aşağılama amaçlı saldırıyı protesto et-

tiler. Kazıtıkları saçlarını Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık, Adalet Bakanlığı ve TBMM Başkanlığı'na gönderen kadınlar, aileleri aracılığıyla yapılan açıklamada, uygulamayı Kürt halkına yapılmış bir saldırı olarak değerlendirdiler.

Kuzey Kürdistan bölgelerinde düzenlenen eylemlerin yanı sıra İstanbul'da da İstanbul Kanarya Demokrasi Derneği (Dem-Der), Okmeydanı Demokrasi Evi, DTP Ümraniye ve Esenler ilçe örgütlerinin üyeleri ile kadınların da aralarında bulunduğu onlarca kişi saçlarını kazıtarak, Öcalan üzerindeki tecrit uygulamalarını protesto etti. Eylemde yapılan açıklamalarda Öcalan'ın yalnız olmadığına dikkat çekilerek, saçlarının istemi dışında kazıtılmasının Kürtleri provoke eden bir yaklaşım olduğu belirtildi.

Munzur Kültür ve Doğa Festivali, tarihi boyunca devletin faşist uygulamalarının nasibini alarak birçok kez yasaklandı ve baskı altında geçti. Baskı ve yasaklamalara rağmen festivali sahiplerinden on binlerce Dersimli, yoksulluk içerisinde alınterinin, emeğini festivale katarak, festivalin boy verip filizlenmesini sağladı. Bu emeği ve alınterinin tarihini anlatıp, yaşananları ortaya çıkarmak, “Munzur Kültür ve Doğa Festivali”nin bugünü ve yarını açısından büyük bir önem teşkil ediyor.

Dersim’de festival ama nasıl?

Yaşanan tüm bu gelişmeler karşısında, Munzur Kültür ve Doğa Festivali ilk olarak 1999 yılında Dersim demeklerinin ortak örgütlenme girişimi çerçevesinde, Dersim’in sorunları ve çözüm önerileri vesilesiyle yapılan periyodik toplantılarda bir öneri olarak ortaya çıktı.

Dersim Dayanışma Kurumu (TUDEF’in önceli) ağıktan tüm Dersim demeklerine çağrı yaparak, Ankara Tunceliler Derneği’nde oluşan üstü toplantı yapar. Dönemin dönem sözcüleri ise toplantıya başkanlık yaparlar. Dersim sorunları ve çözüm önerileri başlığıyla başlayan toplantıda, katılımcıların büyük çoğunluğuyla “Munzur Kültür ve Doğa Festivali” adı altında festivalin yapılması kararlaştırılır.

Dersim demekleri tarafından kimi sorunlara karşı projelendirilen festivalin içeriği ise yine tartışmalar sonucunda netleşecektir. Tartışmalar sonucunda devletin, Dersim’i insansızlaştırma, tarihini ve doğasını yok etme politikalarına karşı, süreci örgütleyecek; “Festival Tertip Komitesi” oluşturulur. Tertip Komitesi yerelde örgütlenmenin daha doğru olacağını savunur ve bölgedeki demokrasi güçleriyle yapılan grüşmeler sonucunda, 1999 yılında yaz aylarında ilk festivalin yapılması kararlaştırılır.

İlk festival OHAL yasağına takıldı

Olağanüstü Hal’in bölgede bütün şiddetiyle sürmesine rağmen, 1999 yılında Dersim’de on binlerce insanın buluşmasını sağlayacak birlikte üretme, tartışma ve eğlenme düşüncesi, festivalin ön hazırlıklarını şekillendirir.

Özellikle festival fikrinin doğmasına vesile olan ise, devletin yok etme saldırılarının bir parçası olan Munzur Vadisi’ne yapılması olumlu bir havada geçer. Paneller, sempozyumlar, şir ve türkülerle dolu üç günde, Dersim’in pek çok sorununa dikkat çekilir. Diğer yandan boş durmayan devlet erkani ise festivale saldırılarını basın üzerinden çarpıtma ve spekülâtif haberlerle sürdürür. Festival burjuva-feodal basının sütnlanındaki sür manşetlerde, “Devlet-halk buluşması”, “Terör kentinde büyük değişim”, “Terör can çekiyor” edebiyatıyla yansıyordu. Bu saldırılara rağmen festival, Dersim demeklerinin ortaya koyduğu politik tutumdan kaynaklı başarıyla sonuçlanıyordu.

Baskılara rağmen on binler bir arada

2000 yılında, Temmuz güneşinin kızgınlığıyla “Munzur Kültür ve Doğa Festivali” ilk festival olarak on binlerce kişinin katılımıyla olumlu bir havada geçer. Paneller, sempozyumlar, şir ve türkülerle dolu üç günde, Dersim’in pek çok sorununa dikkat çekilir. Diğer yandan boş durmayan devlet erkani ise festivale saldırılarını basın üzerinden çarpıtma ve spekülâtif haberlerle sürdürür. Festival burjuva-feodal basının sütnlanındaki sür manşetlerde, “Devlet-halk buluşması”, “Terör kentinde büyük değişim”, “Terör can çekiyor” edebiyatıyla yansıyordu. Bu saldırılara rağmen festival, Dersim demeklerinin ortaya koyduğu politik tutumdan kaynaklı başarıyla sonuçlanıyordu.

Halklaşan festival

2001 Festivali ise MHP’li valinin de etkisiyle gergin bir havada başlıyordu. Festival hazırlık sürecinde, devletin resmi yetkilileri ve yerel yönetimi tarafından Dersim demekleri köşeye sıkıştırılmak isteniyor, festivalden vaz geçmeleri, programı valinin yapmasına izin vermeleri dayatılıyordu. Tüm saldırılara rağmen Tertip Komitesi aldığı her kararın arkasında durdu. Tertip Komitesinin yapılan saldırılara karşı taviz vermemeye tutumunu, ikinci festivalin demokrasi çerçevesinde, asimile olmadan başarılanmasında büyük rol oynayacaktı.

Munzur Kültür ve Doğa Festivali halkındır

Bu yıl 8’incisi düzünlenen “Munzur Kültür ve Doğa Festivali” yine binlerce insanı bir araya getirerek birlikteliğin, tartışmanın ve üretmenin zenginliğini sunacak. Elbette ki birlik, tartışma ve üretimin olduğu yerde, baskılar ve engellemeye dönük uygulamalar da kendisini hissettirecek, Dersim halkının başeğmez duruşu da

İkinci festivalde devletin, tertip komitesine dönük baskı saldırılarını yanında şehrin her yanına binlerce T.C. bayrağı asılıyor, “İncinsen de incitme”, “Ne ararsan, kendinde ara”, “Terörü kınıyoruz” pankartları ile Dersim halkına göz dağı verilerek istendiği gibi, bölge halkıyla alay da ediliyordu. Son olarak “Katkılarından dolayı MHP ve Devlet Bahçeli’ye teşekkür ederiz” pankartının stadyumun orta yerine asılması halkın öfkesinin patlamasına vesile oluyordu. Bunun yanında Festival Tertip Komitesi üyeleri sürekli takip ediliyor, göz altına alınma tehditleri jandarma ve polis telsizlerinden duyuluyor ve demek başkanları aranan kişiler konumuna sokulmaya çalışılıyordu. Bu durum karşısında hemen harekete geçen TUDEF (o dönem Dersim Dayanışma Kurumu) olağanüstü toplanarak, devlet güdümlü bir festivale katılamayacaklarını, oluşacak provokasyonlardan sorumlu olmayacaklarını ve müdahale karşısında sessiz kalmayacaklarını belirterek, festivalden çekildiğini açıklar. Yapılan açıklamaların ardından bir araya gelen on binlerce kişi festivale yönelik müdahaleyi sokakta protesto etmeye başlar. Bölge halkının TUDEF’e sahip çıkan bu müdahalesi ile birlikte başından beri festivalin içini boşaltma girişimleri içerisinde olan devletin, emellerine ulaşması engellenir. Valinin yaptığı programdan bazı “bilim insanları” dışında tüm katılımcılar çekilir. Bu arada Dersim halkı bir araya gelerek “demeklerimizin olmadığı bir festivali kabul etmiyoruz” der ve vali önderlikli düzenlenen etkinlikler halkın ilgisizliği sonucu iptal edilir. Böylece festival valinin değil “halkın festivali” olarak tarihe yazılır.

2002 yılındaki festival çalışmaları, hükümetin “OHAL’in kaldırılma-

si” şeklindeki yasayı karar altına almasıyla farklı bir biçimde ele alınarak değerlendirilmeye çalışılır. İnsanlarda ve bazı kurumlarda OHAL kaldırıldığında Dersim Valisinin bu yıl festivale ve özellikle programa müdahale etmeyeceği beklentisi güçlenir. Ancak TUDEF ve diğer demokrasi güçleri festival açısından bir şeyin değişmeyeceğini, şartların aynı olduğunu, değişenin sadece şekil olduğunu, formalitelerde bazı değişikliklerin olabileceğini ancak OHAL yerine gelecek yeni kanun ve yasalarla OHAL’in yeni biçimi ile baskı kurulacağını önceden öngörüüyordu. Ve böylece yeni festival süreci bu tartışmalar ışığında başlar. Tartışmalar sonucunda festival çalışmaları ve diğer teknik konular nedeniyle Valilikle bir görüşme yapılır.

Grup Munzur’a devlet yasağı

Resmi yetkililerle görüşmeye giden Tertip Komitesi temsilcilerine geçmiş festivallerde yaşanan olayları içeren kaset izletilerek, adeta komite üyelerine “gözdağı” verilir. Özellikle Grup Munzur’un Dersim’e gelmesi asla istenmemektedir. Muhtelif toplantılarda defalarca dile getirdikleri tek şey, ne olursa olsun Grup Munzur’un bu festivale gelmemesi şeklindedir (diğer tüm devrimci gruplar için aynı düşünüyordları”. Grup Munzur şahsında hedeflenen festivalin devrimci içeriğidir. Ancak TUDEF’in ısrarlı tutumu bu vb. yasaklama girişimlerini boşa çıkarır. 2002 Munzur Festivali yine coşkuyla geçer.

Diğer festivaller ve yeni yasaklamalar

2003-2004 festivalleri büyük coşkularla geçerken, bunu hazmedemeyen devlet, 28-31 Temmuz 2005 tarihleri arasında düzenlenmesi planlanan 6’ncı Munzur Kültür ve Doğa Festivali’ni, İçişleri Bakanlığı’nın yayınladığı genelgeyle yasaklar. Festival çeşitli gerekçelerle yasaklamasına rağmen, yasağı tanımayan binlerce insan Dersim’e akın eder. Festivale katılmak için İstanbul’dan hareket eden, içlerinde TUDEF, DHP, TAYAD üyeleri, Partizan okulları ve çeşitli semtlerden gelen kişilerin bulunduğu 3 araç Dersim girişinde jandarma engeliyle karşılaşır. Sabahın erken saatlerinde Elazığ’dan feribotla Pertek’e geçmek isteyen grup, askerler tarafından engellenerek, silah zoruyla tekrar Elazığ’a gönderilir. Bu sırada Dersim merkezde toplanan binlerce kişi devletin faşist tutumunu protesto ederek, misafirler içeriye alınıcaya dek eyleme devam edeceklerini belirtirler. Bir süre devam eden görüşmeler ve Dersim’de artan protestolara birlikte, İstanbul’dan gelenler 7 saatlik engellenmenin ardından Dersim’e girerler. Festival programı TUDEF ve Belediye Başkanı Songül Erol Abdül’in ortaklaşa çabalarıyla devam eder. Bu festivalde öne çıkan ise, aynı yılın Haziran ayında şehit düşen 17 MKP/HKO önder ve savaşçısının geniş kitleler tarafından sahiplenilmesi olur.

2006 tarihinde 6’sı düzenlenen Munzur festivali bir önceki festivaldeki gibi devletin baskıcı zihniyetine maruz kalır. Ancak festival yasaklanmaz, sadece festival programındaki politik oluşumların etkinliklerine izin verilmez. Bu festivalde de siyanürlü altın arama ve barajlar sorununa ilişkin paneller düzenlenir. Bu paneller ayrıca ilçelere taşınır. Ayrıca festivalde 17’ler coşkuyla anılır.

Munzur’un akışı durdurulamaz

2007 yılında 7’incisi düzenlenen Munzur Kültür ve Doğa Festivali askerinin arama noktalarındaki tutumu nedeniyle geç başlar. Dersim’in girişlerindeki askeri noktalarda yapılan uzun aramalarla festivale gelenlere zor anlar yaşatılır. Bu festivalde de paneller düzenlenir, siyanürlü altın arama ve devletin baraj yapma projeleri protesto edilir.

Gazetemiz baskıya hazırlanırken öngünlerini yaşadığımız 8. Munzur Kültür ve Doğa Festivali de alışıldık şekilde baskılara rağmen yürüyüşüne devam edecektir, tüm eksikliklerine rağmen. Seyit Rıza ve arkadaşlarının mezar yerlerinin açıklanması için TUDEF ve Avrupa Dersim Federasyonu’nun başlattığı imza kampanyası da engellenmeye çalışılıyor, Kaypak kaya gibi Seyit Rıza’nın posterleri yasaklanıyor, kampanyayı düzenleyenler hakkında suç ve suçluyu övmek gerekçesiyle soruşturma açılıyor. Nedir Seyit Rıza’yı 70 yıl sonra hala güncel ve suçlu kılan? Cevap, Dersim kimliğini özetleyen, Seyit Rıza’nın son sözlerinde bulunabilir: “Ben senin hileleriyle baş edemedim, bu bana dert oldu. Amam ben de senin önünde diz çökmedim, bu da sana dert olsun.”

KONUK YAZAR Cihan ERDOĞAN KAHRAMANLIK VE KORKU

“Akılın afeti vehimdir (şüphe) zandır. Firavun’a herkes sen tanrısın dedikçe, o da kendisinde tanrılık vehmetti. Tanrılık davasını göttü. Vehimden gelen korkuya iyice dikkat et. Vehmin kötülüğünü iyi anla” (Mevlana)

Ermeni, Kürt, Asurî, Yezidi... Kısacası birlikte yaşayıp birlikte savaşlara girdiği, birlikte ölüp birlikte öldürdüğü halkların dönem dönem birisini yanına alıp bir değerini kınmndan geçirerek günümüze kadar geldiler.

Yuvarlanarak büyüyen kartopu gibi, bu sistemin büyüyerek çoğalıp kambur haline gelen problemleri adeta kilitlendi. Enver, Talat paşalar ve namı diğer Teşkilat-ı Mahsusa zihniyetidir yıllardır süregelen.

Ülkenin bir yerinde bir kaymakam ve belediye teşkilatı iyice teşkilatlanarak tüyler ürperten bir mizansen hazırlıyorlar. Masasının üstüne çayla bezeli viski şişelerini deviren bir Ermeni komutan emirler yağıdır. İmam ipe çekilirken bir bebek de kasaturlara delik deşik edilerek göklere kaldırılıyor. Bir ilçenin kurtuluş günü böyle kutlanıyor.

Katledilmiş, sürgün yollarına düşürülmüş ve bir elin beş parmağı kadar az kalmış bir halk bir daha katledilip, bir daha göç yollarına gönderiliyor. Budur bizim yitdiğimiz. Hayır, bu sahte hamasetin altında yatan vehimdir. Psikanalizdeyse bu; paranoyit, yani şüpheli-lik ve bilinçaltını dolduran korkudur.

Yıllardır biriken şey bir katliamın paranoyasıdır. Devletin zirvesini Dotoyovski kahramanı Raskolnikov haline sokan Ermeni halkının acısıdır.

Bundandır hep yüksek sesle bağırıldır “Türk’ün Türk’ten başka dostu yoktur”, “damarlarınızda taşıdığınız asil kan Türk kanıdır” diye.

Sanki değerlerinin damarlarında dolaşan ayrandır.

Tarihleriyle yüzleşip suçlarından arınacaklarına yarattıkları paranoyaya iyice kapılarak kendilerine azımsanamayacak bir sosyal taban da yarattılar.

Yarbaylı, generali, omuzlan apoletlerle dolu karanlık bir günün etrafına toplanan çocuklu, büyüklü, cinli bir topluluk kalabalıklaşarak ülkenin her yerinde geziniyor.

Kıtapçılar bombalanıyor. Gün ortasında 12 yaşında bir çocuk babasıyla birlikte “terörist” denilerek kurşunlanarak kalbura çeviriliyor. Yine o alışıldık, o bildik, o paslı ses onların biliyorum; “onlar iyi çocuklardır” diyor.

Mızrak çuvala sığmıyor... Bu kez tezgahlanan bayrak törenlerinde, elleri bayraklı, evleri, arabaları, işyerleri bayraklı, tepeden tırnağa bayrağa bulanmışları görüyor, ürküyor, ürperiyorsunuz.

Kahramanlık nutuk haline gelmiştir. Nutuklu korkak kahramanlığın hedeflediği, sindirilmiş, sinik, korkak bir toplumu efelendirerek çoğaltmaktır.

Lorca, Bernanda Albasında faşist saldırılarda korkusundan kadınlaşan erkekleri anlatır.

Bizde ise durum tersten çalışır. Silik, korkak deyim yerindeyse bir baltaya sap olamayan büyük kalabalık, güçlü sopanın etrafına toplanarak büyük bir korkutucu paranoyayla is götüreceğini zanneden sefiller ordusudur. Buna, gittikçe büyüyüp çoğalan amigolar ordusu desek daha yeridir. O kadar çoğaldı ki bunlar, bunları ortalağa salan Dr. Frankenstein bile zaman zaman bunlardan korkar hale geldi.

Dolya koydular almadı. Boşa koydular dolmadı.

Kürdistan’ın beri yakasına korkunc bir yığınak yaptılar. Fırat, Dicle çayı yeni hüznüleri aldı bağrına, dağlar taşlar bombardımana tutuldu.

Fegî Teyran’ın yanık kavalından yükselen ‘lo havar, lo havar’ çığlığını karlı kış gününde yağı donan kuşlar, Ararat’a Kandil’e taşımak için uçtular.

Borana, tipiye tutulan kuşlar daha varmadan helikopterler, savaş uçakları daha önceden gitmişlerdi Kandil’e. Bombalar yağdı. Tanklar ilerledi.

Halepçe mağduru kolu kopuk parçalı Kürdistan’ın diğer yakasındaki çocuklar ağlayarak baktılar gökyüzüne. Savaşla doğup savaşla ölen kaçınıc nesildiler. Ağdali acı onların bilinçaltı olmuştu.

Mir Bedirxan acaba yeniden mi sürgün yollarına çıkacaktı. Yeni Yezdinsler kimdi. Kurt’un kellesi nasıl kopanlacaktı, Kandil’de.

Kandil en motorize ekipler, en ileri teknoloji uçaklarla dövülüp durdu.

Bu kez karadan başladı saldırı. Savaş gladyatörü medya ile birlikte. Ruhlarını vicdanlarını satanlar stratejik canavarlığı oynayarak, tiksindirici, mide bulandırıcı bir şekilde yalana belenmiş şeyleri hiç bir etik tanımadan anlatıp durdular.

Çok çok üstündüler, her şeyleri vardı ama her şeyleri. Dünya arkaalanındaydı, evet arkaalanında dünyanın çıkar grupları ve savaş gladyatörleri vardı, arkaalanında olmayan ise canını dişine takarak direnen mazlum Kürt halkı ve vicdanını arayan insanlıktı.

Bizim Vietnam’ımız, bizim Guernika’mız varmış dedirtti Kürt genilaları.

Dur dediler teknolojiye, dur dediler zalimiye, otuz yıldır buradayız. Bir dil, bir kültür ve hezimete uğratmışınız bir tarih peşindeyiz dediler.

İşgale gidenler Yezdinsler’i aradı durdu. Yezdinsler yoktu. İlk kez belki Mir Bedirxan rahat uyuyacaktı.

Mezar yeri dahi belli olmayan Alişer, ilk kez derin bir oh çekerek bakacaktı sevdiği olduğu topraklara.

Gerisin geri döndüler. Gidişleri baştan yanlış. Dönüşleri de o yanlış tartışıp durdu.

Çok Müslüman, çok demokrat kesilenler ağır saldırgan ve milliyetçi, diğer milliyetçi ve boşboğaz olanlara işsiz kaldı. Griaptir ama panorama bu. Tek anlamlı, paranoyit bir durum.

Bizi ve bu ülkeyi ilgilendiren, herkesi düşünmeye sevk eden, korkutan şey, toplumu militarize edip bu tıkanmış ve bağırskanlıkla dolmuş sistemin kendi korkularını hamaset nutuklarıyla yeni yeni mecralara sürüklemesidir.

Kendi halkına karşı varlığını direten, yenik, mağlup bir sistemin yeni yeni Guernika’lar, Vietnam’lar arkasında koşması sonu belirsiz çatışmalara yol açacaktır.

Arkasına saklandıkları kör kahramanlık onların korku ve endişesidir.

Kahramanlık nasıl insana özgüyse korku da öyle. Ah bir de korku ve endişelerimizi öğrenecek. Korkmadan efelenmeden yani...